

27

VP magazin FOILETON

ACTIUNE **3A** AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!

O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

Milos Dumbraci
Pieile de fier

Sergiu Someșan
Pisica și Capcaunul

Jean de La Hire
Pirații din
Singapore
Episodul VII

RYAN CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul III

Stephen Coonts
Război aerian
Pilotul de pe SPAD

Luminița DOBREA
KRAKSTAR
Episodul III

Keith DOUGLASS
Numărătoare
inversă
Episodul IX

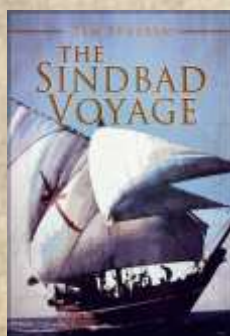

Michael Palmer
Frăția asistentelor
Episodul V

G. Dankworth-Chadwick
Furtună peste Staked
Plains
Episodul III

Tim SEVERIN
Expediția Sindbad
Capitolul 11

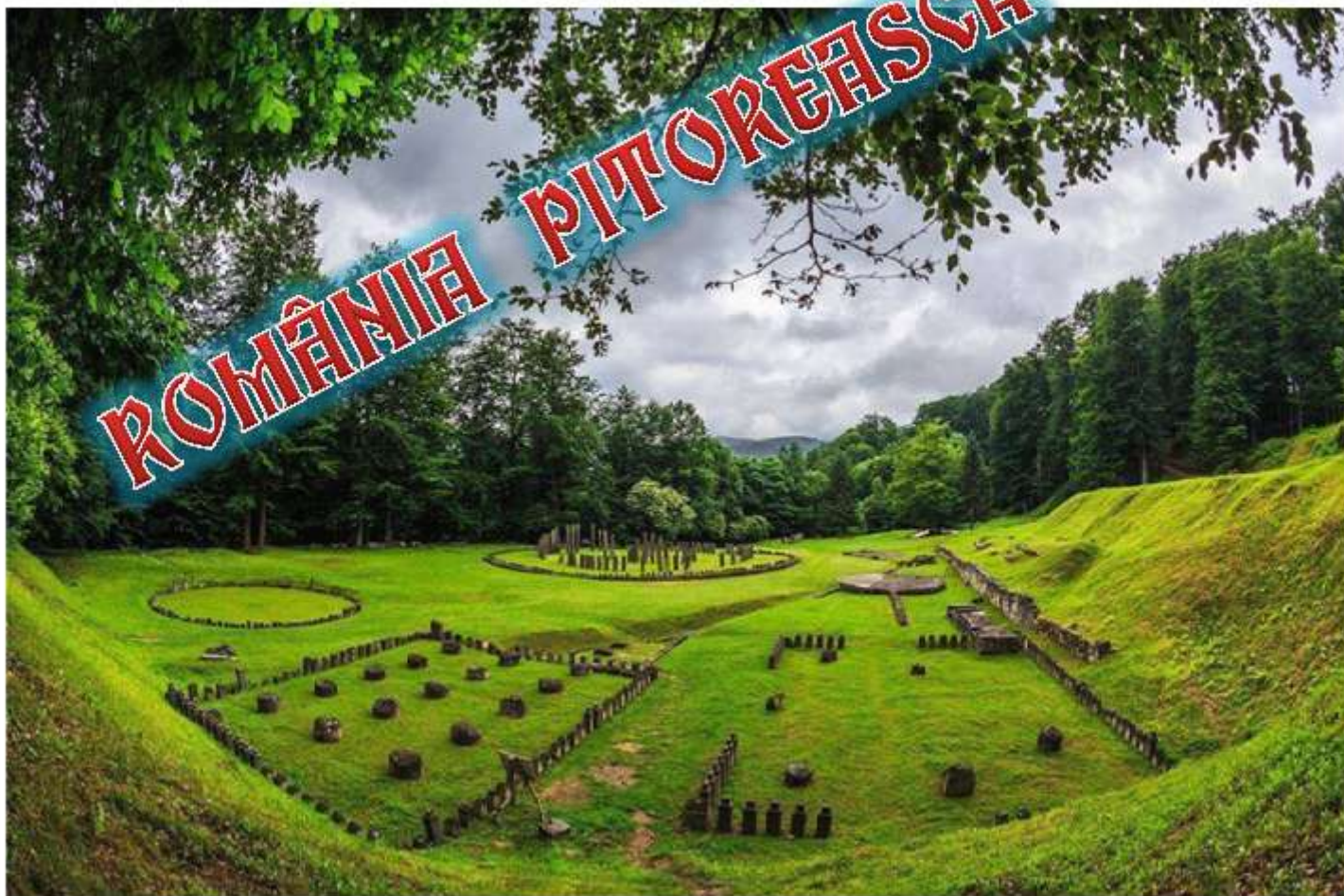
BD
Team RAFALE
Hăituială în
Afganistan
Episodul I

ROMÂNIA PITOREASCĂ

ROMÂNIA PITOREASCĂ

MILOȘ DUMBRĂȚI

PIELE DE FIER

SF&F

MILOȘ DUMBRACI

Pieile de fier

— Uite-i că vin, porci fără minte, mormăi în barbă, mai mult pentru el, masivul Ohjun și strânse mai tare lancea arămie.

Saki nu răspunse nimic, nici ceilalți kanjeri din plutonul său; doar scundacul Gano, eternul lor glumeț, chicoti mai mult din obișnuință. Câțiva aruncară câte o privire fugară către Mut, dar acesta rămăsese impasibil, cu steagul în jos, așa că se liniștiră și începură din nou să se balanseze de pe un picior pe altul ca să nu înțepenească. Așteptau de două ceasuri în ploaie și deja mușchii începeau să-i furnice de la încordare, dar nu cârcoteau: erau kanjeri, vânătorii de elită ai Împăratului.

Zveltul Saki își scutură părul negru de apă, apoi își reaseză coada peste umărul drept, grijuliu să nu murdărească vreuna dintre panglicile-decorații. Era stângaci și ținea lancea invers decât restul grupului; din fericire era ofițer și de aceea încheia careul de războinici în colțul lui extrem, altfel ar fi trebuit să lupte cu dreapta ca să nu încurce formația. Îl enerva apăraia caldă ce șiroia din cerul verzui al acestui capăt sălbatic de lume, dar ei nu purtau niciodată coifuri, ca să se audă bine în timpul luptei cu zeii, când fiecare reacție de-o clipă era vitală.

— Crezi că o să apară vreunul? îi șopti Kivo, recrutul pe care îl așezase lângă el ca să îl supravegheze în luptă, nevoie care nu o simțea cu privire la ceilalți, veterani ai Campaniei de Răsărit.

— Zeu? Nu prea. Când am început erau mai mulți, dar i-am împuținat, acum mai mult ne batem cu tribalii. Ai dracu' fanatici nu se lasă de credință și trebuie să-i omorâm, slăvit fie Unicul Conducător.

Kivo dădu să pună și întrebarea evidentă, dar căpitanul îl fulgeră cu o căutătură aspră. Recrutul înghiți în sec și se întoarse din nou spre versant, privind șirurile nesfârșite de dușmani care clocoteau de-a lungul stâncilor,

apropiindu-se cu răcnete ritmate. Saki se uită în spate, peste rândurile de infanterie ușoară din ariergardă, către Ochiul-Lui, călare pe mastodontul blindat adus cu greu de dincolo de mare.

De ce era aici? Oare pentru că decimatul corp expediționar era depășit de localnici cu cinci-șase la unul, iar ambuscarea lor pe fundul pasului muntos le micșora și mai mult șansele de a scăpa vreunul cu viață? Sau Gloria-Sa Împăratul aștepta apariția unui zeu și atunci vulnerabilitatea lor evidentă era doar o capcană?

Oftă și se uită la pedestrașii care alcătuiau centrul și flancurile: săbieri, arcași și sulițași veniți pe corăbii uriașe sau pe galere-de-dincolo tocmai din împărăție, dar și prăștieri și lăncieri din triburile locale ce li se supuseseră, unii de la început, alții de-abia după ce le ucisese divinitățile. Fremătau cu toții, înspăimântați de hoardele ce îi încercuiau, și se uitau cu speranță și groază la Muți, așteptând să vadă dacă suveranul îi trimite la moarte sau le mai dăruiește o zi de viață.

Aceștia însă, la fel ca și Ochiul-Lui, nu dădeau nici un ordin, iar bătălia începu așa cum se temeau: pe neașteptate. Se aflau în mijlocul trecătorii, așa cum fuseseră surprinși de apariția triburilor muntoase, așezați deci în șiruri mai degrabă pe lung decât pe lat. De obicei, faptul că erau apărați de armuri iar sălbaticii aproape goi îi făcea să câștige cu ușurință, dar acum aceștia aveau șansa să-i copleșească prin simplul fapt de a-i izbi în flanc cu un val covârșitor, în timp ce imperialii nu puteau manevra.

Din ambele laturi, dar și din față, râuri de războinici acoperiți cu blănuri se revărsară brusc asupra lor, cu zbierete de ură; pe stânga însă, celor văzuți deja li se alătură încă o viitură de două-trei mii, apăruiți prin surprindere de dincolo de coama versantului. Muții reacționară și începură să gesticuleze din steaguri; Împăratul nu-i abandonase, ci îi conducea din palatul său de dincolo de ocean. Rândurile de la margine se strânseseră și alcătuiră un zid de scuturi metalice și sulițe, pregătiți să încaseze șocul. Din spatele lor, la semnalul Muților, arcașii lansară rapid valuri de săgeți ce decimară din fugă turma de blănoși, dar nu-i opriră: erau mult prea mulți.

Kanjerii nu mișcară: erau patru careuri de câte douăzeci de lăncieri excelenți, antrenați ani de zile și hârșiți în nenumărate războaie pe trei continente, dar rolul lor nu era să lupte cu inamicii umani, ci să le vâneze zeii. Așa că așteptau, nemișcați, și nici măcar nu se întoarseră cu fața spre flancul atacat. Tresăriră însă când se auzi vuietul și trosnetul izbirii mareei barbare de stăvilarul de fier, și mijiră îngrijorați ochii sub corul haotic de urlete de durere, trosnete de sulițe și oase frânte, zbierete de ură și spaimă și clinchete de arme ciocnite cu furie.

Saki puse o mână pe umărul recrutului, iar Kivo pufni zgomotos, realizând că își ținea de mult răsuflarea. Ceilalți se uitară cu coada ochiului

spre ei; Gano își țuguie buzele și piui, iar veteranii râseră nervos, ușurați mai degrabă de calmul din privirea căpitanului. Un grup de săbieri cu fețele negre de frică trecu vijelios pe lângă ei pentru a se arunca în vârtoare și a întări flancul stâng înainte de a se prăbuși, apoi un val de pietre lansate de peste munte de prăștieri nevăzuți căzu peste kanjeri.

Aceștia își puseră în cap scuturile rotunde mici, într-o singură mișcare sincronizată perfect, și strânseră calmi din umeri. Trupurile le erau oricum protejate: pe la spate li se spunea cu invidie răutăcioasă, dar și cu teamă, "Pieile de Fier" pentru că erau acoperiți de la gât până la tălpi cu plăcuțe de oțel cusute în piele, iar după ani de pregătire estimau cu urechea exact unde urma să fie loviți și mușchii antrenați mutau și adunau plăcuțele în acel loc. Erau astfel niște armuri vii, simultan ușoare prin greutatea lor reală, dar și grele prin rezistența concentrată în punctul de impact.

Simultan cu ploaia de proiectile, de peste stânci veni însă o surpriză mult mai periculoasă: un cârd de barbari călare pe fiare se năpusti în jos pe versant, căpătând un avânt zdrobitor pe măsură ce se apropiau de șirurile imperiale și-așa zguduite, aproape copleșite de atacatorii ce se aruncau acum la o parte din calea șarjei.

— În numele Său, ce-s alea? șuieră Kivo.

— Zuhe, băiete, îi răspunse plat vocea groasă a uriașului Ohjun. Un dar de coșmar al acestui continent sălbatic, ceva între un leopard de munte și un urs...n-ai vrea să fii în locul băieților noștri de acolo.

— Sau a noastră dacă trec de ei, îl completă răutăcios Gano, mișcându-se nițel spre dreapta pentru a nu fi izbit de un suliaș dintr-un alt grup ce era zorit de Mutul lor către înfruntare.

Aceștia erau și ultimii dintre trupele ce puteau fi mișcate ca rezervă, căci restul erau deja toți încleștați în luptă. Saki privi către mastodontul din ariergardă, dar Ochiul-Lui era tot impasibil și nemișcat. Apoi se întoarse spre zuhe și își dădu seama că bătălia era pierdută: ostașii își pierduseră curajul și se retrăgeau de-a valma, fără a mai păstra vreo formație, unii încă luptând, alții deja fugind terifiați pe măsură ce erau doborâți și sfâșiați de fiare sau străpunși de armele călăreților. Atunci însă toți kanjerii din careu se înfiorară din creștet până în tălpi și căpitanul își dădu seama că și dușmanii văzuseră că era momentul pentru lovitura de grație, intrarea în confruntare a unui zeu.

Mutul lor prinse viață și ridică steagul verde, aplecat ușor la stânga. Dar știau și ei deja că trebuie să se reazeze grabnic; printre plăcuțele de oțel erau tatuați complet cu linii șerpuitoare întrerupte de mici simboluri, iar acum acestea începuseră să strălucească pe partea lor stângă.

Atunci când o divinitate plonjează în lumea asta, ea creează valuri la fel ca un înotător ce sare într-un iaz. Nevăzute pentru oamenii de rând, dar nu și pentru kanjeri, vânătorii de zei ai Împăratului, care au tatuajele sensibile la încărcătura de fulger ce plutește prin ceruri și simt vâlvuririle ei. Pregătiți suficient, pot ști exact din ce direcție vine entitatea și, după distanța dintre valuri, cât de mare și de iute este.

Se desfășurară rapid și luară poziții în forma unei plase compuse din heptagoane intercalate, apoi își înfipseră adânc în țărâna umedă lăncile de aramă. În centru se postă Saki, ales căpitan datorită intuiției sale în manevrarea cu iuțeală a plasei, împreună cu Ohjun, care oferea forță fizică brută, dar și cu Gano, cel mai bun în dirijarea încărcăturii prin rețeaua de lănci metalice.

Faptul că spre ei se năpustea un zeu ostil nu însemna că restul bătăliei se oprise; cavaleria pe zuhe se apropia și mai avea puțin până când îi va ajunge și nimici, dar nu aveau de ales: vor menține poziția până vor muri sau vor fi salvați de vreun miracol. Iar minunea veni odată cu făptura sacră: Ochiul-Lui ridică în sfârșit capul și gesticulă brusc și sacadat, trasând câteva simboluri complicate cu sceptrul de aur pe care îl purta.

În acel moment, chiar între fiare și ei se deschise o crăpătură masivă în aer, iar două galere-de-dincolo, blindate cu plăci de fier, alunecară în noroi tăind calea șarjei. Din ele se revărsară cu iuțeală sute de imperiali acoperiți cu armuri și înarmați cu halebarde, spade și scuturi masive, care opriră și doborâră cavaleriștii, masacrându-i. Alte trei nave apărură între versant și pedestrașii barbari, tăindu-le calea de retragere, și noi trupe grele se năpustiră din spate asupra tribalilor șocați.

Și între nori se căscă fugar un hău, iar din el ieșiră două cetăți-de-zbor, agățate sub cuburile masive cu esență-de-zeu. Acestea trecură cu repeziciune peste coama muntoasă pentru a-i surprinde pe inamicii ascunși acolo și începură să-i vâneze cu fulgere și bombe-de-trăsnet.

Dar Saki și camarazii săi nu aveau timp să vadă toate astea: zeul picase în capcană și venea drept spre careurile de vânători. Se comporta însă ciudat: nu încetinea deloc, de parcă nici nu avea de gând să lupte cu ei, ci accelera înnebunit drept spre cursa pe care era imposibil să nu o fi văzut deja. Nu numai Kivo aruncă o privire întrebătoare spre căpitan, dar și ceilalți, prinzători cu experiență: nici ei nu mai văzuseră așa ceva, deși capturaseră zeci de divinități până atunci.

Saki se uită și el fugar la ceilalți trei ofițeri nedumeriți, apoi lăsă încărcătura fulgeroasă să curgă ceva mai larg, ca să nu se rupă la iuțeala cu care venea creatura. Exact la timp, căci aceasta, nevăzută, îi izbi în plin. Se încordară cu toții și-și forțară mințile pentru a nu pierde colțurile plasei: apăsarea fu mare, dar rezistară. Căpitanul întoarse grabnic orientarea

capcanei, oblic, iar când simți cu tatuajele că entitatea s-a încurcat în noduri și a pierdut controlul plonjonului, dar și că năvodul riscă să plesnească împreună cu mințile lor, își smulse din pământ lancea, eliberând prada.

Aceasta, dezorientată, se rostogoli în următorul careu, exact așa cum calculase el. De acolo fu aruncată la fel în al treilea grup, unde în sfârșit era destul de încetinită și slăbită încât kanjerii strânseseră tare de plasă, ucigând zeul și împrăștiindu-i resturile peste versantul opus. Cei din ultimul pătrat, rezerva, erupseră în urale, în timp ce restul, epuizați de efort, se încovoiau gâfâind greu sau căzură la pământ.

Și lupta din jurul lor era pe cale de a se încheia. Trupele de șoc debarcate îi nimiciseră pe barbari, care încercau să fugă cățărându-se pe stânci, vânați cu amuzament și spirit de răzbunare de arcași. De la flancul stâng până în centrul formației lor, trecătoarea era acoperită cu nenumărate cadavre contorsionate și răniți urlând, arme frânte și scuturi sfărâmate. Mușii gesticulau cu steagurile, reorganizând formații, iar Ochiul-Lui întorsese mastodontul călărit și se îndepărta împăcat: marelui Împărat nu-i mai privea, își câștigase lupta și acum se întorsese deja asupra problemelor civile de dincolo de mări și țări.

Căzuseră mulți imperiali azi, dar sacrificiul lor fusese un pariu bine calculat, care reușise: alianța tribală era nimicită, cu războinicii și liderii morți, iar zeul invocat ucis și împrăștiat în bucăți, la fel ca toți ce i se opuseseră Unicului Conducător.

Acum urma doar să se curețe câmpul de luptă, să se vâneze fugarii și să se aștepte venirea magilor pe mastodonți, care să aspire cu trompele esența-de-zeu și să o ducă la avanposturile de colectare. Acolo va fi îmbuteliată în cuburi de aramă și trimisă în Împărăție, pentru a alimenta cetăți-de-zbor, galere-de-dincolo sau lămpile palatului imperial, ori pentru a fi prinsă cu grijă în bombe-de-trăsnet.

— Ca la curve, ei? îl luă Gano pe Kivo pe după umeri. După zgâlțâială, vin tremuriciul și părerea de rău!

Ceilalți râseră, ușurați că s-a terminat. Saki se rezemă de o lance înfiptă vertical, băgă mâna în tolă și scoase panglicile verzi, simbol al capturii încă unui zeu, apoi începu să numere câte una de fiecare. Se zgâlțâi însă brusc, din senin, și le scăpă în noroi. Șocat, privi în jur: și ceilalți kanjeri, ai lui și din cele trei careuri de mai încolo, erau toți cu gurile căscate și ochii mari de uimire. Tatuajele li se aprinseseră de parcă erau șerpi de foc argintiu și lăncile vibrau, cu un vâjâit jos, insuportabil.

În numele Împăratului, ce era asta? Niciodată nu veniseră doi zei în aceeași bătălie, și niciodată, în această campanie sau în cele dinainte, nu simțiseră o asemenea încărcătură uriașă. Venea un monstru gigantic!

Săriră cu toții în picioare, spre uimirea ostașilor din jur care nu vedeau nimic deosebit, își înhățară armele și se năpustiră disperați în heptagoane. Saki și ceilalți ofițeri îi așezară ei, căci Muții nu semnalau nimic cu steagurile: legătura cu Împăratul era oprită.

— De-aia a fost ciudat zeul de înainte, șuieră Ohjun.

— Adică? întrebă Saki.

— Fugea așa grăbit pentru că era înnebunit de groază!

— Îi era frică de ceva care îl vâna. Adică de ăsta de vine acum, se băgă și Gano.

Saki nu mai apucă să zică nimic, căci făptura sosise deja. Ca și cel dinainte, nu avea cum să fi ajuns așa aproape fără a-i simți. Și tot ca și acela, se năpustea asupra lor, doar că nu de panică, ci de ură. Venea să-i omoare.

Se concentrară cu toții să țină plasele cât de tare era posibil. Jerbe de scânteii izbucniră din lăncile careului cel mai îndepărtat de ei, pe unde venea creatura, apoi se auzi un trosnet și toți douăzeci căzură morți; plasa le fusese smulsă cu minți cu tot. Următorul grup se postă oblic, ca să deflechteze o parte din izbitură, dar în ultima clipă zeul dispăru, apoi, după câteva momente de nedumerire reapăru exact deasupra lor și se năpusti în jos. Kanjerii loviți urlară, cutremurându-se sub un val de încărcătură cerească, și izbucniră în flăcări, arzând de vii ca niște torțe.

Cei care urmară se descurcară mult mai bine. Nihag, căpitanul lor, era un veteran foarte experimentat și talentat, astfel că întâmpină înșelăciunea cu înșelăciune: alcătui o plasă lejeră, aparent ceva mai tare spre dreapta. Zeul încetini și dispăru, dar în acea clipă ofițerul strigă un ordin scurt și plasa se întoarse pe dos, mai strânsă la stânga, exact pe unde apăru imediat atacatorul. Acesta fu prins tare și se răsuci dezechilibrat, pierzând controlul asupra direcției și încetinind, dar era pur și simplu prea mare și puternic: plesniră și mințile vânătorilor lui Nihag, iar cadavrele lor se răsturnară în noroi.

Zeul se rostogoli confuz și ceva mai lent peste careul lui Saki, unde se încurcă în plasă. Tot era prea strașnic să fie capturat, dar și prea dezorientat și strâmb pentru a-i sfârâma. Se smuci în schimb violent și țâșni panicat spre cer, iar mințile celor din spate și lături plesniră, ucigându-i, în schimb porțiunea din față a năvodului rămase agățată de el, trăgându-i pe cei care îl ancorau.

Saki tuși uscat, apoi trase adânc aer în piept și deschise larg ochii, uimit de mirosul de zăpadă. Într-adevăr, zăcea pe un nămete albăstrui, într-un infinit șes de nea ca de praf de safir, de neînchipuit în toridul și umedul continent răsăritean.

— Nici nu este.

Se întoarse spre cel ce grăise și privi uimit la Mut, care stătea calm în fund, alături de recrutul Kivo și corpulentul Ohjun. Căpitanul clipi uimit, apoi își spuse că probabil a vorbit unul dintre cei doi kanjeri și întrebă:

— Gano?

— Mort, răspunse calm mutul. Ca toți ceilalți care nu sunt aici de față, adică în afară de noi patru.

— Cum de vorbești?! Doar nu ai limbă! Și unde suntem?

— În ce ordine vrei răspunsuri? Și nu ești curios ce nu este? Adună-te, ești căpitan imperial.

Saki se ridică în picioare și se uită urât la el, atins în orgoliu.

— Mai bine așa, zise Mutul, parcă mai aduci a ofițer. Răspunsul la unde suntem e cam același cu cel la ce "nu este". Adică "nu este" Gova, continentul estic. Și "nu este" zăpadă. Suntem în lumea de dincolo, în nori.

Căpitanul nu zise nimic, ci se pipăi pe piept, apoi pe spate și pe membre: era întreg și nimic nu părea rupt, tăiat sau rănit. Cu o strângere de inimă, își căută coada, simbolul cel mai mândru al vânătorilor de zei. Era intactă și ea, cu tot cu panglicile decorații. Apoi se repezi la Mut și-i deschise gura: tot nu avea limbă, tăiată ca la toți stegarii ce slujeau Împăratului drept relee în conducerea luptelor.

— Mulțumit acum? i se adresă acesta, încă imperturbabil.

— Păi cum? Și cum ai ajuns aici, doar nu făceai parte din năvod? întrebă Saki, în timp ce cu privirea cerceta nămeții din jur, căutându-și arm.

— Sunt acolo, îi arătă Mutul în spatele celorlalți doi ostași o adâncitură în care se întrezăreau lăncile de aramă. Cât despre cum am ajuns aici, răspunsul e simplu: eu nu aveam nevoie să fiu parte din plasă. De ce? Din aceeași cauză din care pot vorbi fără limbă. Pentru că nu sunt stegarul vostru, ci ceva mult mai mult decât el. Ia spune-mi, căpitane, de ce Muții au limbile tăiate?

Saki privi nedumerit spre Kivo și Ohjun, dar aceștia priviră în jos, ca niște copii rușinați în prezența celui mai înspăimântător dascăl din școală. Mutul râse la grimasa lui, dar nu spuse nimic, așa că îi răspunse:

— Pentru că ei aud vocea Împăratului și nimeni nu are voie să rostească cele grăite de Unicul Conducător.

— Corect, cu o excepție.

Nelămurit, ofițerul îl privi întrebător.

— Adică Împăratul însuși! izbucni în hohote Mutul.

— Blasfemie! urlă căpitanul, apoi se repezi și înhăță lancea. Ești un trădător sau un demon! Puneți mâna pe el!

Kivo și Ohjun priviră spre Mut, iar acesta ridică din umeri nepăsător, hohotind amuzat:

— Păi hotărăște-te: demon sau trădător?

Furios, Saki înfipse vârful lăncii în tolba de stofă ce încă îi atârna de umăr și o sfâșie în fâșii, apoi cu una dintre ele îi legă mâinile stegarului la spate, iar cu alta îi făcu un căluș. Îl săltă în picioare și i-l înmână lui Ohjun:

— Ține-l bine, să nu fugă! Când ajungem la tabără o să fie judecat!

— Dar dacă totuși ceea ce spune este...

— Gura! Cunoști regulamentul? Știi pedeapsa pentru blasfemie la adresa Singurului Care Trebuie Adorat?

Grăsanul nu mai spuse nimic, ci oftă și-l înhăță pe prizonier cu o mână, iar cu cealaltă luă arma pe care i-o înmână recrutul tăcut, înspăimântat de furia căpitanului și de strania lume din jur. Apoi Saki făcu un gest scurt, nervos, spre ceea ce credea că e Apusul și porniră într-acolo, tropăind cu greu prin materia albastră și densă.

Merseră ceasuri în șir, fără a da de absolut nimic. Deși era lumină ca într-o zi de iarnă și călduț ca primăvara, nu se vedea nici un soare. Nu adia nici un firicel de vânt, nu curgea nici o apă, nu se auzea absolut nimic în afară de foșnetul pașilor lor și, din când în când, chicotitul înfundat al stegarului.

După un timp începură să obosească și să sufere de foame și sete. Kivo ingenunche și mănca niște nea; Saki vru să-l certe, dar văzând că tânărul nu pățește nimic înfulecă și el din ea. Îi potolea setea, de parcă ar fi fost de apă, dar într-adevăr nu părea zăpadă, căci avea un gust acru și nu era rece, ci călduță.

După un timp, epuizați, dormiră nițel, făcând de pază cu rândul. Nu se lăsă vreo noapte și nu aveau cum să calculeze timpul, așa că nu știau cât s-au odihnit, un ceas sau o săptămână. Oricât mergeau, nu ajungeau nicăieri. Îngrijorat că se învârt în cerc, ofițerul rupse bucățele mici de pânză

și le lăasă ca semne. Dar nu dădură din nou peste ele: deci nu se rătăciseră, doar că nu exista absolut nicăieri unde să ajungă. Nimic, doar șes infinit.

În cele din urmă, deznădăjduit, Saki cedă și scoase călușul Mutului.

— Înțelept, în sfârșit. Apreciez inițiativa, dar trebuie să știi când să renunți, nu?

Saki îi aruncă o căutătură dușmănoasă, dar se abținu și nu înjură. Apoi întrebă:

— Știi unde suntem?

— Doar ți-am zis. În nori.

— Nu avem cum ajunge în nori decât cu cetățide-zbor, și știu de la echipajele lor că sunt ca niște aburi, nu am putea merge pe ei.

— Asta pentru că tu vorbești de norii din lumea ta, Saki. Aici suntem în lumea-de-dincolo, cum o știți voi, sau una dintre lumile-de-dincolo, cum ar fi corect.

— Lumea-de-dincolo? Înseamnă că zeul ne-a tras înapoi, nemernicul! N-a reușit să ne ucidă acolo, ne-a adus să ne omoare la el acasă.

— De fapt, ai dreptate doar pe jumătate. A încercat să vă spulbere acolo, de furie că i-ați prins prada pe care o vâna el. Dar a venit înapoi cu voi agățați cu tot pentru că s-a grăbit, și asta nu din mânie, ci de frică.

— Frică? De cine? Că doar noi suntem ucigașii de zei și pe noi ne-a făcut praf, patru careuri la rând! interveni Ohjun, în timp ce Kivo îl secunda dând din cap.

— Frică de mine, Ohjun, m-a simțit când am intrat în stegar și s-a panicat.

Saki îl privi scrutător, dar Mutul nu clipi și nu părea să mintă, ci doar să descrie calm un adevăr. Ohjun și Kivo se uitară la căpitan întrebători, ca și cum ar fi așteptat să gândească el în locul lor. Acesta le răspunse cu o privire inexpressivă, apoi dădu din umeri și-i făcu semn recrutilui:

— Dezleagă-l.

Tânărul se grăbi să execute ordinul, după care se îndepărtă cu iuțeală de prizonier de parcă era un șarpe veninos.

— Asta ca semn de bunăvoință în avans, mormăi căpitanul cu jumătate de gură. Acum zi-mi, indiferent cine sau ce ești, știi cum scăpăm de aici?

— Da. Dar trebuie să faceți ceea ce vă spun fără întrebări, căci lucrurile care se cer lămurite vor fi spuse la timpul lor. Iar acum timpul ăsta nu a venit.

Ofițerul dădu din umeri și replică ușor disprețuitor:

— Da, în fine, aici nu suntem între filozofi, sa ne amuzăm cu ghicitori. Zi-ne ce-i de făcut și facem.

— Păi aici e cel mai simplu: trebuie să găsim prima trecere, iar pentru asta e nevoie de un mic sacrificiu. Sunteți dispuși să-l faceți?

Cei doi ostași aproară din cap tăcuți, dar Saki puse mâna pe umărul Mutului și spuse, lent și clar:

— Numai dacă îl faci tu primul.

Stegarul se strâmbă la el ca la un copil deja enervant, însă îi răspunse:

— Eu nu-l pot face, dar o să te las să încerci. E vorba de un sacrificiu de sânge. Trebuie să lăsați fiecare câte puțin.

Apoi își ridică mâinile spre căpitan și i le întinse. Acesta își luă lancea din spate și căută să îi zgârie antebrațele. Lama pătrunse în carne și o despică, dar nu ieși nimic: nu avea sânge în vene. Cei trei războinici se uitară sumbri unul la altul, apoi la prizonier. Kivo murmură o rugăciune, Ohjun își trase lancea mai aproape, fără a-și lua ochii de la el, dar Saki nu spuse nimic, ci doar se îndepărtă doi-trei pași și se creștă el pe mâini. Lăsă lichidul roșu să se scurgă 10-15 clipe, după care se legă cu fașă și făcu semn către ceilalți, care repetară și ei ritualul.

Băltoaca de sânge care se formă păru un timp să freacă, apoi se lungi într-un firicel. Acesta, ca și cum ar fi avut o minte a lui, începu să șerpuiască îndepărtându-se, lungindu-se fără oprire în mod misterios, mult mai mult decât sângele pe care îl vărsaseră ei. Kanjerii își înhățară grăbiți lăncile și îl urmară, îngrijorați să nu-i piardă urma. Aergeră pe lângă el ceas după ceas, gâfâind din ce în ce mai epuizați, până când acesta, la fel de brusc precum pornise, tot așa se opri din senin, adunându-se într-un mic cerc.

Mutul le făcu ironic o plecăciune ceremonioasă, sări în el și dispăru. Cei trei își aruncară priviri nehotărâte, apoi Ohjun oftă și sări și el, urmat de Saki și Kivo. De cum se afundară în el, fură imediat împinși înapoi, deasupra. Numai că suprafața la care ieșiră nu mai era șesul de nea, ci o altă întindere nesfârșită: marea de miere, oceanul pe care călătoresc galerele-de-dincolo între portul magic din subteranele palatul imperial și țințele unde trebuie să ajungă pentru a debarca trupe.

Cei trei se zvârcoliră frenetic, speriați că nu știu să înoate, până când își dădură seama că orice fac nu se scufundă. Marea nu avea doar culoarea mierii, ci și consistența sa, astfel că pentru a se afunda ar fi trebuit chiar să facă eforturi. Ce-i drept că nu era și dulce, ci avea chiar un gust ușor amarui.

— Acolo, acolo! țipă surescitat Kivo, care cu ochii săi tineri distingea în zare forma vagă a unei corăbii blindate. Ceilalți se întoarseră și ei și începură să gesticuleze și să strige, în zadar însă: galera își continuă drumul fără să-i observe.

Din cealaltă direcție însă, o altă formă neclară se deplasa spre ei cu repeziciune. Pe măsură ce se apropia, își dădură seama că era de fapt un banc alcătuit din creaturi distincte, grotești. Arătau ca și cum un nebun retardat ar fi avut un coșmar cu sirene: jumătatea superioară umanoidă, cu sâni femeiești și capete micuțe, ca de nou-născuți lăsați la uscat în soarele arzător al vreunui deșert; cea inferioară o îmbârligătură de tentacule, iar în loc de mâini aripi ca de liliac, cu care însă nu zburau, ci se agățau de ocean cu ghearele ca de un tavan și se târau prin smucituri frenetice.

Când ajunseră la câteva zeci de pași de naufragiați, aceștia mai realizară două lucruri: capetele micuțe erau și ele invers, adică în locul gurii aveau un șir de ochi mici, bulbucați, iar în loc de ochi o gură uriașă, ce înconjura capul și pe la spate, plină de colți ascuțiți precum niște ace. Nu aveau nas și prin guri urlau un fel de behăituri, părând înspăimântate.

Văzură și de ce: pe partea cealaltă a suprafeței de miere, de parcă acolo ar fi fost cerul și aici marea, plutea cu capul în jos o barcă rapidă, prelungă, cu șiruri de vâsle. Iar pe ea se agitau câțiva pescari, arătări ce ar fi putut fi descrise cât de cât doar printr-o încrucișare imaginară dintre niște homari uriași și niște păianjeni, care săgetau sirenele cu sulite vii, zimțate, crescute în prelungirea membrelor.

— Luați-vă de mână! strigă Mutul.

Cei trei, înspăimântați, se grăbiră să o facă, apoi stegarul puse și el mâna pe ei și descântă grăbit câteva fraze într-o limbă ce nu părea omenească. Între ei și scena de pescuit se interpuse o vâltoare care trecea pe ambele părți ale luciului mării, involburând furioasă. Atât bancul, cât și barca îi ocoliră, continuându-și goana spre orizont.

— Ce-a fost asta? întrebă pierit Kivo.

— Dacă ți-aș spune oricum nu ai ști cuvintele și crede-mă, e cea mai puțin înspăimântătoare scenă pe care ți-o poate oferi acest ocean întors.

— Atunci să căutăm uscatul, interveni Ohjun.

Mutul rânji:

— Am o veste proastă și una bună. Deocamdată, apoi devine și ea foarte, foarte proastă. Cu ce vreți să încep?

Nu primi nici un răspuns, doar un pufnet exasperat din parte căpitanului.

— Deci cu cea rea. Pe lumea asta nu există uscat, ci numai câteva mări una peste alta, ca foile unei plăcinte.

— Deci aici murim, înecați, zise Saki, liniștit.

— Nu, pentru că partea bună e că pe aproape avem o ...insulă să zicem.

— Doar că, lasă-mă să ghicesc, nu știm unde este.

— Exact.

— Și vestea devine proastă pentru că necesită un alt sacrificiu, mărunț cumva?

— Ha, ha, începi să te prinzi. Da, o jertfă, mărunț pentru alți oameni, dar mijlocie pentru kanjeri. Și vestea devine proastă de-abia mult mai încolo, dar să nu stricăm surpriza.

— Mda. Încep să cred că nu ești nici demon, nici trădător, ci doar nebun.

Stegarul chicoti și replică:

— De ce nu ceea ce spun? Împăratul?

— Nu, aș merge mai degrabă cu nebun. Și aș fi vrut să mai fie și Gano aici, ar fi avut el destule de zis. Dar, hai, zi-ne ce avem de făcut, înainte să mai dea cine știe ce monștri peste noi.

Mutul se apropie de Saki și îi pipăi coada elegantă, simbol mândru al apartenenței la corpul de elită. Numără panglicile și fluieră admirativ:

— Ohooo, ai luptat ceva. Atâtea campanii, atâtea bătălii...un adevărat erou! Păcat că trebuie tăiată...

Căpitanul se albi la față, la fel și Ohjun. Kivo avea o coadă scurtă și lipsită de panglici, așa că nu părea prea impresionat, dar cei doi veterani erau livizi la gândul de a deveni niște nimeni fără mândrie. Se priviră în ochi, apoi înclinară amândoi ușor din cap și se apropiară. Fiecare își desprinsе lancea din spate și, cu o mișcare scrută, îi tăie celuilalt coada și i-o oferi respectuos. Apoi ofițerul îi făcu un semn și recrutului, iar acesta se întoarse cu spatele și își primi și el în mână podoaba capilară, fără cuvinte.

— Impresionant, zise Mutul, după sacrificiul de sânge, cel al mândriei. Ia dă-le încoa'!

Le înhăță neceremonios, de parcă erau niște cârpe, suflă pe ele și le puse în apă. Cozile se așezară cuminiți în linie, întinse, apoi tremurară ușor.

— Să mergem!

Înotară triști de-a lungul lor, iar de fiecare dată când ajungeau la capăt cea din urmă țâșnea grăbită ca un țipar și se punea în continuarea celei din frunte, alcătuind o frânghie infinită. Plutiră astfel vreme nemăsurată, care

se simți precum zile întregi, protejați de vrăjile Mutului față de monștrii marini, până când ajunseră într-adevăr la o insulă, iar cozile se scufundară și dispărură. Nu părea întinsă, doar cam cât un sat, și era complet stearpă, o stâncă fără plante pe ea sau vreo altă urmă de viață. În mijloc se zărea doar o poartă singuratică, o simplă arcadă de piatră. Leșiră din mare și se scuturară de stropii chihlimbarii, recunoscători că nu au mai dat de alte orori.

— Și de aici ajungem acasă? întrebă Kivo, plin de speranță.

— Unii dintre noi, da, răspunse Mutul, rece. Care exact, nu vă pot spune, deși știu. Nu toți, oricum.

— Prea puțin contează, îl întrerupse pe un ton molcom uriașul musculos. E la fel ca la orice bătălie: intrăm toți, ies doar câțiva, și nu o să fie asta prima luptă care să sperie niște kanjeri.

— Chiar așa, Ohjun, chiar așa. Dacă mai aveți ceva de zis, acum ar fi timpul.

— De ce?

— Pentru că ultimul sacrificiu este cel pe care acest trup ce-l stăpânesc l-a făcut deja: limba. Această insulă nu vă va lăsa să plecați decât dacă nu puteți povesti nimănui ce ați văzut aici.

— Păi cum, că doar toate galerele-de-dincolo trec pe aici și nimeni nu rămâne fără limbă?

— Ele intră, ies și se mișcă prin această lume pentru că sunt unse cu esență-de-zeu și așa o păcălesc. Noi nu suntem. Și eu am zis de ostrov, nu de marea-ntreagă. El nu ne va lăsa, dar tot el e și singura cale de a scăpa de aici. Așa că... aștept. Spuneți-vă ce aveți de zis și să trecem la fapte.

Stegarul se întoarse cu spatele la ei și se așeză, privind spre poartă.

— Căpitane, începu recrutul. Eu ...

— Știu, Kivo, știu. Ești un tânăr curajos și mă bucur că vom muri sau scăpa împreună. Fii kanjer!

Saki îl strânse încurajator de un umăr, apoi îl privi pe Ohjun. Acesta nu spuse nimic, ci doar înclină respectuos din cap. Superiorul său îi răspunse la fel, și prin asta spusese tot, nu aveau nevoie de cuvinte. Ofițerul strigă apoi spre Mut:

— Ultimele mele cuvinte sunt o întrebare. De fapt, două. Chiar ești Împăratul?

— Da, sunt.

— Și ești om?

Suveranul râse:

— Știi că îndoiala asta este blasfemie sub pedeapsa cu moartea, nu? Dar fie, te grațiez. Iar răspunsul este că nu, nu sunt om.

Căpitanul nu mai spuse nimic, ci scoase lancea, iar cu lama ei își tăie limba și i-o întinse. Ceilalți doi îl imitară, veteranul fără ezitare, recrutul cu un ușor tremur de teamă. Împăratul le luă și le ascunse sub centură, apoi făcu un semn spre poartă.

— Dincolo de ea se ascunde zeul rănit. Tot el este și insula, v-am zis că nu există uscat pe această lume. Cum de este în același timp și învelișul și miezul, ascuns în el însuși, nu pot explica astfel încât mințile voastre omenеști să înțeleagă, așa că va trebui să mă credeți pe cuvânt.

Ostașii încuviințară din cap.

— Iar acum a venit momentul adevărului. V-am zis că vestea bună va deveni una rea, rea, chiar foarte rea. Ei bine, voi nu veți putea niciodată să treceți prin acea poartă în zeu.

Cei trei făcură ochii mari, iar Saki se înroși la față și întinse mâna după lance, urmat de Ohjun.

— Ceea ce ați vedea acolo ar fi prea îngrozitor pentru ochii voștri de muritori. Dar stai, căpitane, că există o cale de a păcăli asta.

Acesta se opri, încordat.

— Cu ochii voștri nu puteți trece. Dar cu ai mei, da.

Ofițerul scuiă disprețuitor o flegmă roșiatică, apoi scoase lancea și porni hotărât spre arcada de piatră. Când ajunse la ea, ezită nițel, apoi încercă să o traverseze. Nu trecu însă, ci rămase încremenit sub ea, apoi începu să urle hidos, îngrozitor. Își smulse tot ce avea pe el și începu să-și răzuiască pielea cu lama, până la sânge, apoi să se tăvălească pe jos. Într-un final, zbierând, își înfipse degetele în ochi și-i smulse, apoi se scărpină înnebunit în găvanele goale, căutând să scoată ceva. Se liniști după aceea și se târi afară, scâncind.

Dădu să-și pipăie drumul, dar se opri cu o expresie uluită și ridică privirea spre ei, de parcă totuși ar fi văzut printr-un miracol.

— Eu ți-am zis! strigă Mutul. Și da, acum vezi prin ochii mei, asta pentru că te las eu. Treci încoace!

Supus, Saki veni și se încovrigă lângă Împărat, mormăind neinteligibil.

Ohjun se ridică brusc în picioare, scuiă și el și porni într-o alergare tot mai rapidă, urlând provocator. Se năpusti în poartă ca un berbec, dar sub ea se năru în genunchi și scăpă lancea, scâncind. Se întinse pe burtă și

plânse în hohote minute în șir, până când se ridică în fund și, hohotind, se împinse cu spatele afară din prag, luă arma și-și scoase și el ochii.

Kivo privi de la unul la celălalt la cei doi veterani distruși, apoi apucă strâns mânerul lăncii cu amândouă mâinile și și-o înfipse cu forță în gât. Aproape decapitat, gâlgâi incoerent și se zvârcoli câteva clipe într-o baltă de sânge, până rămase moale, nemișcat.

— Da, știam că nu o să plecăm toți de aici, șopti ca pentru el monarhul, apoi se așază. Timp de ceasuri întregi recită încet ceva nelămurit, poate o vrajă, poate o epopee din altă lume, până când cei doi kanjeri se liniștiră și i se alăturară, sumbri și însângerați.

Se ridicară și porniră umăr la umăr spre poartă, un împărat târând un cadavru și eroii săi cei mai devotați, cu lăncile în mână. Trecură pe sub arcadă și se văzură într-un fel de amfiteatru, în mijlocul căruia sclipea o pietricică verde. Mutul înfipse în pietriș lancea lui Kivo și sprijini mortul de ea, apoi le făcu semn celor doi vânători să ia și ei poziții, alcătuind un triunghi de aramă cu o plasă de zei rudimentară.

Suveranul păși în cerc de jur-împrejur, îngenunchind de trei ori; de fiecare dată puse jos o limbă și-i recită o incantație. Când termină, strigă:

— A venit timpul, nu mai poți fugi!

Smaraldul tresări și explodă într-un vârtej alb ce se rotea amețitor, din care țâșni prin surprindere o creatură asemănătoare cu o gazelă imaculată mare cât un munte, cu un singur corn în frunte. Încerca să zboare, dar se împiedică de plasa invizibilă a vânătorilor și căzu pe-o parte, apoi începu să se zbată pentru a se elibera. Năvodul rezistă, ancorat de mințile veteranilor.

Mutul scoase un zbieret și căzu la pământ, iar pe gură îi ieși un ghemotoc de fum negru care luă treptat forma unui țap negru cu ochii de văpaie roșie, de asemenea mare cât un pisc și cu un singur corn. Acesta se aruncă asupra gazelei și o înhăță strâns ca un leu, apoi răcni o poruncă; limbile tăiate se transformară brusc în mănunchiuri de tentacule păcurii, care se înfășurară în jurul veteranilor uimiți.

Mințile și sufletele celor doi vii, dar cumva și ale mortului, începură să se scurgă cu iuțeală prin firele plasei către făpturile încârligate, strângându-se acolo ca un ghem. Kanjerii oftară sleiți și căzură morți, iar ghemul fremătă sub impuls și se adună tot mai mult, până uni copitatele uriașe într-un singur obiect micuț, un ou plutitor de jad negru lucios. După câteva clipe acesta se crăpă și ieși din el un demon roșiatic, pe cap cu două coarne uriașe și pe laturi nenumărate mâini, care înhăță una dintre lănci ca pe un bețișor și izbi cu ea în pietriș, desenând o rună. Demonul rânji și mormăi:

— Ajo degr' kima! San he galsadaru, imșeju gauhde il-lo...*

Oceanul de miere începu să fiarbă, iar norii azurii să se topească, scurgându-se gelatinos. Pe cerul ce se întuneca, pustiu până atunci, erupseră stoluri masive, negre, de creaturi cu aripi de piele, gheare și colți, hohotind isteric, veșnic amuzate, guralive și mereu flămânde, din ce în ce mai multe.

Demonul făcu un semn, iar Saki, Ohjun, Kivo și Mutul se ridicară, își luară lăncile, își întinseră noile aripi din piele cu plăcuțe de oțel și-l încadrară ca gardă de onoare, noile Piei de Fier ale acestei lumi. Împăratul îi salută scurt cu o plecare de cap, jumătate ironică, jumătate cu respect, apoi își luară toți zborul spre stoluri, pentru ca Unicul să își întâmpine noii coloniști.

* *"Revendic această lume! Stăpânul vostru a sosit, fie că vreți sau nu..."* – traducere din limba demonilor Hathu, rasă din lumea 27, cunoscută de ei drept Horgoth.

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

EPISOD 03

Un roman care stimulează imaginația...
Multe dintre episoadele acestei povestiri s-au întâmplat
și unele dintre personaje au existat...
dar altele nu...
...sau au existat...?

*„Niciodată în istoria conflictelor omenirii,
atâția oameni nu au datorat atât de mult
unui număr atât de mic de oameni ai lor”*

Winston Spencer Churchill,
20 August 1940

Următoarele câteva săptămâni au fost extrem de dificile pentru Todd Morrissey. Principala prioritate era ca nimeni să nu afle de aventura sa cu Patsy – care încă mai considera experiența cu apariția lui Stumpy la fereastră incredibil de stânjenitoare. Se înroșea teribil de fiecare dată când îl întâlnea prin *squadron* și, mai mult, voia să aibă de-a face cât mai puțin cu Todd. A convins-o să-și păstreze calmul și să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Împotriva voinței sale, a fost de acord și doar mult mai târziu și-a dat seama că a ratat șansa de a-l avea pe Todd numai pentru ea. Cu toate că Todd a avut grijă să limiteze orice potențiale *pagube* în viitorul imediat, era clar că Stumpy domina situația.

Todd a fost obligat să se ducă la *boss*, cu cascheta în mână, și să-și ceară multe scuze pentru comportamentul său anterior. Andy Millar a rămas uimit de evoluția situației, dar a acceptat scuzele cu bunăvoință, admitând chiar – în sinea sa – că la urma urmei, Todd are un fond bun. Stumpy, desigur, și-a ținut gura și a așteptat răbdător desfășurarea evenimentelor așa cum și-a imaginat că vor decurge. Era adjunct la comanda ceremoniilor FlyPast și era suficient de satisfăcut – momentan – că Morrissey trebuie să înghită plăcinta umilinței în fața întregului *squadron*. Dar, chiar dacă atmosfera era tensionată, n-a evoluat într-un război pe față așa cum se amenințase. Toate părțile ar fi avut prea mult de pierdut.

În următoarele două săptămâni Todd și Stumpy au muncit intens la planificarea FlyPast. Prima sarcină a fost aceea de a stabili avioanele și echipajele în cadrul formațiilor. Era vorba de patru *Tornado*-bombardament IDS (Interdictor Strike), patru *Tornado*-vânătoare ADV (Air Defence Variants), două *Tornado*-Reconnaissance, două *Canberra*¹ PR9 *Reconnaissance*, un VC10² Tanker (Re-fuelling), un *Hercules*³ de transport și un *Canberra* ECM (Electronic Counter Measures).

Acestea alcătuiau o frumoasă formație mixtă a avioanelor din RAF și vor constitui o prezentare plăcută pentru Majestatea Sa – ca și mahărilor din MoD. Totuși, din punctul de vedere al lui Todd era o formație mare și dificil de asamblat, cincisprezece avioane aparținând a șapte *squadron* diferite și alte paisprezece echipaje cu care trebuia colaborat, plus alte șapte avioane de rezervă pentru caz de indisponibilitate a celor principale. Avioanele se aflau la baze diferite, a căror

¹ English Electric Canberra – prima generație de bombardiere medii britanice fabricate pe scară largă în anii '50. A fost retras de în az abia în 2006.

² VC10 Tanker – avion de linie britanic reconvertit în cisternă zburătoare.

³ Lockheed C-130 Hercules - avion militar pentru transport cu patru motoare turbopropulsoare. Capabil să utilizeze piste nepregătite pentru aterizare și decolare, C-130 a fost inițial construit pentru evacuare medicală și ca avion de transport de marfă.

comandă, control și coordonare putea fi un coșmar – deci pregătirea era cheia. De aceea, planificarea meticuloasă era prioritatea numărul unu.

Ideea era să se citească cu mare atenție ordinea operațiunilor și să se extragă paragrafele relevante referitoare la formația lor. Ei conduceau întreg spectacolul ceea ce implica coordonarea a șazeci de avioane, care urmau să survoleze aerodromul la o mie de picioare⁴ deasupra pistei, în interval de două minute – o sută douăzeci de secunde. Din fericire toate cele patru mari formații vor zbura în șir – una în spatele celeilalte – deci doar o singură trecere peste pistă trebuia planificată și exersată. Cele cincisprezece avioane ale lui Todd, o *Balbo*⁵ așa cum erau numite afectuos formațiile mari, vor fi în raza podiumului regal la 1100 GMT pe doi aprilie 1992 și i s-a atribuit numele de cod „*Anson*”. Următoarele trei *Balbo* vor urma la intervale de treizeci de secunde și a fost desemnate „*Blenheim*”, „*Canberra*” și „*Dakota*” – după niște faimoase tipuri de avioane din cel de al Doilea Război Mondial (cu excepția bătrânei mârtoage de luptă – *Canberra*) și convențional în ordine alfabetică. Fiecare sub-formație își va avea propriul lider și doar ei vor răspunde controalelor liderului general, Todd, al cărui nume de cod era *Purple*.

Todd și Stumpy au petrecut multe ore deasupra hărților familiarizându-se cu reperele terestre din jurul bazei aeriene Marham, unde va avea loc ceremonia FlyPast. Știau unde urma să fie poziționat podiumul și l-au marcat atenți cu markerul – și desemnat „*Obiectiv*” – pe harta scala 1:50000, cunoscută de drumeții civili drept Harta Turistică. De fapt au trebuit să lipească trei hărți între ele pentru a putea cuprinde întreg traseul către *Obiectiv*. Evident, nu li se va permite să survoleze adunarea regală, deci au fost instruiți să zboare drept în lungul pistei care, ca de obicei, se afla la 90° față de podium. Prima problemă rezolvată!

Așa că tot ce aveau acum de făcut era să urmărească către înapoi traseul de zbor, de la aerodrom până la o poziție numită IP (Initial Point). Acesta va fi un reper terestru, unic și foarte ușor de identificat. Formația va zbura cu viteza de 240 noduri⁶ pentru a permite lui C-130 și celorlalte avioane non-reactive să mențină formația. Puțin cam inconfortabil pentru jeturi dar realizabil. De aceea, la 4 mile/min (240 noduri) ar fi bine dacă ar putea găsi un punct la exact douăzeci de mile de aerodrom, pe axul de zbor planificat. Mai aveau nevoie și de vreo două puncte absolut fixe, perfect vizibile, pentru calibrarea echipamentului navigațional, și de încă unul bine evidențiat la marginea aerodromului. Asta îi dădea lui Stumpy reperul final de orientare. De asemenea, încă un reper evident aflat dincolo de

⁴ Picioar - unitate de măsură pentru lungime. 1ft = 0,3048 m.

⁵ Italo Balbo (1896 – 1940) – lider al Camiciie Nere, Maresciallo dell'Aria, Guvernator general al Libiei, Comandantul Africa Settentrionale Italiana și aparentul moștenitor al dictatorului Benito Mussolini. A condus două raiduri transatlantice (primul cu 12 hidroavioane Savoia-Marchetti S.55, al doilea cu 24 hidroavioane. Termenul „Balbo” a intrat în uzul comun, desemnând o formație mare de avioane.

⁶ Nod – unitate de măsură a vitezei. 1 milă nautică (1.852)/oră.

Obiectiv ar permite lui Stumpy și celorlalți lideri de formație să traseze o linie dreaptă de-a latul aerodromului la distanța perfectă de Majestatea Sa.

În consecință, au trebuit multe ceasuri de studiu pentru satisfacerea tuturor acestor criterii, iar după ce le-au schițat în planul inițial au comandat un avion și au decolat pentru a verifica dacă teoria se confirmă și din aer.

— *November 6-7*, cer permisiunea de decolare.

Stumpy a făcut cererea standard către Traficul aerian – turnul de control, în acest caz.

— *November 6-7*, liber la decolare, vântul calm la sol. Viraj stânga după decolare, urcă la 1.500 picioare și te înscrii pe direcția de repetiție a FlyPast, răspunse *Flt Lt*⁷ Roger Taylor din Turnul de Control al Traficului Aerian.

— *November 6-7*, liber la decolare, instrucțiunile înțelese. Puteți confirma că radarul indică zonă liberă și nici un alt avion nu va zbura în următoarele 3-0 minute?

— Afirmativ, 6-7, întreaga zonă este liberă pentru o întreagă oră, de fapt.

— *Roger*⁸, Roger, 6-7 la rulaj.

Stumpy nu rezista niciodată să facă mica sa glumă cu Roger Taylor, controlorul de Trafic Aerian al *Squadron 619*.

November 6-7 a rulat pe pistă și a decolat cu siguranță, apoi a virat la stânga în urcare la 1.500 picioare așa cum a fost îndrumat, a comutat pe frecvența *approach*⁹ pe care va fi monitorizat zborul lor, informându-i despre orice avion ce se apropie și care ar putea prejudicia siguranța misiunii. Todd a preluat controlul radio, așa cum făceau adesea navigatorii când avionul se depărta de aerodrom, astfel că Stumpy se putea concentra pe de-a-ntregul asupra zborului.

— Radar, *November 6-7* a decolat și se îndreaptă spre zonă. Vă apelăm când vom veni la aterizare.

— *Roger*, 6-7.

Tornado și-a început coborârea în minunata după-amiază însoțită de primăvară timpurie și Todd i-a dat lui Stumpy un reper pentru zborul înainte al avionului. Vor arunca o privire asupra IP propus și a reperelor de pe traseu și vor exersa de câteva ori apropierea pentru a se asigura că totul este satisfăcător. Și așa s-a potrivit, că totul a fost perfect. IP ales era marginea unui mic sat aflat la douăzeci și două de mile – cinci minute și treizeci de secunde – de *Obiectiv* și care avea o biserică cu cea mai înaltă clopotniță pe care a văzut-o vreodată Todd. Era perfectă.

⁷ Flight Lieutenant – grad militar în RAF (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.

⁸ Roger – termen-cod în traficul radiofonic prin care se confirmă/*Am înțeles*. Aici e un joc de cuvinte cu numele personajului.

⁹ Approach – radarul care supraveghează evoluția avioanelor pe panta de aterizare către aeroport.

Mai era și un mare lac artificial la treizeci de mile în zona căruia toate formațiile puteau aștepta până ce le venea rândul să se înscrie pe traiect. Fiecare grup de avioane putea zbura în așteptare la 2.000 picioare interval pe verticală, și să-și urmeze liderul în picaj către IP – care era biserica cea mare. Direcția de zbor către Obiectiv era 085⁰, iar când *November 6-7* s-a apropiat de aerodrom, Stumpy a observat încântat că găsisse reperul perfect de lângă acesta. Păduricea de pe hartă de forma unui L era reperul de care aveau nevoie piloții. Pista ajungea „la vedere” imediat, iar la capătul îndepărtat al aerodromului, cam la cinci mile distanță era un turn-antena înalt de 1.300 picioare după care toate echipajele se puteau orienta ca să zboare drept în lungul pistei. Todd a găsit câteva poziții fixe pentru radar – nu chiar ideale, dar își vor face treaba. Singura problemă minoră era Centrala Nucleară care se afla la cinci mile sud-est de lacul de acumulare. Evident, nici un avion nu va fi autorizat să o survoleze, de aceea Todd va trebui să informeze foarte atent despre acest aspect.

Totuși, în afară de aceasta a fost un zbor satisfăcător în care au exersat apropierea pe traiect de patru ori înainte de a apela Turnul de Control pentru a cere permisiunea de aterizare. Stumpy a făcut apelul către Marham:

— Turnul Marham, November 6-7 gata pentru aterizare - *run, break, land*¹⁰.

— *November 6-7, Roger, pista 0-9. QFE*¹¹ 1-0-1-3, vânt calm, zona degajată, liber la manevră.

Stumpy s-a aliniat pe panta de aterizare de la 500 picioare și a redus puterea motoarelor pentru a avea viteza de numai 360 noduri. În timp ce se apropia de aerodrom, a marcat IP-ul, iar Turnul a confirmat. Deasupra centrului pistei a redus motoarele la ralanti, a tras tare de manșă și a ridicat Tornado la 1.000 picioare, apoi în picaj pentru aterizare. A efectuat apelul către Turn ca pentru o SOP¹² și și-a pus avionul ușor pe pistă.

— Klumea, spuse Todd în timp ce rulau către locul de parcare de lângă *squadron*. Tot ce mai avem de făcut este să-i învățăm și pe ceilalți cum să facă. Dar măcar avem o lună pentru treaba asta. Și nu văd nici o problemă majoră.

Baza RAF Marham

Martie 1992

¹⁰ *run, break, land* – manevră/tehnică de aterizare specifică avioanelor militare de mare viteză pentru evitarea venirii la aterizare pe o pantă lungă cu viteză mică. O aterizare ”în forță”.

¹¹ Atmospheric pressure (Q) at Field Elevation – presiunea atmosferică la nivelul solului (la elevația aerodromului).

¹² SOP - Standard Operating Procedures – procedurile obișnuite, standard-regulamentare.

Următoarele două săptămâni activitatea *Squadron*-ului 619 a fost dominată de FlyPast, Todd fiind ocupat cu informări și antrenamente. Patsy s-a comportat din ce în ce mai rece, iar Todd a observat cu oarecare ușurare că a început să fie din ce în ce mai atașată de un tânăr *Flying Officer* dintr-unul dintre celelalte *squadrons*. Totuși, Todd lua în considerare situația în perspectiva ei și credea că va fi mai bine, judecat pe termen lung, dacă „asocierea” sa cu Patsy se va sfârși. Stumpy a continuat să se învârtă țănoș prin *squadron*, cu un rânjel stupid pe față, care a stârnit ambiția arzătoare a lui Todd de a i-l șterge de pe chip – odată pentru totdeauna. Totuși, își putea permite să aștepte. La urma urmei... răzbunarea... etc, etc, etc!

Dar lucrurile s-au înrăutățit la mijlocul lui martie. Problemele din Iraq au devenit amenințătoare, iar titlurile din ziare erau pesimiste și lipsite de speranță. Se părea că NATO va fi din nou antrenată în protestele civililor, iar Todd a surâs în tăcere către sine însuși amintindu-și de negația Comandantului Bazei la informarea din februarie. În ciuda acestui fapt, MoD a menținut FlyPast ca pe o certitudine la începutul lui aprilie. Todd și echipa sa erau gata, și – cu excepția unui dezastru adevărat – FlyPast trebuia să-i aducă avansarea la gradul de *Wing Commander* și, inevitabil, propriul său *squadron*.

Vineri seara Todd s-a oprit la *Happy Hour* pentru obișnuitele 4-5 halbe de bere înainte de a merge acasă și să cineze cu soția. A plecat de la popota ofițerilor plin de o stare de bine și mulțumire interioară, gândindu-se la următoarele săptămâni ce urmau. S-a culcat imediat după ora 11 pm și a căzut într-un somn adânc în timp ce se gândea cum își va exercita noua sa comandă.

— Todd; TODD; TREZEȘTE-TE – răspunde la blestematul acela de telefon!

Fay Morrissey îl zgâlțâia pe Todd ca să-l trezească, în timp ce telefonul de pe noptieră suna. Todd a întins mâna mormăind blesteme dure și a reușit să-l înșface la a treia încercare.

— *Squadron Leader* Morrissey.

— Hello, sir, se auzi o voce veselă. Este un apel de la bază, sir, tot personalul trebuie să se prezinte la datorie.

— Ce se-ntâmplă, a izbucnit Todd, e pe bune? Ce dracu, e sâmbătă!

— Regret, sir, prezentați-vă la post, mai am să-i sun și pe alții, și legătura a fost întreruptă.

— *Shit!* a zbierat Todd. Nici măcar nu sunt apt de zbor la fel ca marea majoritate a celor din *squadron*, după seara trecută.

S-a dat jos din pat lovindu-și degetele de la picioare de scăunelul de dedesubt.

— *Shit! Shit! Shit!* De ce nu dau ordinul de anulare a alarmei? Nu-mi pot auzi nici măcar gândurile!

Todd nu era deloc în toane bune.

— Mai încet, Todd, ai să trezești copii, l-a admonestat Fay.

— Mai dă-i în... pe copii! Dacă e o situație reală, suntem cu toții într-un mare rahat!

— Todd, te rog – îmbracă-te odată și du-te la treabă.

— OK, OK, OK – unde mi-e costumul de zbor cel nou, celălalt e în mașina de spălat.

— E agățat în spatele ușii, acolo unde e întotdeauna.

— A, da, iată-l!

Todd s-a echipat în șaiszeci de secunde, și-a încălțat ghetetele de zbor, a coborât alegând scările și-a tras pe el jacheta, a înșfăcat cascheta și a strigat „La revedere” în susul scărilor, apoi a năvălit pe ușă afară. S-a ciocnit pe iarbă cu vecinul de alături și s-a oferit să-l ia cu mașina, ceea ce acesta a acceptat recunoscător. Todd avea la dispoziție o mașină de serviciu în care au intrat amândoi.

Șapte minute mai târziu, Todd a parcat la *Squadron* 619, a coborât din mașină și a intrat furtunos în birouri. Era primul care a intrat acolo, așa că s-a întors spre camaradul pe care-l luase în mașină și i-a ordonat să rămână în sala de Operațiuni. El a intrat în sala echipajelor și a fost surprins să-l vadă pe boss, Andy Miller, stând într-un colț cu un teanc de hârtii în mână. Dar și mai surprinzătoare era prezența de lângă el. Complet echipat în costum de zbor era *Air Vice Marshal Sir* Henry Morrissey – tatăl său!

7

Abia reușind să-și stăpânească uimirea, a înaintat și i-a strâns mâna tatălui său în timp ce făcea un gest de salut către *boss-ul squadron-ului*.

— O plăcere neașteptată, *sir*, ce vă aduce la 619?

Air Marshal s-a întors spre comandantul de *Squadron*, în mod evident exasperat de ceva.

— Cred că ar trebui să ne retragem în biroul tău, Andy, unde putem discuta în privat.

AVM era extrem de iritat de ceva sau cineva. Todd a sperat că nu el este subiectul mâniei tatălui său. Au trecut în birou și, după ce s-au așezat în jurul mesei pentru cafea a *boss-ului*, AVM Morrissey a deschis imediat discuția.

— Todd, mă tem că am vești rele. În ultimele douăzeci și patru de ore – după cum probabil ai aflat – Garda Revoluționară Iraqiană se ține de prostii la granița cu

Kuwait. Comandanții NATO se așteaptă ca lucrurile să se înrăutățească – chiar foarte mult – și au decis să suplimenteze forțele noastre din regiune.

– Înseamnă că s-a terminat cu FlyPast, a izbucnit Todd.

– Nu neapărat, a venit scurt replica.

Mintea lui Todd lucra turată la maxim în încercarea de a înțelege cu adevărat ce se întâmplă.

AVM a lămurit imediat situația.

– L-am convins pe CAS (Chief of the Air Staff¹³) că ne putem îndeplini obligațiile în Kuwait, dar și să onorăm FlyPast. Va fi necesară multă muncă din partea ta, Todd, dar poate fi făcută – neapărat.

– Da, *sir*, a confirmat Todd, sunt numai urechi – trebuie să mărturisesc că sunt oarecum confuz în acest moment!

AVM a continuat să-și expună planul.

– *Chief of the Air Staff* este convins că Iraq-ul își zăngăne săbiile doar ca să se bage în seamă și, dacă ar fi după el, n-ar mișca nici un deget. Dar, nu e, iar experții noștri din NATO au insistat ca să ne întărim forțele din regiune – cât mai repede. În acest sens, intervenim noi cu următorul plan – și aici intri tu în scenă, Todd.

Va afla într-o clipă. Nu putea ști exact ce va spune tatăl său – și faptul nu-i făcea nici o plăcere.

– Todd, FlyPast va continua, conform planificării, pe doi aprilie, peste șapte zile de acum înainte. Se potrivește, pentru că data de doi a fost ziua când argentinienii și-au luat lumea-n cap.

– Dar..., a încercat Todd să obiecteze.

– Ascultă întâi întreg planul și atunci vei vedea ce sens are. FlyPast se va desfășura pe doi, iar atunci contingentul relevant al *pachetului zburător* va tranzita direct la Brindisi, în Italia pentru a acționa ca element al nostru de suplimentare a forțelor. Presa va face reclamă la FlyPast în principal, așa că marele public va fi încurajat să asiste. Este soluția perfectă. NATO apreciază importanța FlyPast și a fost de acord cu planul. Iar cireașa de pe tort este că tu vei fi comandant de detașament în Italia, cu gradul activ¹⁴ de *Wing Commander*. Acum poți comenta, Todd.

Acesta și-a dat imediat seama că este un proiect ambițios.

– Sunt o mie unu lucruri de făcut de acum până sâmbăta viitoare. Nu mi se poate cere să realizez FlyPast și să organizez și operațiunea de mutare în Italia!

CO 619 interveni.

¹³ Chief of the Air Staff – Comandantul RAF.

¹⁴ Grad activ – desemnare militară ce permite unui ofițer să-și asume temporar un grad superior, cu solda și privilegiile aferente acestuia.

— Ne dăm seama. Eu am fost însărcinat cu organizarea logisticii și partea administrativă a mutării, deci tot ce-ți rămâne ție să faci este să-ți duci echipa la Brindisi după FlyPast. Îți voi preda responsabilitățile la sosire. Va fi o muncă grea, dar e posibilă – neapărat. Vom avea cooperare deplină din partea tuturor agențiilor – acesta va fi proiectul numărul unu al RAF în următoarea săptămână. Putem împușca două păsări dintr-un foc, și cu minimum de deranj. Ce crezi, Todd?

Mintea lui Todd lucra febril. La prima vedere părea posibil dar avea nevoie de o grămadă de ajutor. Totuși, promovarea timpurie compensa cu vârf și îndesat orice neplăcere cu care s-ar putea confrunta. A decis să gândească pozitiv, rezistând tentației de a identifica în această fază orice posibile obiecții.

— Ei, bine, sir, ar fi mai bine să încep. Să consider că alarma a fost dată pentru toți?

— Da, Todd, toate unitățile implicate în FlyPast au fost alarmate în această dimineață – pe întreg teritoriul național – astfel încât avioanele și personalul să poată fi transportate aici cel târziu până mâine. Întreg personalul bazei va fi alertat în legătură cu planul nostru prin stația de amplificare la ora 0600 – peste treizeci de minute. Celelalte baze implicate în planul nostru – RAF Coningsby, Wyton, Lyneham și Brize Norton sunt informate chiar acum. Evident, aceasta va crea unele inconveniente pentru personalul lor, dar mă tem că n-avem ce le face. Celelalte trei formații mari trebuie să acționeze independent, și pot trimite elemente la Dharan în timp util – dar ei nu sunt problema ta. Doar asigură-te că liderii lor primesc esența procedurilor FlyPast și planul de desfășurare, iar ei vor exersa independent. Andy, poți aranja ca CO Ops al tău să coordoneze acest aspect?

Andy Miller a dat din cap iar Todd a priceput că planul a fost *fait accompli*¹⁵, iar el este doar înștiințat că trebuie să-l accepte. Protestele ar fi fost inutile.

— Desigur, *sir*, trebuie să mă retrag și să mă gândesc la toate astea vreun ceas, doar ca să-mi adun ideile și să schițez un plan-schelet. Putem adăuga „oasele” din mers. Sunt o mulțime de lucruri la care trebuie să ne gândim.

Tom se ridică să plece, apoi se întoarce cu fața la tatăl său.

— Înțeleg că vei rămâne aici în seara asta, *sir*. Dacă-i așa, vii la noi la cină? Fay va fi încântată să te vadă.

— Nu sunt sigur Todd; cum spuneai sunt o mulțime de făcut, așa că nu sunt sigur că am să fiu liber – dar am să mă străduiesc.

— Adevărat – dar dacă poți, vino pe la 2030.

Todd își puse cascheta, salută și ieși din birou aproape alergând. Trebuia să se gândească ceva timp la toată problema. Trebuia executată perfect. Când era gata să închidă ușa, l-a auzit pe *Wing Commander* chemându-l înapoi.

¹⁵ *fait accompli* – expresie franceză, referitoare la o situație deja existentă.

— Prinde! a spus Andy Miller, avansarea ta începe de azi.

Todd aproape că rată prinderea, dar reuși să rețină cele două mici obiecte albastre care au zburat de-a latul încăperii. A zâmbit larg când și-a dat seama ce erau – o pereche de **însemne de grad** de *Wing Commander*.

Următoarele douăzeci și patru de ore au fost cumplite, dar antrenante.

Înainte de orice, Todd s-a dus direct în sala echipajelor. Întreg personalul disponibil din *Squadron* era adunat ca urmare a *Alarimei* dată mai devreme. Arome delicioase de sanvișuri cu șuncă, ce lăsau gura apă, adiau pe coridor atunci când Todd a intrat pe ușă. *Exec* a intrat direct în subiectul informării.

— Bine, toată gașca încetează ce face și este atentă la mine – suntem în rahat până la gât – pe bune!

A făcut o pauză pentru efect dramatic și a putut vedea la fiecare cum apar semnele de îngrijorare în timp ce-și imaginau orice, de la un test inopinat de Evaluare tactică, până la declanșarea celui de Al Treilea Război Mondial.

Todd a continuat.

— Acum pot să vă dezvălui scopul acestei *Alarime*. Stați liniștiți – Armageddon-ul nu a venit încă – dar e aproape la fel de rău. FlyPast va avea loc în această sâmbătă.

Un oftat colectiv urmat de un vacarm de înjurături a invadat încăperea.

— Și asta nu e tot. Tot personalul implicat în FlyPast se va deplasa direct la Brindisi pentru sprijinirea a ceea ce de-acum se numește *Operațiunea Endeavour*, suport sporit pentru Kuwait.

Alt val de înjurături – unele de-a dreptul buruienoase – au urmat neașteptatei dezvăluiri.

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă! Acum, că văd cât de bucuroși sunteți că participați – pot doar să vă cer să vă așezați din nou și să ascultați mai departe. Cei dintre voi mai cu simț de observație vor fi observat schimbarea gradului meu – voi fi comandantul detașamentului la Brindisi.

Tăcerea uimită a fost urmată de strigăte politicoase dar entuziaste de „*la mai mare, boss*” și „*felicitări – ești bun de cinst!*”

— Vă mulțumesc foarte mult – dau o bere când vom ajunge la bar! Totuși, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să facem un program până la FlyPast, sâmbătă. Toți cei implicați în FlyPast mutați-vă în dreapta sălii, ca să pot vedea cine-i disponibil pentru alte sarcini: Corectați-mă dacă greșesc, dar nimeni dintre echipajele FlyPast nu se află în permisie – nu-i așa?

O voce aproape patetică s-a auzit din spatele mulțimii de oameni.

— Așa e, *sir*, spuse Mike Wiggins, un *Flying Officer* aflat la prima sa detașare. Dar mă însor sâmbătă și plec două săptămâni în permisie. Dacă vă reamintiți... dvs mi-ați autorizat absența atunci când au fost selectate echipajele.

— Mi se pare că avem un băftos, a strigat unul dintre amicii lui Wiggins din grămada de oameni.

Toată sala a răsunat de replici de simpatie și hohote de râs. Singurii doi oameni care nu zâmbeau erau Wiggins și nou promovatul *Wing Commander*.

— Se pare că ai ieșit din echipă, Mike. Desigur, în afară de cazul că vrei să te salvezi singur în ultima clipă? Nu? Perfect, voluntari pentru locul lui Mike.

Iute ca fulgerul Bill Earle a ridicat mâna. A fost singurul.

— Vă mulțumesc pentru sprijin, flăcăi – și îți mulțumesc, Bill, ai intrat în echipă – iar pentru restul dintre voi – n-am să uit aceste lucruri!

Bill Earle era un vechi navigator, cărunt, aflat la ultima sa detașare și cunoscut ca *bun-la-toate*. Nu fusese deloc bucuros când a fost lăsat deoparte la prima selecție pentru FlyPast. Oportunitatea de acum a fost trimisă de Dumnezeu – el nu avea familie care să-și facă griji – deci putea să facă ce voia.

Todd a reluat informarea.

— În primul rând, nimeni nu părăsește *squadron*-ul până nu spun eu. Și nimeni nu telefonează acasă. Acest plan este confidențial până ce va fi adus la cunoștința Presei, la prânz. M-am făcut bine înțeles? În al doilea rând, vreau ca cei trei navigatori, Jesse, Hoppy și Bill să se asigure că planul și informarea pentru FlyPast este gata pentru repetiția de mâine – duminică – decolarea la 1100.

Liniște.

— Da, ce mai așteptați – dați-i drumu'!

La auzul comenzii cei trei navigatori au pierit pe ușă.

— Altceva, vreau ca toți patru piloții și Frank Field să vină peste o oră la mine în birou – adică la 1700 – pentru niște discuții. Trebuie să eliminăm orice eroare din acest plan. Veți fi cu toții bucuroși să aflați că în toate celelalte baze participante au loc chiar în acest moment informări similare. Toți vor decola în această după-amiază și vor ateriza aici înainte de ora 1700. Și aici vor rămâne până ce vom pleca sâmbătă viitoare. Așa că gândiți-vă cât de norocoși sunteți voi – vă veți vedea familiile până sâmbătă dimineața!

Adjutantul, Patsy Jackson, și-a ales tocmai acel moment pentru a intra în sală. Și... și-a dorit să n-o fi făcut.

— Bună ziua, Patsy, frumos din partea ta că ni te-ai alăturat.

Ea n-a pierdut nota de sarcasm și, dacă privirea ar fi putut ucide, Todd ar fi fost țepăn ca un bolovan. Începu să dea o explicație, dar Todd i-a tăiat-o.

— N-avem timp pentru explicații jalnice, avem treabă de făcut – și poți începe prin asigurarea cazării echipajelor ce vor sosi astăzi. Toate detaliile de personal sunt

în Ordinul Operațional. De asemenea, vreau să fii prezentă la ședința din biroul meu de la ora 0700. Da, ești liberă.

Todd s-a întors spre cei trei *flight commanders*, toți liderii din *squadron*, și le-a dat sarcini cu care să înceapă. Biroul *Operațiuni* avea nevoie de oameni, mecanicii aveau nevoie de informare și o mie de alte lucruri trebuiau făcute. Cu toții erau oameni cu experiență și nu era nevoie să li se spună de două ori.

— În final, sublinie Todd, avem un milion de lucruri de făcut și doar șapte zile la dispoziție – deci este timpul ca toți să vă meritați soldele. Prin urmare, fără eschivare sau fofilare, mă bazez pe voi toți.

Și, cu acestea spuse, se îndreptă spre ușă. Sala a izbucnit într-o cacofonie de gemete, mormăială și râsete. Majoritatea echipajelor mai trecuseră prin detașări anunțate din scurt, așa că, în mare, știau la ce să se aștepte. Totuși, nu era ușor de știut că-i aștepta o vizită în Italia – deși ar fi putut fi vorba de o locație mult mai puțin exotică! Singura persoană care chiar părea mulțumită, era Mike Wiggins.

Pentru el războiul era terminat!

* * *

Todd s-a întors în biroul său și s-a așezat la masa uriașă. Se frecă la ochi, își întinse oasele și se apucă de munca sa copleșitoare. Înainte de orice trebuia să-și clarifice în minte cine participa la FlyPast și cine – dacă nu toți – trebuie adăugat pe lista pentru detașare. S-a ridicat în picioare, s-a apropiat de tabla albă de pe perete și, cu un marker, a început să scrie:

IDS – 619 *Squadron*

Red 1 & Purple Lead Flt Lt Stumpy Stokes / Wg Cdr Tom Morrissey

Red 2 Major¹⁶ Klaus Jung / Flt Lt Jesse Green

Red 3 Fg Off Moose Davis / Fg Off Hoppy Harris

Red 4 Korvettenkapitän¹⁷ Anton Fisher / Flt Lt Bill Earle

Chiar dacă Klaus era olandez și Anton era german, aveau permisiunea să zboare la Brindisi, conform Regulamentelor NATO.

Air Defaence Tornados (ADV¹⁸) – *Squadron* XXX

¹⁶ Major – grad militar în Koninklijke Luchtmacht – Forțele Armate Regale Olandeze (cod NATO OF-3); echivalent maior.

¹⁷ Korvettenkapitän – grad militar în Marina Militară Germană (Deutsche Marine), cod NATO OF-3; echivalent maior.

¹⁸ ADV - Air Defense Variant – variantă pentru superioritate aeriană.

Blue 1 Wg Cdr Barclay Hunt / Flt Lt Ed Brown
Blue 2 Sqn Ldr John Hortin / Flt Lt Jon Holliday
Blue 3 Capt¹⁹ Pat Proby (USAF) / Sqn Ldr Rick Hill
Blue 4 Flt Lt Dave Stewart / Fg Off Rocky Darren

Reconnaissance Tornados (Recce) – XIII (PR) Squadron

Green 1 Sqn Ldr Al McDonald / Flt Lt Anwar Salim
Green 2 Flt Lt Harry South / Fg Off Bob Walters

Canberra PR9 – Reconnaissance 39 (PR) Squadron

Yellow 1 Sqn Ldr Al Norman / Flt Lt Steve Hicks
Yellow 2 Sqn Ldr Phil Merry / Sqn Ldr Al Gibson

Canberra ECM (Electronic Counter Measures) 360 Squadron

Yellow 3 Fg Off Glen Friedman / Lt²⁰ Mike Scarffe (RN) / Flt Lt Andy Gabriel

VC-10 Tanker 10 Squadron

*Yellow 4 Sqn Ldr Andy Faithfull / Fg Off Bob Garrett / Sqn Ldr Nigel Howard /
Sqn Ldr Norman King / Flt Lt Ranjit Singh*

C-130 Hercules Transport 47 Squadron

*Yellow 5 Flt Lt Phil Woods / Sqn Ldr Julie Grant / Fg Off Dave Sussex /
Flt Sgt²¹ Don St John / Sgt²² Sol Cole*

Acestea erau echipajele de bază cu care se repetase FlyPast în ultimele câteva săptămâni. Ei erau cei siguri. Dar cine altcineva mai trebuia implicat în zborul la Brindisi. Lui Todd i s-a cerut să se asigure că are întreaga echipă de sprijin la bordul lui Hercules, deoarece alt transport nu putea fi garantat.

De aceea, a întocmit o listă provizorie a personalului suplimentar ce putea fi luat la bord în FlyPast:

Tehnicieni:

1 x ofițer IDS²³

1 x ofițer ADV

1 x ofițer Canberra

¹⁹ Captain – grad militar în US Air Force – USAF (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.

²⁰ Lieutenant – grad militar în Royal Navy (Marina Militară Engleză) (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.

²¹ Flight sergeant - grad militar în RAF (Cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

²² Sergeant – grad militar în RAF (cod NATO OR-6); echivalent *sergent-major*.

²³ IDS - Intrusion detection system – sistem pentru detecția inamicilor infiltrați în zona de responsabilitate.

1 x ofițer ATC
1 x controlor avioane de luptă
20 x echipaj la sol Tornado (minimum)
10 x echipaj la sol Canberra

Admin:

1 x ofițer – adjutant – Patsy?
1 x NCO²⁴ junior
1 x Met Man²⁵

Ar trebui să fie suficient. Întăririle pot veni mai târziu, *dacă și când* va decide *Strike Command*²⁶. De asemenea, C-130 Hercules va trebui să transporte întregul echipament necesar în primele câteva zile. Tehnicienii pentru celelalte tipuri de avioane își pot face propriile aranjamente pentru perioada următoare. Todd va trebui săi informeze pe aceștia ASAP²⁷, iar asta voia să o facă după întâlnirea cu cei patru piloți ai săi la ora 0700. În momentul când aceste gânduri îi treceau prin minte, s-a auzit o bătaie la ușă.

Cu siguranță, timpul zbura – era ședința ce trebuia să înceapă la 0700.

Miercuri, 30 martie 1992

— Turnul, Formația *Purple* – decolăm?

Tornado-ul lui Todd și Stumpy staționa la intrarea pe pista de la Marham. Vremea era perfectă – vânt ușor și cer senin – exact cum trebuia pentru repetiția finală a Royal FlyPast de sâmbătă. Toate celelalte avioane ale formației – trei alte bombardiere Tornado, patru Air Defence Tornado, două Recce Tornado, Canberra, VC-10 și Hercules – erau aliniate în spatele Tornado-ului lider. Nu păreau să fie probleme tehnice cu excepția unui Recce. Echipajul a trebuit să schimbe avionul cu cel de rezervă pentru că pornirea unuia dintre motoare a eșuat. Totuși, s-au mișcat repede și și-au ocupat locul în formație. Indicativul de apel, *Purple*, le-a fost atribuit

²⁴ NCO - non-commissioned officer – ofițer provenit din rândul subofițerilor.

²⁵ Met Man – cel de la Serviciul Meteorologic

²⁶ Royal Air Force's Strike Command – formațiune militară ce controlează majoritatea bombardierelor și avioanelor de vânătoare britanice.

²⁷ ASAP – As Soon As Possible – cât se poate de repede, urgent.

de mahări pentru că toate *Royal Flights*²⁸ zburau în regim de *Purple Space*²⁹. Chiar dacă avioanele Flypast nu aveau nici un membru al familiei Regale la bord, s-a considerat potrivit a li se aloca această culoare „regală”. Subformațiile aveau și ele atribuite culori cu care se identificau.

Cele patru bombardiere erau RED, cele patru de vânătoare erau BLUE, cele două Recce erau GREEN, iar Canberrele, VC-10 și Hercules erau YELLOW. Acest sistem permitea fiecărui lider de formație să-și verifice propria echipă fără să „bruieze” frecvența radio pe care o va folosi Todd ca să coordoneze întreaga formație.

— Turnul Marham, Formația *Purple* - decolăm? repetă Stumpy cu oarecare iritare în voce.

— *Roger, Purple*, liber la decolare. Vântul la suprafață 2-5-0/5 noduri, s-a auzit vocea lui Roger din Turnul de Control al traficului aerian.

— *Roger, Turn. Purple* liber la decolare – *Purple* verifică.

— *Red; Blue; Green; Yellow*; au răspuns liderii celor patru subformații, aducându-i la cunoștință lui Stumpy că toți erau pe recepție.

Primele patru avioane s-au apropiat încet de capătul pistei principale și când au ajuns pe poziție Stumpy a ordonat decolarea.

— *Red*, decolare.

— *Red*, liber la decolare, virează dreapta și schimbă pe frecvența radio 366,9.

Stumpy a repetat instrucțiunile și imediat a început să accelereze motoarele – ca și ceilalți trei ce-l însoțeau pe pistă. După completarea verificărilor motoarelor și sincronizarea cu Todd, Stumpy a apelat:

— *Red*, rulaj, și a eliberat frânele.

Principala sarcină a lui Todd în următoarele treizeci de secunde era să monitorizeze secvența de decolare a avionului. Tot ce se referea la repetiția zborului în formație i-a ieșit temporar din minte.

— Șaizeci de noduri, a raportat Todd. O sută noduri, apoi, EMBS!

EMBS or *Emergency Maximum Braking Speed* era o viteză dincolo de care echipajul nu mai putea opri avionul în siguranță, înainte de a se lovi de bariera de la capătul pistei de decolare.

— 1-40, 1-60, 1-7-3 noduri!

La care Stumpy a ridicat ușor roata anterioară de pe sol și Tornado a început urcarea în albastrul cerului. În acest moment Todd a făcut apel.

— *Red 1* a decolat și comută pe frecvența *approach*, a înștiințat ATC.

²⁸ Royal Flights – misiunile de zbor ce implică transportul membrilor familiei regale britanice.

²⁹ Purple Space – în zona în care evoluează un avion cu un membru al familiei regale la bord toate celelalte avioane sunt restricționate de la zbor/consemnate la sol.

Todd s-a pregătit să schimbe frecvența radioului în timp ce monitoriza restul secvenței de decolare.

— Tren, flaps, aripi, era litania standard care-i amintea pilotului să escamoteze trenul de aterizare și să ridice flapsul, urmate de retragerea aripilor înainte de a atinge limita de rezistență indusă de mărirea vitezei.

Apoi, Todd s-a uitat peste umărul drept în timp ce Stumpy vira la dreapta la altitudinea de o mie de picioare. Putea vedea celelalte avioane rulând pe pistă și următoarele patru Tornado gata de decolare imediat ce vor primi aprobarea. După ce și al patrulea bombardier s-a desprins de pe pistă, pilotul a raportat:

— *Red* 4 a decolat, și imediat Todd a răspuns cu:

— *Roger*, Turnul, *Red* este în aer – către Radar, bună ziua; *Red* 366,9 – acum!

Acesta a fost semnalul pentru formația *Red* să-și treacă radiourile individuale pe 366,9 MHz. Todd le-a dat cinci secunde apoi i-a verificat.

— *Red*, verificare.

— 2, 3, 4, a venit replica aproape instantaneu.

Stumpy trebuia acum să rămână la 250 noduri pe curs către Obiectiv, pentru a le permite celorlalte avioane să intre în marea formație. Nu era prea confortabil la această viteză dar nu aveau altă alternativă.

Peste trei minute, Todd a primit confirmarea pe care o aștepta.

— *Yellow* a decolat.

Asta însemna că Hercules se afla în aer, iar formația *Yellow* a comutat pe frecvență. Todd a răspuns imediat cu:

— *Purple*, verificare.

La care formația a răspuns așa cum era planificat.

— *BLUE – GREEN – YELLOW*.

— Îi aud pe toți tare și clar, Marham Radar. Formația *Purple* se află în aer și se îndreaptă spre zona de așteptare.

Marham Radar a răspuns:

— *Roger*, *Purple*, liber pentru zona de așteptare conform planificării, nici un alt avion pe o rază de 2-0 mile. Apelează-ne când sunteți gata de aterizare. Vă vom monitoriza pe această frecvență sigură.

Todd a confirmat scurt și sec, apoi și-a dirijat atenția asupra FlyPast.

* * *

Flota celor cincisprezece avioane a zburat către punctul de așteptare aflat cam la zece mile nord de Cromer și și-au ocupat pozițiile prestabilite, separate de o mie de picioare pe verticală. Tornadele lidere se aflau la o mie de picioare, în urcare către avioanele mai încete de la 5.000 picioare. FlyPast trebuia să se petreacă la

anumite momente de timp care să coincidă cu alte evenimente de pe durata Vizitei Regale, așa încât sincronizarea sosirii avioanelor odată cu urcarea pe podium a membrilor Familiei Regale era critică. IP era turnul bisericii din North Elmham cu un reper de navigație aflat la zece mile de podium. Todd a coroborat timpii cu precizie și a avut grijă să mențină intervalul de 5 secunde pentru TOT (Time on Target) la toate repetițiile anterioare. La timpul potrivit, dar asigurându-și o rezervă de două minute pentru erorile datorate altor formații, a ordonat tuturor să coboare la o mie de picioare deasupra nivelului mării – începând cu cei din față spre spate.

Când *Yellow* a raportat executarea, Todd a slobozit un oftat de ușurare și a făcut apel către *Flight Commander* de la sol care era la radio și asculta întreaga secvență de proceduri. Era sarcina sa ca să-l anunțe pe Todd cu zece minute înainte pentru a confirma că Majestatea Sa urma să ia loc, gata pentru ceremonia FlyPast. Nu o va face dacă ea era prinsă în trafic, nefiind prezentă pe podium. Operatorul radio a confirmat apelul lui Todd, privind către podium și la mașina ce simula sosirea Familiei Regale pe pistă, cu Regina „de antrenament” făcând cu mâna către mulțime.

— *Purple* – zece minute, a venit apelul.

Todd a confirmat și a setat timpul pe TV-TAB în funcția *Time Early/Late Function*. Aceasta îi permitea lui Todd de a vedea dintr-o privire cu câte secunde în avans sau în întârziere se află într-un punct al traseului FlyPast. Dacă arăta o întârziere, putea mări viteza sau „tăia” un viraj – dacă era prea devreme, putea încetini sau făcea un viraj suplimentar pentru a pierde din timp.

Verifică înscrierea formației *Purple* pe curs, și în timp ce ceasul ticăia către secunda zero *devreme/târziu*, a setat primul reper de verificare. Când formația a survolat linia țărmlui erau chiar în termen și, spre ușurarea sa, liderul *Yellow* a raportat „*Toți la bord*”. Acesta era codul ce le spunea tuturor că toate cele patruzeci de avioane erau în formația lui Todd.

Când au început marele viraj de 90° către IP, a sosit un apel de la sol. Todd a confirmat, și-a verificat ceasul, a reconfirmat cu *Time Early/Late* și i-a spus lui Stumpy să reducă viteza cu cinci noduri. Ceea ce acesta a și făcut, după ce i-a avertizat pe ceilalți din formație.

Zburând pe deasupra IP totul părea perfect. Traseul de apropiere era lipsit de nori și Stumpy a raportat că are aerodromul la vedere. Restul traseului a fost drept înainte. Stumpy a coborât la 1.000 picioare, iar restul formației l-a urmat încet. Cu un minut înainte de a ajunge la Obiectiv, Todd a avertizat observatorul de la sol. Acesta a replicat că are formația la vedere de la sol și că totul arată bine. Todd vedea acum aerodromul și podiumul. Nouăzeci de secunde mai târziu a survolat așa zisa adunare regală, iar în următoarele treizeci de secunde au dispărut către vest față de aerodrom.

* * *

— La mare fix, l-a complimentat comandantul bazei. Excelentă treabă, Todd.

— Vă mulțumesc foarte mult, *sir*, dar lăsați felicitările pentru sâmbătă, doar atunci vor conta cu adevărat.

— Absolut, Todd, i-a răspuns, dar chiar mai ai nevoie de o repetiție generală vineri?

— Așa cred, *sir*, zâmbi Todd. Practica duce la perfecțiune și vreau să încerc cu întreg personalul la bord plus cât mai mult echipament pentru Italia încărcat. O repetiție generală finală cu toate patru formațiile nu poate fi de prisos.

— Da, probabil că ai dreptate, admise comandantul bazei. Deci, să mai facem o repetiție finală vineri dimineață, după care se întoarse, se urcă în mașină și plecă înapoi către biroul său.

*

Constance Morrissey s-a întors spre soțul ei și privindu-l intens, l-a făcut să tacă. Își exprimă din nou îngrijorarea:

— Nu, nu, nu! Nu ne putem permite să schimbăm lucrurile acum. Todd nu trebuie să știe – totul depinde de asta. Trebuie să respectăm planul. Dacă începem să schimbăm lucrurile acum, paradoxul ar putea distruge tot ceea ce am pus la cale de atâta timp. Todd nu trebuie să știe!

Deși fără plăcere, AVM a fost de acord cu soția sa, dar a rămas de neclintit în hotărârea sa asupra acestui fapt. Depindeau atâtea de el.

Constance avea și ea planurile ei – pe care nu le dezvăluise nimănui – nici măcar soțului ei.

9

Restul săptămânii s-a scurs cu pregătirile pentru FlyPast și deplasarea în Italia. Todd a aprobat echipajelor ce nu aparțineau de Marham să se întoarcă la bazele lor – cu mașina, autobuzul sau trenul – miercuri după-amiază, ca să-și poată petrece o noapte cu familiile înainte de a dispărea vreme de trei luni. Trebuiau să se prezinte înapoi până joi seara la ora 2200, pentru a avea timp pentru repetiția finală de vineri dimineața.

Todd s-a întâlnit joi cu părinții, la o cină de rămas-bun. Comandantul bazei și boss-ul *Squadron*-ului 619 au fost invitați, împreună cu soțiile, iar seara s-a dovedit a fi plăcută, chiar dacă nu foarte amicală. Todd și CO 619 încă nu depășiseră

diferendul, iar conversația lor era politicoasă și formală. Părinții lui Todd erau mai tăcuți decât de obicei și Todd puneă explicația pe faptul că ei erau oaspeți în casa sa – așa se considerau ei – și nu voiau să preia „conducerea” petrecerii din mâinile altora. Seara s-a terminat pe la miezul nopții și, în timp ce *Air Vice Marshal* pleca, a aruncat *bombița*.

— Sper că nu te deranjează prea mult, Todd, dar voi veni și eu la repetiția generală de mâine. Vreau să mă asigur că totul este OK pe partea de zbor. Știu că ai exersat destul și ultima dată totul a mers *șnur*, dar trebuie să mă asigur eu însumi că totul va fi bine. La urma urmei capul *meu* va cădea dacă apare vreo disfuncție neașteptată. Mă voi afla în cockpit-ul lui C-130 – ca simplu observator. Tu vei continua să deții controlul complet.

— Bine, se bâlbâi Todd, ești *boss*-ul – ne întâlnim mâine la ședința de informare – 0900 fix.

— Mulțumesc, Todd – ne revedem dimineață.

Cu o scurtă strângere de mână și un sărut pe obraz, părinții lui Todd s-au urcat în mașina de serviciu cu șofer.

Ceea ce nu știa Todd era că mama sa, Constance, îl va însoți pe soțul său în C-130. Era o condiție asupra căreia ea nu a făcut nici un compromis – și într-adevăr, era și partea esențială a planului.

- Va urma -

LUMINITA DOBREȚA

KRAKSTAR

Croniclele Samirului

KRAKSTAR

Cronicile Samirului

Texte culese de Luminița Dobrea din paginile învechite de vreme ale jurnalului lui Sonje, Cronicarul Rătăcitor al Samirului și dedicat în întregime celor care încă mai cred în legende, celor cu spirit de învingător.

Apa Cunoașterii

Leneveala Strigătului Furtunii era molipsitoare. După istovitoare călătorie care a durat două zile și două nopți, s-a tolănit în praful cald, a căscat pe îndelete și a prins a toarce încetișor.

Uimitoarea creatură era de o vivacitate fantastică în aer, dar ajunsă la sol devenea o leneșă notorie.

Cuprins de tihna emanată de atitudinea krakstarului i-am urmat exemplul și m-am așezat lângă un pietroi colțuros de care mi-am sprijinit spatele amorțit de încordarea zborului.

Kayam, misterios ca întotdeauna, mi-a lăsat instrucțiuni clare „să nu te miști de aici decât dacă stânca asta se face mii fărâme”

așa că am decis că e mai bine să-l ascult și să nu hoinăresc prin orașelul la marginea căruia ne aflam.

Era o așezare mică de munte, formată dintr-un amestec straniu de construcții zidite și hrube. Unele încăperi erau săpate direct în stânca dură, altele se ridicau din colbul și grohotișul de la baza muntelui.

Totul părea rudimentar și haotic.

Roca dură, dezordinea movilelor de piatră sfărâmată, casele împrăștiate la întâmplare, fără un plan anume, toate păreau fără noimă.

Am urmărit o vreme zumzăiala localnicilor încercând să dau un sens locului. După o vreme am renunțat să mai caut tipare în mișcarea năucitoare. Mi-am luat jurnalul și am început să schițez fagurele scobit în munte. Sub vârful creionului, orașul a început să capete un rost.

Adânciturile din peretele muntelui păreau destinate locuințelor, iar construcțiile de pe sol erau ateliere, cuhnii, adăposturi pentru animale și alte acareturi necesare unei gospodării. Între cele două planuri ale orașului se țesea o rețea de scări și podețe confecționate dibaci din frânghii, cabluri și plăci de metal. Lemnul era o raritate pe Samir. Cu mare greutate puteai găsi obiecte mici cioplite în prețiosul material, nici vorbă să fie folosit la ridicarea construcțiilor.

O potecă cioplită direct în fața stâncii urca până aproape de vârf și se termina într-o deschizătură ovală. Într-acolo pornise bătrânul cronicar. Ca de obicei, nu mi-a dat nicio explicație, pur și simplu m-a țintuit locului cu un ordin sec și dus a fost.

Un val de ciudă și-a făcut loc în sufletul meu. „Sigur, tu explorezi și vorbești cu oamenii, iar eu stau aici ca prostul, fără să mă aleg cu nimic. Halal ucenicie!”.

Apăsam furios creionul pe hârtie, înnegrend deschizătura ovală din munte când o umbră mi-a transformat desenul într-o mare pată întunecată. Nici nu am avut timp să mă dezmeticesc. O

ființă subțire, cu aliură umană s-a repezit la krakstarul ce-și ridicase leneș capul în semn că o recunoaște.

— Strigăt! Nebunaticule! Ce cauți prin cotlonul ăsta uitat de lume? Mi-a fost așa dor de tine!

Copleșit de drăgălășenia cu care era ciufulit și alintat, Strigătul Furtunii răspundea la fiecare cuvânt cu câte un sunet grav, gutural. Și-a ridicat capul uriaș lăsându-se scărpinat sub bărbie, semn că ființa de lângă el îi era apropiată.

Atras de conversația bizară am lăsat deoparte jurnalul și m-am apropiat de cei doi prieteni. Cu o smucitură agilă, făptura s-a răsucit pe călcâie, s-a proptit în fața mea și mi-a înfipt un deget în piept.

— Tu trebuie să fii Sonje, a spus cu voce gravă lăsându-și capul într-o parte.

Cu o mutră schimonosită intenționat m-a măsurat din cap până în picioare și a mormăit nemulțumită:

— Nu-i mare lucru de capul tău. Nu pricep ce a văzut înțeleptul Kayam la tine – a spus ridicând din umeri și fără să-mi dea dreptul la replică, mi-a întors spatele. A revenit la Strigătul Furtunii care, în mod evident, prezenta mai mare interes.

— Mda, am bâiguit, se pare că politețea nu se regăsește printre calitățile oamenilor stepei.

M-am retras lângă pietroiul meu colțuros și, prefăcându-mă atent la jurnalul meu, am început să analizez fetișcana căreia nu-i dădeam mai mult de 19-20 de ani.

Subțire ca o trestie, avea o costumație care nu semăna cu nimic din ce văzusem până în acel moment pe Samir. Pantaloul croit dibaci dintr-un soi de catifea subțire de culoarea cafelei era prins în talie cu o curea meșteșugită din bucăți mici de metal mățuit. O cămașă bej, dintr-un material diafan, se ițea de sub o haină scurtă, neagră, împodobită cu ornamente delicate confecționate din același metal mățuit. Ghetele cu talpă subțire păreau o prelungire firească a pantalonului. Chipul fără vârstă îi

era încadrat de un păr des, blond-cenușiu, tuns scurt și teribil de răvășit. Ochi de un albastru deschis, aproape argintiu, contrastau puternic cu tenul măsliniu.

— Unde îți este fratele, krakstar al furtunii? Pe unde umblă? – îl întreba amuzată pe Strigăt care părea să-i priceapă vorbele. Stătea cu urechile ciulite și privirea ațintită spre peștera de la capătul potecii vrând parcă să-i arate unde se află cronicarul.

— Aha, s-a dus la Moș Făurar. Bună treabă! Cine știe ce alambicături mai nascocesc împreună. Sunt tare buni de șotii moșneguții aștia...

Mă simțeam în plus. Evident, zvârluga nou-sosită știa mai multe decât mine. Am revenit la jurnalul meu și am început să notez în el toate întrebările cu care aveam să-l bombardez pe Kayam la întoarcere.

Cine-i Moș Făurar?

Ce făurește?

De ce a venit Kayam la el?

Despre ce alambicături vorbea fetișcana? Să fi fost vorba de instrumente ca terdonul?

Cine este fătuca și ce treabă are cu Kayam?

O nouă umbră mi-a acoperit însemnările, dar de data asta a rămas lătită peste jurnalul meu. Deasupra capului simțeam o respirație fierbinte care părea să prevestească ceva teribil. Groaza mi-a străbătut corpul ca o săgeată otrăvită. Femeia s-a ridicat de lângă Strigăt și făcând semne împăciuitoare cu mâna, s-a apropiat de mine.

— Să nu faci mișcări bruște. Las-o să te adulmece.

Și-a ațintit privirea argintie asupra creaturii ce-și aruncase umbra asupra mea și a început să-i vorbească cu glas domol.

— Șezi blândă, Adiere! E ucenicul lui Kayam. Hai, potolește-te! E prieten! Da, da, știu! Miroase a străin... dar nu înseamnă că e dușman. Gata! Fii cuminte!

Pufnind cu neîncredere, sursa spaimei mele a ocolit pietroiul și mi s-a arătat în toată splendoarea.

Era o femelă krakstar, de două ori mai mare decât Strigătul Furtunii și de un alb strălucitor. Din loc în loc, pe blana mătăsoasă, se distingeau pete cenușiu-argintii. Aripile imaculate erau tivite cu azuriu intens. Abia când și-a aplecat capul spre mine am realizat că ochii erau total diferiți de ai tuturor krakstarilor întâlniți de când debarcasem pe Samir. În locul ochilor galben-aurii ca ai felinei care au populat cândva savanele și junglele Pământului, mă priveau niște ochi mari, de un albastru superb cum numai cerul de acasă putea fi.

Fascinat de impunătoarea creatură am uitat cu totul de fetișcana care se străduia să-i potolească pornirea feroce. Fără să-mi pese de consecințe, m-am ridicat și am întins palma desfăcută spre nobila făptură. Fiara albă a acceptat gestul meu de supunere și și-a trecut limba aspră peste palmă. Un val de senzații amestecate mi-a străbătut mușchii încordați. Nedumerirea, speranța, certitudinea, îndrăzneala, deznădejdea, îndoiala, voința de neclintit, toate își croiau drum spre mintea mea cu repeziciunea electronilor printr-un cablu. În acel moment am înțeles semnificația reală a acelui salut.

Când un krakstar te „gustă”, îți citește fiecare celulă, îți analizează chimia trupului și înțelege la nivelul cel mai subtil din ce aluat ești făcut. La rândul lui îți transmite sentimentele, senzațiile și trăirile lui. Odată salutul încheiat, krakstarul te etichetează în rău sau bun, în slab sau puternic, în dușman sau prieten și reacționează ca atare.

Adierea Noptii m-a analizat o vreme, sfredelindu-mi mintea cu privirea ei azurie după care, cu o înclinare ușoară a capului, m-a acceptat.

— Pfiu, credeam că te face bucăți, a izbucnit fata pe un ton precipitat. Cu Adierea Noptii nu-i de glumit. A fost crescută în sălbăticie. Face totul condusă de instinct. Unde mi-a fost capul? Nici nu m-am gândit că se va apropia de tine. Ceva a atras-o...

S-a oprit o clipă din turuiala nebună de parcă și-a amintit ceva, a scuturat din cap încercând să scape de ideea ce i-a încolțit în minte și a continuat în același ritm năucitor.

— E clar că ai produs o impresie puternică. Sunt puțini cei care au avut parte de reverența Adierii. Eu sunt Tiamar, *curier-aripă* în slujba Măritei Noastre Țesătoare, iar ea este Adierea Noptii, însoțitoarea și ocrotitoarea mea.

Prea puțin mișcată de prezentarea pompoasă, Adierea ne-a întors spatele și și-a focalizat întreaga atenție asupra Strigătului Furtunii pe care l-a salutat cu grație, în stilul specific felinei.

Eliberat de încordare, simțeam nevoia să mă așez. I-am făcut semn fetei să ia loc lângă mine.

— De ce este albă? Pare o fantasmă! – am reușit să articulez cu greutate copleșit încă de intensitatea momentului.

— Fantasmă? Nici vorbă! Așa sunt toți krakstarii zăpezilor. Bag de seamă că nu ai avut ocazia să vezi așa ceva. Adierea Noptii este născută în nordul îndepărtat, între ghețari și nămeți.

— Este sora ta? – am îndrăznit eu în speranța că o voi impresiona cu puținele mele cunoștințe despre îmblânzitori.

— Se poate spune și așa, chiar dacă nu am trecut prin ritualul înfrățirii. Pe noi ne leagă alte fire nevăzute. Înfrățirea noastră a fost pecetluită de furtunile și întâmplările prin care am trecut împreună.

O undă de melancolie a atins chipul măsliniu și privirea albastră a fetei a căutat alinare în ochii cu pleoape leneșe ai krakstarului alb care-și odihnea capul uriaș pe spatele Strigătului.

— Curier-aripă? – am întrebat profitând de scurta pauză.

— Hmm? A, da! Nu ți-a spus Kayam? Ei, așa îi este obiceiul. Nu trebuie să pui la suflet. Nu o face din răutate, îi place să te lase să descoperi. Zice că așa vei ține minte toată viața. Așa mi-a făcut și mie. Curierul-aripă, adică eu, duce și aduce vești. Toate

informațiile adunate de cronicari trebuie să ajungă în Hrubele Cunoașterii la Mărita Țesătoare. Fără ele nu ar putea țese viitorul.

M-a cercetat cu atenție și simțind rătăcirea din privirea mea, a continuat.

— Te văd nedumerit, se pare că nu știi prea multe despre Maica Țesătoare.

Am aprobat scurt din cap. Nu voiam să o întrerup cu vorbe inutile. Era subiectul care mă interesa cel mai mult. M-am lăsat purtat de vorbele ei în timpuri și locuri îndepărtate. Am gustat pe îndelete din apa cunoașterii pe care mi-a picurat-o în minte, cuvânt cu cuvânt.

*

Legenda spune că înțelepții neamului stepei au citit în stele că o mare nenorocire avea să se abată peste poporul și așa oropsit de asprimea Samirului. Arnor, Întâiul Îmblânzitor, singurul în stare să unească trecutul cu prezentul și viitorul, a lăsat instrucțiuni clare. La vreme de restriște, o fărâmbă din trupul lui muritor trebuia stropită cu apă din izvorul Sadriei și depusă într-un vas de cristalită, făurit chiar de el sub lumina argintie a lunii Echo.

Vasul avea să fie lăsat în cuibul Sadriei într-una din nopțile în care lunile se îngemănează. După care, mica fărâmbă de viață urma să fie sădită în pânțele de mamă krakstar. Nicio altă ființă nu ar fi fost în stare să poarte în pântec un prunc cu asemenea puteri. Mare le-a fost mirarea înțelepților, când, după o gestație accelerată, s-a născut o fetiță. La acea vreme nimeni nu știa în ce fel putea un copil neajutorat să salveze un popor întreg.

Dezamăgiți de soluția fără de înțeles a Întâiul Îmblânzitor, bătrânii au botezat copila cu numele de Șahona, adică cea născută din disperare, și au dat-o în grija hermiților ce-și duceau veacul în cele mai întunecate catacombe. Cu trupul scăldat în energia pură a lui Larodne, creșterea și educația i-au fost la fel de accelerate ca și nașterea și după numai zece ani, din hrubele întunecate, s-a întors o femeie puternică, cu chipul ca sculptat în piatră și ochi strălucitori.

Cu tărie și credință, le-a vorbit înțelepților despre țesătura timpului și modul în care putea fi destrămată și refăcută după bunul plac. Momentul în care a apărut a fost unul al disperării și deznădejdiei. Prin ură și cruzimi de nedescris, barateeni au pus stăpânire pe o mare parte a minelor de cristalită.

Poporul stepei era mai dezbinat ca niciodată. Mulți au refuzat să-i servească pe invadatori și au fost executați fără milă. Alții s-au refugiat în adâncul stepei, departe de locurile umblate de barateeni și acoliții acestora. Au fost și trădători care și-au vândut sufletul pentru o halcă de carne râncedă ori vreun os putred.

Cei cu adevărat loiali au format un cerc de nepătruns în jurul Hrubelor Cunoașterii și au apelat la înțelepciunea străbună pe care doar Șahona o putea accesa cu mare ușurință, având încrustate în fiecare celulă toate cunoștințele oamenilor și krakstarilor deopotrivă.

Știrile din lumea exterioară erau puține și contradictorii.

Viziunea Șahonei era întunecată, încețoșată.

Ceva lipsea.

Timpul își ascundea secretele.

Oricât de mult ar fi încercat, fiertura făcută din „inelul Galatheiei” nu-i putea clarifica viziunea. Avea nevoie de adevăruri din lumea exterioară. Fără știri proaspete, Țesătoarea putea doar presupune și, de multe ori, ar fi dat greș.

Căutătorul-Arhivar, dascăl și sfătuitor de taină al Șahonei, văzând zbaterea elevei lui, a născocit un sistem ingenios de strângere a informațiilor. A pregătit cu grijă câțiva oameni destoinici care aveau să recruteze și să învețe alți oameni destoinici să adune știri și informații și să le aducă Șahonei. Așa au apărut cronicarii și curierii-aripă.

Curând, sistemul avea să dea roade. Pânza Șahonei a prins culoare și limpezime. Rezultatele nu au întârziat să apară și tot mai mulți oameni au prins speranță și s-au alăturat mișcării de

rezistență. Cu multă răbdare și trudă, mină după mină, munte după munte, om după om, Samirul era recâștigat.

Folosind cristalita ca monedă de schimb, Șahona a plănuit intrigi, a mituit funcționari imperiali, a schimbat guvernatori, a atras aliați puternici, a pus oameni loiali în posturi-cheie și astfel a ajuns să țină în mână frâiele nevăzute ale Samirului. Suprafețe tot mai mari ale planetei erau lăsate fără supraveghere. Tot mai multe mine erau declarate secătuite și erau abandonate. Oamenii stepei duceau un război ascuns, un război mut. Șahona simțea în fiecare celulă că un război fățiș ar fi fost pierdut din start. Numărul mare al invadatorilor și armamentul net superior ar fi făcut din îmblânzitorii krakstarilor, victime sigure.

Obişnuiți cu umbrele și întunericul peșterilor, oamenii stepei au pus în aplicare acest război ascuns și fiecare instrucțiune a Șahonei a fost executată cu precizie matematică.

Dar cum orice război are și momente de pace, în clipele de liniște, Marea Țesătoare își limpezește mintea petrecând timpul printre copii. Atunci li se arată în chip de tânără mamă și le spune povești cu tâlc din vremuri străbune și se prinde cu ei în joc, uitând de intrigi și urzeli. De multe ori le poartă mâna prin colbul de pe soclul statuii Întâiului Îmblânzitor și-i învață să scrie, nu doar în limba modernă, ci și în limbi străvechi. Se antrenează cu ei în mânuirea armelor și, uneori, joacă cu ei leapșa ori îi provoacă la câte o rundă de trunga.

Trunga este numit de oamenii stepei și jocul destinului și are reguli simple: judele, starostele jocului, împarte participanților jetoane cu diverse simboluri și lansează o întrebare cu implicație profundă pentru viața celor care joacă. Răspunsul trebuie să pornească de la semnificația simbolului extras. Fiecare participant vede, explică și leagă simbolul de propria lui problemă. Toți jucătorii sunt implicați în clarificarea viziunii asupra problemei de viață a fiecărui participant. Importanța educativă a jocului este apreciată și de adulți care îl folosesc în găsirea de soluții la problemele din viața lor.

Când valul de vești crește în intensitate, Șahona revine în peștera ei întunecată, despică fiecare știre și extrage din ea firul cu care țese un nou început din pânza sfâșiată a timpului.

În ochii străinilor și necredincioșilor, Țesătoarea apare în chip de bătrână cu mintea rătăcită. Crescuți departe de stihurile pline de tâlc ale legendelor, străinilor li se pare că aud din gura bătrânei vorbe fără noimă al căror înțeles se pierde în tânguierile atent regizate.

Deși împlânzitorii își păzesc cu strășnicie comoara, sunt nevoiți să-i asculte poruncile și-i aduc dinainte străini pe care-i îngrozește cu șarade încâlcite. În timpul unor astfel de prestații nu face decât să le sădească în minte semințe ale unor planuri, care, hrănite cu grijă, ajung să servească unor planuri mai mari pe care ea le țese cu migală, fir cu fir.

Poporului stepei i se arată cu adevăratul ei chip. O femeie demnă, cu ochi arzători și mișcări de felină. Le răspunde la întrebări, îi îndrumă și le dă binecuvântarea când pornesc la luptă.

O singură slăbiciune a părut să-i umbrească reputația într-o vreme: inelul Galatheiei, o buruiană rară care crește pe stâncile înalte, printre cuiburile de krakstari. Mica plantă cu tuplină scurtă și frunze cărnoase ce amintește de plantele deșertice, este împodobită cu o superbă înflorescență inelară în care parcă joacă focul lunii Galathee. Împlânzitorii o folosesc în cantități mici ca medicament ori condiment.

Fiertura concentrată din florile acestei buruieni are puterea de a induce transa profundă. De această stare avea nevoie Șahona pentru a vedea cu mai mare limpezime prin vălurile timpului. Îndrumată de Căutătorul-Arhivar și grație sistemului de informare, încetul cu încetul, Țesătoarea nu a mai avut nevoie de leacuri și fierturi. Mintea ei a devenit mai puternică decât orice plantă și a depășit orice slăbiciune. Orele petrecute printre oameni i-au redat bucuria de trăi și împreună cu poporul ei plânge fiecare înfrângere și celebrează fiecare victorie.

Cuprinși de mrejele poveștii, nici nu am observat că soarele a căzut după munte și umbrele au devenit tot mai prelungi. Animați de răcoarea asfințitului, cei doi krakstari s-au înălțat în văzduh să-și demorțească aripile, spre deliciul copiilor care s-au adunat în jurul nostru. Atrăși de povestea spusă cu dibăcie de Tiamar, s-au cuibărit pe nesimțite pe lângă noi și ascultau cu maxim interes.

Cu mic cu mare, cu obrazii mânjiți de praf, ori cu pantalonașii rupți în genunchi, desculți ori purtând papuci vechi, găuriți, stăteau înghesuiți cuprinzând în brațe pe câte unul mai mititel căruia îi curgea năsucul din cauza frigului. Stârnită de privirile intense ale micilor curioși, tânăra a continuat cu propria ei poveste. Știa că micuții aveau nevoie în primul rând de speranță și era dispusă să le-o dăruie, chiar dacă o făcea picătură cu picătură, cuvânt cu cuvânt.

*

Eram un copil rătăcit pe străzile Bash-Samirului. Aveam doar 12 ani când mi-am pierdut părinții. Au pierit chinuiți de invadatori într-o mină împuțită. Rămasă pe drumuri, m-am răzvrătit împotriva tuturor, mai ales împotriva mea. Timp de trei ani am trăit din cerșit și furțișaguri mărunte și mi-am plâns cu lacrimi amare disperarea în colbul drumului.

Într-o bună zi am avut ghinionul sau, mai bine zis, norocul să sterpelesc tocmai tolba lui Kayam, bătrânul cronicar. După o goană nebună pe străzile înguste ale capitalei, Strigătul Furtunii, vânător dibaci, m-a înșfăcat și m-a aruncat plocon la picioarele cronicarului. Credeam că mi-a sosit sfârșitul. După cum îi este obiceiul, fără prea multă vorbă, Kayam mi-a dat de înțeles că-mi irosesc viața când sunt atâtea de făcut pentru omenire și m-a dat în grija Căutătorului-Arhivar.

După trei ani de studiu intens și antrenament în forță am ajuns în fața Măritei Țesătoare. După ce m-a cercetat cu grijă, Șahona mi-a decis soarta: curier-aripă. Și cum eram fără de „aripă” m-a trimis în prima mea misiune, în ținuturile albe din nordul îndepărtat unde urma să-mi găsesc „aripa”. Călătoria a durat aproape un an, am răzbit cu greu. Furtunile și frigul cumplit m-au abătut adesea din

drum și mi-au întârziat mult misiunea. Abia mai târziu am înțeles că eram pusă la încercare.

În nord trăiesc triburile ghețurilor. Samirul nu a fost binecuvântat cu mări și oceane așa cum este Terra, planeta mamă. Aici apa este prețioasă și prețuită. Calotele glaciare sunt cele mai mari surse de apă și din ele izvorăsc cele câteva râuri care brăzdează suprafața planetei. Gheața a fost exploatată încă de la prima colonizare și drumul apei este unul anevoios. Aparatele de zbor ale barateenilor sunt inutile în nordul înghețat. Vârtejurile magnetice care dănțuie în preajma polilor planetei dau peste cap și cele mai sofisticate instrumente de navigație.

Oamenii nordului își păzesc cu ferocitate secretul și sunt singurii care pot extrage apa fără să producă mari distrugerii calotei. Crescuți într-un mediu ostil, au învățat că, numai dacă duc la îndeplinire fiecare sarcină, pot supraviețui. Dacă în hrubele Căutătorului-Arhivar am învățat istorie, chimie, fizică și multe alte științe, pe marile întinderi de gheață am aflat cu adevărat ce înseamnă disciplina.

Într-o expediție de recunoaștere am pătruns adânc în ținutul înghețat și, din încăpățănare și prostie, m-am rătăcit de grup. Noptile lungi ale nordului sunt crâncen de friguroase. Mai mult moartă decât vie, m-am adăpostit într-o adâncitură, fără să știu dacă voi supraviețui. Am dat peste un ghemotoc de blană albă, mai zgribulit ca mine. Singurul gând a fost că ne vom putea încălzi reciproc până aveau să-și dea seama tovarășii mei de drum că m-am rătăcit și aveau să mă găsească.

Ce nu știam eu era că, ghemotocul de blană avea o mamă a cărei întoarcere avea să mă lase fără grai. Eram pe jumătate adormită când i-am simțit adierea. Cumplita fiară albă s-a aplecat cu îngrijorare asupra cuibului, credeam că mă va sfâșia înfuriată. Îmi făceam ultima rugăciune când bestia și-a văzut puiul vioi, bine încălzit în blănurile ce-mi serveau și mie drept haine. S-a înmuiat pe loc. Ne-a acoperit cu aripile ei uriașe și am adormit ca pruncul la pieptul mamei. Cât a ținut noaptea polară, am trăit alături de Adierea Noptii și puiul ei cel jucăuș. Am împărțit deopotrivă hrana și sfichiuitura furtunii, căldura cuibului și splendoarea vârtejurilor

magnetice care aprindeau milioanele de molecule din văzduh. Odată cu sosirea zorilor lungii zile polare, Adierea Noptii și-a mutat cuibul mai aproape de zonele calde și a venit vremea despărțirii.

Cu sfâșiere în suflet, mi-am luat rămas bun de la ei și am pornit spre sud. Ajunsă în Hrubele Cunoașterii mi-am plâns înfrângerea pe umărul Căutătorului-Arhivar care, cu mister în glas, mi-a spus să am răbdare, că timpul va decide soarta primei mele misiuni.

Au urmat câteva misiuni uricioase de curier fără aripă, cu ranița în spate pe drumuri lăturalnice, cu sufletul la gură și cu soldații barateeni pe urme. Calvarul a continuat până într-o bună zi când, cocoțată pe o creastă de munte, pândeam o patrulă. Concentrarea și oboseala mi-au fost risipite de o lamă ascuțită ținută la câțiva milimetri de gât de către o iscoadă barateană. „Până aici mi-a fost” mi-am zis în gând și am închis ochii așteptând să se întâmple inevitabilul. Nu am simțit decât o adiere lină și am auzit un icnet scurt urmat de o bufnitură printre colții de piatră de după creastă.

Când am deschis ochii, Adierea Noptii pufnea cu dispreț peste umăr de parcă își curățase cuibul de un gunoi nedorit și urât mirositor. Mi-a făcut semn să mă urc pe spinarea ei, cum făceam adeseori în noaptea polară, și duse am fost.

*

Un puști mai dolofan și-a șters pe furiș o lacrimă și a întrebat îngrijorat:

— Și puiul? Unde-i puiul Adierii?

— Dragul de tine, fii fără grijă, nu am lăsat-o să mă însoțească până nu m-am asigurat că puiul ei se descurcă singur. A crescut mare, mare și e vânător temut în nordul îndepărtat. A îndrăgit atât de mult oamenii încât a devenit gardian al caravelor de pe drumul apei.

Mulțumit de răspuns, puștiul s-a lăsat ciufulit zdravăn de aducătoarea veștilor bune.

Noaptea plină de șoapte a Samirului s-a lăsat peste micul orășel. Tiamar a reușit să trimită liota de copilași curioși pe la casele lor după ce le-a promis că le va spune, a doua zi, povestea lui Larodne, Marele Spirit al Krakstarilor. Liniștea nopții ne-a cuprins cu brațe reci și am rămas tăcuți până la întoarcerea ocrotitorilor noștri înaripați. În minte îmi răsuna o litanie străveche pe care o auzisem la Kayam:

*Apă sfântă, apă vie
Cunoaștere să-mi dai mie,
Să-mi picuri încet în vene
Vechi legende samirene.*

*Precum cărțile din tolbă,
Strop cu strop, vorbă cu vorbă,
Mie să îmi dai putere
Și inimii mele avere.*

*Curgi în volburi, curgi în valuri
Fără diguri, fără maluri.
Zăgazul minții să distrugi
Și departe, tot mai departe să curgi!*

Răsucit pe o parte, înfololit bine cu pelerina de călătorie care-i servea de pătură, Sonje se bucura de cele câteva clipe liniștite de dinaintea răsăritului. Dormise pe o covor de licheni aurii crescuți din abundență pe o lespede însoțită aproape de vârf. Tiamar îl sfătuisese să nu petreacă noaptea jos printre ierburi, ci să aleagă un loc înalt, ferit de lighioanele care-și târâiau trupurile hulpave prin stepă. Poteca îngustă pe care i-a arătat-o înainte de a pleca l-a purtat până la stânca plată suspendată deasupra hăului. Cu spatele apărat de stânca colțuroasă și sub privirea vigilentă a Strigătului Furtunii a reușit să fure câteva ore bune de somn. Acum aștepta răsăritul. Frigul ascuțit al nopții îi mușcase adânc obrajii și își dorea ca razele soarelui să-i mângâie chipul înghețat.

Strigătul îl privea cu ochi leneși ghicindu-i parcă gândurile. Învelit în aripile-i uriașe și cu blana aurie pufoasă, prea puțin îi păsa de frig. Făcea ceea ce-i plăcea cel mai mult: trândăvea.

Din hăul de sub ei se ridica un abur fin, mânat de curenții ascendenți. Sonje urmărea cu interes mișcările stângace ale unui gândac prăfuit care se ivise victorios de după marginea stâncii. Înainta cu stoicism printre lichenii cărnoși croindu-și drum spre un obiectiv numai de el știut. Tânărul cronicar îl urmări o vreme încercând să descopere în zbaterea micuței gănganii sensul propriei lui vieți. Kayam lipsea de trei zile. Misterioasa întâlnire cu Făurarul părea să dureze la nesfârșit. Până și Tiamar, plictisită de atâta așteptare, a urcat pe spinarea Adierii Noptii și s-a dus să-și viziteze niscaiva prieteni din împrejurimi. Doar Strigătul i-a rămas aproape.

Un gând uricios îi încolți în minte. Oare Kayam, sătul de stângăciile lui, l-a abandonat? Ori poate îl testează, să afle cât rezistă? Cine știe ce puteri are moșneagul și îl urmărește prin ochii fiarei în grija căruia l-a lăsat.

Krakstarul își ciuli urechile. Ascultă o vreme și, cu botul mult împins în față, gustă aerul. Ochii îi căpătară o strălucire ghidușă și cu mișcări voit încetinite se trase spre marginea prăpastiei. Părea o pisică la pândă în podul unei case. Coada neastâmpărată ținea ritmul unei melodii jucăușe. Cu ochii ținți spre stâncile de sub el, Strigătul savura fiecare secundă de așteptare.

Sonje, mânat de curiozitate s-a apropiat de marginea tăioasă a pietrei încercând să afle care era sursa neașteptatei bucurii a fiarei. O razbură solzoasă ședea tolănită în așteptarea căldurii primelor raze ale dimineții. Amorțit de gerul nopții, gulerul cu ghimpi îi atârna pleoștit. Formidabila armă a reptilei formată din solzi roșietici de mărimea unor pumnale era încă acoperită de o brumă groasă.

Un fior de neliniște îl străbătu pe cronicar. Cu spaimă în suflet se gândi că la rândul lui era pândit de cine știe ce dihanie și, din instinct, ridică privirea spre o posibilă amenințare. Răsuflă ușurat. Puținele fire de iarbă crescute prin crăpături erau încremenite în lumina piezișă.

Mânat de un dor nebun de vânatoare, krakstarul se foi fără zgomot proptindu-și mai bine labela uriașă pe piatra grunjoasă. Mușchii i se încordară sub blana înfiorată și, fără să clinească un fir de iarbă, se aruncă în hău. Atacul fără veste îl surprinse și pe Sonje care, mut de uimire, îl urmărea cum coboară ca o săgeată pe lângă peretele de stâncă, cu aripile strânse pe spate. Doar un scrâșnet slab a trădat finalul atacului tăcut. Cu aripile larg desfăcute, Strigătul plutea grațios în cercuri largi purtând în gheare șopârta năucită.

Sfâșierea prăzii nu era nici pe departe spectacolul favorit al lui Sonje, dar o curiozitate bizară îl îndemnă să urmărească scena mai departe.

Ajuns la piciorul stâncii, krakstarul lăsă cu delicatețe razbura din gheare. Nu părea deloc dornic să-și înfulece micul dejun. Așteptă cu răbdare primul semn de viață al șopârlei și începu dansul. Anticipa isteț fiecare mișcare și-i anihila cu mare agilitate orice încercare de evadare. Ațâțat, Strigătul Furtunii țopăia fericit

încercând să păstreze distanța și ferindu-și labelle de cuțitele din gulerul roșu al razburei.

Sătulă de jocul enervant, șopârla a înțepenit o vreme evaluându-și din priviri adversarul. Cu gesturi mult încetinite, s-a ridicat pe labelle din spate, și-a proptit coada în praf și a desfăcut larg înfricoșătorul guler. Valuri de culori țipătoare îi străbăteau solzii dându-i un aspect fioros. Ghearele hârșăite ostentativ pe platoșa de pe piept scoteau un zgomot ascuțit iritând urechile sensibile ale felinei. Întreaga făptură a luptătoarei emana îndârjire și curaj. Impresionat de spectacolul de forță, Strigătul Furtunii a recunoscut puterea adversarei cu o înclinare ușoară a capului și i s-a ferit din cale. Păstrând postura țăntoșă, razbura a părăsit învingătoare terenul de luptă.

— Are dreptate să fie mândră! Și-a câștigat cinstit dreptul la viață.

Vocea aspră a lui Kayam răsună puternic în liniștea dimineții speriiindu-l pe Sonje.

— De ce spui asta? Sunt convins că Strigătul este mult mai puternic și mai rapid decât razbura, a ripostat Sonje.

— Flăcău, de cele mai multe ori, a fi mai mare sau mai rapid nu te transformă automat într-un învingător. Supraviețuirea este o chestiune de atitudine. O fi ea razbura de zece ori mai mică decât krakstarul, dar pentru ea viața este sacră. Știe că de viața ei depind generații întregi. Pentru asta a învățat să lupte și pentru asta adversarii o respectă.

— Vrei să spui că Strigătul ar fi putut-o înghiți și nu a făcut-o doar pentru că...

— Sonje, dacă eu te-aș amenința cu pumnalul, ce ai face?

— M-aș apăra! Aș lupta!

— Ei bine, razbura a făcut la fel.

— Dar nu a fost o luptă. Krakstarul putea să o înghită imediat ce a înșfăcat-o de pe stâncă, cât încă era amorțită de frig

și totuși nu a făcut-o. De ce? De ce a așteptat să se trezească? Până la urmă Strigătul lupta și el cu ... foamea...

Un zâmbet misterios se așternu pe chipul brăzdat al bătrânului cronicar.

— Cu multă vreme în urmă krakstarii au descoperit că sunt mult mai puternici decât nevoile trecătoare. O întâmplare străveche, săpată adânc în ființa lor, le impune să respecte dreptul la viață al oricărei făpturi. Larodne, despre care sunt convins că ai mai auzit, este cel care a înscris în codul genetic al krakstarilor această lege. Cred că a venit momentul să-i afli povestea.

În așteptarea poveștii, Sonje se așeză comod pe covorul de licheni și își sprijini spatele de trupul cald al Strigătului Furtunii care, după ce l-a salutat ceremonios pe Kayam s-a lungit pe lespeda de piatră atent la cuvintele bătrânului.

— Vezi tu, Sonje, legendele-s zgârcite cu Larodne, străbunul. Puțini sunt cei care i-au putut gusta trecutul, deși istoria lui este scrisă cu litere magice în fiecare celulă din trupul fiecărui krakstar.

Cu multe veri în urmă, atât de multe încât șirul lor se pierde în negurile timpurilor..., cuvintele vrăjite ale lui Kayam începeau a-și țese pânza străvezie pe care apăreau imagini din vremuri de mult apuse.

*

La destrămatul nopții, când ziua sfâșie cu furie mantia neagră a cerului, deasupra piscurilor lustruite de nisipul deșertului, se auzeau doar răgetele krakstarilor și vuietul bătăliei. Larodne cel cu blana în culorile stâncilor la asfințit și Furia Întunericului, cea neagră ca tăciunele, erau încleștați într-o încăierare aspră. Războiul dintre cele două clanuri dura de secole. Bătrânii pierduseră numărătoarea trupurilor semănate de ură prin prăpăstii și crevase. Krakstarii de stepă, firi blânde și înțelepte, țineau piept cu îndârjire krakstarilor de munte, ucigași aprigi fără suflet care aveau un

singur gând, să domine întreaga stepă cu hoardele lor întunecate ca văgăunele din care s-au avântat către ceruri.

Lupta a durat multe, multe ceasuri. Amândoi krakstarii aveau răni adânci și cu greu se mai puteau ține în aer. Cu o ultimă efortare Furia Întunericului l-a aruncat pe Larodne într-o vale adâncă și stearpă din Munții Urlători.

Veșnic bătuiți de vânturile năpraznice ale sudului, Urlătorii sunt cei mai dușmănoși munți ai Samirului și își înalță colții ascuțiți tocmai în inima deșertului cel mare. Acolo nu plouă niciodată și, spun bătrânii că, până și pietrele crapă de atâta uscăciune.

Sub soarele arzător și chinuit de o febră puternică, Larodne nu voia decât să se întoarcă la puii lui care îl așteptau ascunși într-o peșteră întunecată. Cu ultimele puteri, Larodne și-a înălțat capul spre cer și a chemat în ajutor pe Echo, luna cea argintie. A implorat-o să-i ocrotească puii dacă el avea să sfârșească în acea zi, în valea pârjolită de arșiță.

Îngrijorată, Echo a chemat-o la sfat pe sora sa cea războinică, Galathea. Împreună au mers la mărețul Soare și l-au rugat să-i cruțe viața tatălui krakstar, de dragul puilor pe care-i are în grijă. Mândria și încăpățânarea Soarelui erau fără margini, așa că a rămas de neînduplecat. Nu voia în ruptul capului să ajute niciuna din creaturile despre care spunea că nu-s vrednice de atenția lui și fac umbră Samirului degeaba.

Văzând că nu le merge cu vorba bună, surorile celeste au pus la cale un plan. Frumoasa Echo l-a ademenit pe Soare cu vorbe dulci și l-a fermecat legându-l fedeleș cu pletele ei lungi argintii, în timp ce Galathea i-a aruncat pe față scutul ei de aramă. O noapte neagră a învăluit ținutul. Lunile surori știau bine că doar întunericul va aduce răcoarea peste valea cea fierbinte. Dar luna cea arămie mai știa un secret. Apa cea înșelătoare care se ascundea vederii sub valea cea seacă era foarte curioasă din fire. Atrasă de spectacolul din cer, și-a săpat izvor printre stânci și a țâșnit la suprafață inundând valea.

Nici apa aceea nu era o apă oarecare. În drumul ei pe sub munte, zăbovise vreme îndelungată într-un filon de cristalită pură și

i-a furat din puterile magice. Scăldat în undele ei vrăjite, lui Larodne i s-au vindecat pe loc rănila și trupul a căpătat forțe nebănuite. S-a înălțat în zbor până la lunile surori, le-a mulțumit cu adâncă recunoștință și a pornit spre casă mănânat de dorul puilor lui.

Uimit de toată întâmplarea, Soarele le-a iertat pe cele două surate pentru îndrăzneală și a promis să fie mai îndurător cu cei nevoiași.

La văzul Soarelui, apa cea rușinoasă s-a strecurat înapoi în adâncuri purtând cu ea taina acelei nopți din miezul zilei.

Larodne străbunul a fost primul locuitor al Samirului care a gustat din apa magică. Mai spun bătrânii că, apa cea vrăjită i-a dat atâta înțelepciune că a învins hoardele Furiei Întunecate aducând pacea pe Samir.

*

— Kayam, nu cumva asta e apa care i-a înfrățit pe Arnor și pe Sadria? a întrebat Sonje destrămând vâlul fin al poveștii țesut în jurul lor.

— Puțini sunt oamenii care au gustat cu adevărat apa cunoașterii. Cei care-i rezistă sunt cu adevărat privilegiați.

Cu mișcări calculate moșneagul a scos din tolba un instrument cu coarde. Ciupea cu delicatețe coardele făcând să izvorască din ele când sunete blânde, firave, când sunete grave. Cu vocea lui aspră începu să murmure o baladă al cărei ritm curgea întocmai unei ape, când lină și potolită, când involburată și răzbunătoare.

*

*Când lunile pe boltă
Puterile-și unesc,
Cuprinse de revoltă
Pe soare-l pedepsesc.*

*În umbră-l storc de vlagă
Și mască-i pun pe față.*

Când noaptea li-i întreagă
Îl pun s-aleagă soață.

De ciudă, apa-n volburi
Țâșnește-n sus prin stâncă
Urcând prin negre sorburi
Din peștera adâncă.

Săpând croiește cale
Prin miez de cristalită,
Sub două luni și-un soare
Pe loc apa-i vrăjită.

S-o guști de ești în stare
Deschis ți-e universul.
Cu mintea-n exaltare
Vei descâlci tot versul.

Citi-vei propriul sânge
Ca magul într-o carte.
Celule vei străpunge,
Istorii dând deoparte.

Ca-n limpezimi de ape
Vei desluși trecutul
Și timpu-ți va fi oaspe
La cină cu-nceputul.

Tu vei simți străbunii
În fiecare fibră.
Urla-vor ca nebunii
Tălăzuind în tidvă.

Doar tu vei putea cerne
Ce-ți spune fiecare.
Doar tu vei ști discerne
Ce iei în a ta cale.

Doar în această noapte
Smintelii te supune

*Și strânge dintre șoapte
Înțelepciuni străbune.*

*Din ele făurește-ți
Armură, lance, scut.
Din toate tu croiește-ți
Al vieții început.*

*Cu ele vei distruge
Al timpului zăgaz
Spre-un viitor ce curge
ACUM, făr-de răgaz.*

Va urma...

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

Thriller**Michael Palmer****FRĂȚIA ASISTENTELOR**

1982

Traducerea: Ștefi Todo

EPISODUL V**Capitolul 9**

Pacientul pentru care fusese chemat era un muncitor de 40 de ani care avusese o întâlnire scurtă dar furioasă cu drujba sa. Jumătate din două degete erau complet pierdute, iar al treilea abia mai era ținut de un tendon.

Altă situație necâștigătoare, gândi David în timp ce evalua mâna. Vorbi scurt cu bărbatul care încetase să mai transpire excesiv, dar era alb la față. Apoi îl scoase pe rezidentul agitat în hol. Era decizia lui David dacă repara singur sau alocă mai mult timp și-l lua și pe rezident. Decise să alocă mai mult timp, amintindu-și de multe seri târzii în care alți chirurghi făcuseră un efort ca să-l învețe pe el. Trecu aproape o jumătate de oră până fu convins că Weiss poate termina singur.

Patru Sud era neobișnuit de liniștit când David ieși din lift și se îndreptă spre camera 412. Hohotele de râs din camera asistentelor sugerau că e pauza de cafea, cel puțin pentru o parte a personalului. Se gândi la Christine Beall, sperând pe jumătate că va ieși din cameră când va trece el pe acolo. Doar imaginea era suficientă ca să-i stârnească o căldură neliniștitoare. *Deci, arată interesant și are ochii stranii*, gândi David. *Lauren e frumoasă și are ochi incredibili. Reacționezi așa pentru că este plecată, asta-i tot. Gândește-te, cu Lauren ai tot ce ai dorit vreodată de la o femeie – frumusețe, creier, independență. Corect? Corect.* Logica era acolo, alb și negru, de necontestat. Dar undeva în adâncul minții o voce îi spunea: „Mai gândește-te, mai gândește-te”.

În camera Charlottei Thomas luminile erau stinse. David se opri în ușă, privind prin întuneric spre pat. Mașina de drenaj gastrointestinal, pusă să funcționeze intermitent, hurui, se opri, apoi hurui din nou. Bulele de oxigen sunau în apa din sticla de siguranță de pe perete. Se gândi dacă să-i întrerupă sau nu somnul, doar ca să verifice ceva ce știa că nu poate îmbunătăți. În final trecu prin cameră și aprinse lampa fluorescentă de deasupra patului. Charlotte era întinsă pe spate, cu un zâmbet liniștit pe față. Îi luă câteva secunde lui David să își dea seama că nu respiră. Instinctiv, îi atinse gâtul căutând pulsul. Pentru un moment crezu că l-a găsit, dar își dădu seama că e propria inimă, pe care o simțea bătându-i până în vârful degetelor. Cu ambii pumni lovi mijlocul pieptului Charlottei. Apoi făcu două respirații adânci gură la gură și câteva mișcări rapide de compresie a pieptului. O altă verificare a pulsului care nu arăta încă nimic. Țâșni pe ușă.

— Cod 99 la 412, țipă pe coridorul gol. Cod 99 la 412.

Alergă înapoi în cameră și continuă de unul singur resuscitarea. Trecură 30 de secunde care i se părură un an până când Winnie Edgerly dădu buzna înăuntru împingând aparatul de resuscitare. În același timp stația anunța: „Cod 99, Patru Sud, cod 99, Patru Sud”.

În câteva momente camera 412 se umplu de oameni și mașini. O pungă de oxigen fu introdusă în gura Christinei și începu să-i facă respirație artificială. David continua compresia cardiacă exterioară. O infirmieră intră, apoi se uită cu sfială într-o parte a camerei, așteptând ca cineva să-i spună ce să facă. Încă două asistente dădură buzna înăuntru, urmate de Christine, împingând o mașinărie. Firele de la mașină au fost legate strâns de încheieturile și gleznele Charlottei. Apăru un rezident, apoi altul și în final anestezistul, un oriental uriaș care se prezentă singur ca fiind doctorul Kim. O înlocui pe Edgerly la capul patului și se uită la David, căruia îi luă locul un rezident să continue masajul cardiac, în timp ce el se mută la cardiograf.

— O intubăm? întrebă doctorul Kim.

David îi făcu semn din cap.

În timp ce camera se umplea tot mai mult, inclusiv cu aparate de inhalație și tehnicieni de laborator, Kim își începu treaba. Luă un laringoscop de oțel și îl introduse în gâtul ei, ridicându-i baza limbii ca să expună coardele vocale delicate.

— Dă-mi un tub de 7,5, îi spuse asistentei care-l asista.

Tubul avea un balon în capăt. Cu îndemânare, uriașul introduse tubul printre corzile vocale ale Charlottei în trahee. Folosi o seringă să umfle balonul, securizând aria din jurul tubului împotriva scurgerilor de aer. Apoi atașă o cameră de respirație de tub și începu să pompeze aer în plămânii Charlottei.

Christine stătea în dreapta lui David și privea cum încerca să centreze acul cardiografului. Dintr-o dată, ochii îi rămaseră ținuiți pe aparat. Avea ritm, persistent, regulat. *Oh, Dumnezeuule, au adus-o înapoi.* Cuvintele erau strigate în mintea ei. Singura posibilitate pe care n-o luase în considerare și acum se

întâmpla. Cu fiecare bătaie o nouă imagine terifiantă îi apărea în minte. Charlotte, legată la aparatul de respirație. Mai multe tuburi. Zile lungi în care să se întrebe dacă lipsa de oxigen îi afectase creierul. Oare ce făcuse? Hârtia fină cădea la picioarele lui David.

— Oprește-te o secundă! strigă David la rezident să oprească masajul cardiac ca să obțină rezultatele reale de pe cardiograf.

Instantaneu imaginea pulsului dispăru, fiind înlocuită de niște linii tremurate. Fusese artificial – răspuns la eforturile rezidentului. Christine nu interpretase bine cardiograful. Simțea că se prăbușește.

— Ritmul a fost doar fibrilație. Continuă să pompezi.

Vocea lui David fusese hotărâtă dar calmă. Christine simți că își recapătă controlul.

— Christine, fixează la 400 de jouli.

Înregistrează ordinul încet. Prea încet.

— Domnișoară Beall!

Vorbele lui David erau ca un pocnet.

— Oh, da, domnule doctor. Acum.

Christine alergă la defibrilator. Se holba cineva la ea? Nu se putea hotărî să se uite. Întoarse butonul mașinii la 400 și puse gel pe padele apoi i le dădu lui David. David îndepărtă rezidentul. Apoi presă padelele pe pieptul Charlottei.

— Toată lumea la o parte, strigă. Gata? Acum!

Apăsă butonul roșu de pe padela din mâna dreaptă. Se auzi un sunet când când 400 de jouli trecură prin pieptul Charlottei în tot corpul. Ca ale unei marionete, brațele ei se ridicară spre tavan, apoi căzură fără vlagă pe pat. Corpul i se arcui rigid un moment, apoi rămase nemișcat. Cardiograful nu arăta nicio schimbare. Rezidentul continuă pomparea, dar curând îi făcu semn unui student care stătea alături deoarece obosise. Cei doi făcură schimb. Imediat David începu să ordone medicația care să i se dea Charlottei intravenos. Bicarbonat ca să contracareze creșterea acidului lactic din sânge, adrenalină ca să stimuleze activitatea cardiacă, chiar glucoză în eventualitatea că nivelul zahărului scăzuse prea mult din unele motive. Nicio schimbare. Altă injecție cu adrenalină urmă după alte două șocuri la 400 de jouli. Tot nimic. Calciu, mai mult bicarbonat, al patrulea șoc. Cardiograma era acum o linie dreaptă. Nici măcar fibrilația ușoară nu mai apărea. Rezidentul îi luă iar locul studentului și continuă să pompeze. La capul patului anestezistul continua implacabil să facă ventilație artificială.

— Pune o doză de adrenalină într-un ac cardiac, te rog, ordonă David.

Deși o injecție intravenoasă subclaviană ar fi trebuit să ajungă în inimă, poate că ceva nu ajunsese unde trebuie. Puse mâna lângă sânul Charlottei și căută un spațiu între coaste. Ținând injecția cu adrenalină în cealaltă mână o înfipse direct în pieptul Charlottei. Aproape imediat siringa se umplu cu sânge. O lovitură directă. Acul fusese înfipt într-o parte din inimă.

În spatele său Christine își ținea respirația și privea în altă parte. David injectă adrenalina. Pentru un moment acul cardiografului se mișcă. Apoi

observă că studentul se legăna înainte și înapoi, lovind din neatenție brațul stâng al Charlottei. Îl trimise de lângă pat. Instantaneu linia era din nou dreaptă. Christine simți că tensiunea din cameră începea să scadă. Se uita la podea. Era aproape gata. David se uită la anestezist cu o ridicare din umeri și întrebă:

— Vreo idee?

Doctorul Kim se uită la el nemișcat și spuse:

— Îi vei deschide pieptul?

Se gândi la idee câteva momente.

— Cum sunt pupilele?

Era blocat, știa asta.

— Fixe și dilatate, răspunse Kim.

David își pironi privirea într-un colț al camerei. Închise ochii strâns, apoi îi deschise. În final se întinse și deconectă cardiograful.

— Asta e. Mulțumesc tuturor.

A fost tot ce a putut spune. Camera începu să se golească. David mai rămase un timp acolo uitându-se la trupul fără viață al Charlottei. În ciuda tuburilor, al vânătăilor și a arsurilor de pe piept, era ceva frumos și liniștitor la această femeie. În fine, era împăcată.

Dintr-o dată, începu să înregistreze impactul a ceea ce se întâmplase. Mâinile și subsoriile deveniră reci și pline de sudoare. În timp ce părăsea camera 412 să-l sune pe Wallace Huttner, David tremura. Adânc în interiorul lui avea un sentiment rece că tocmai fusese lovit de vârful unui coșmar. Se uită la ceasul de pe perete. Cât timp durase? 45 de minute? O oră?

— Și care naiba e diferența? murmură în timp ce se așeză pe un scaun pentru a declara decesul în fișa Charlottei Thomas.

— Ești în regulă? întrebă Christine așezându-i o cană de cafea în față.

— Ce? Oh, da, sunt bine. Mulțumesc, spuse David, sprijinindu-se de masă și uitându-se de aproape la cana din fața lui. Mulțumesc pentru cafea.

— Îmi pare rău că nu a scăpat pentru tine, spuse ea.

David continuă să se uite lung la ceașcă, căutând parcă un răspuns la un mister cosmic.

— Potasiu! exclamă el deodată.

Christine, care se îndepărtase ca să-l lase în liniște, se întoarse către el.

— Ce e cu potasiul?

El ridică privirea.

— Ceva nu a fost în regulă, Christine. Ceva mai mult decât era evident, vreau să spun. Probabil greșesc, dar nu-mi amintesc vreun stop cardiac unde să nu apară nicio urmă de activitate cardiacă, chiar dacă a trecut ceva timp între stopul cardiac și codul 99. Rahat! Mi-aș fi dorit să am timp să-i verific nivelul de potasiu. Potasiu, calciu, nu știu ce, dar ceva părea că e dincolo de orice încercare.

— Nu poți să-i măsoari acum nivelul de potasiu?

— Sigur că pot, dar nu mai ajută la nimic. În timpul resuscitării și după deces potasiul este eliberat în sânge și în țesuturi, așa că oricum nivelul este ridicat.

Din cauza frustrării strânse din pumni. Christine simți o durere înăuntrul ei.

— Cum putea nivelul potasiului să o omoare?

— În multe feluri.

David era prea preocupat ca să-i observe schimbarea expresiei.

— Căderea neașteptată a rinichilor, un cheag de sânge, chiar o eroare de medicație. Nu mai contează acum. Probabil sunt departe de adevăr oricum. A murit și gata.

Își dădu seama de chinul pe care-l simțea ea.

— Eu... îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Mi-e teamă că sarcina neplăcută de a-l suna pe doctorul Huttner la Cape m-a scos puțin din fire. Nu cred că e genul de veste pe care s-o audă după ce a plecat. Poate vreodată putem sta liniștiți și discuta despre doamna Thomas. Bine?

Christine privi în altă parte.

— Poate vreodată, murmură ea mai mult pentru ea.

David formă numărul pe care i-l dăduse Huttner. După zgomotul obișnuit de la centrala spitalului telefonul sună. Răspunsul lui Huttner nu lăsa niciun dubiu că era adormit.

— Bun început, murmură David privind în sus ca după o salvare celestă. Doctore Huttner, sunt David Shelton, spuse în receptor.

— Da, ce e, David?

Chiar de la primele cuvinte văzu că era iritat. În acel moment David știa că ar fi trebuit să aștepte până dimineață.

— E vorba despre Charlotte, doctore Huttner. Charlotte Thomas.

Se simțea ca și cum i se umfla rapid limba și ajunsese deja la mărimea unui grapefruit.

— Bine, ce e cu ea?

— Cam cu o oră și jumătate în urmă am găsit-o fără puls în patul ei. Am încercat totul, un cod 99 complet, cam o oră, dar nimic. A murit, doctore Huttner.

— Ce vrei să spui că ai încercat totul? Ce naiba s-a întâmplat, omule? Am verificat-o dimineață înainte să plec și părea destul de stabilă.

David nu anticipase că va fi ușor, dar nici nu se așteptase la un război cu Huttner. Limba lui se făcuse cât un pepene.

— Eu... nu știu ce s-a întâmplat. Poate prea mult potasiu. A avut o scurtă perioadă de fibrilații ușoare pe cardiogramă, apoi nimic. Linie dreaptă. Absolut nimic.

— Prea mult potasiu? Tonul lui Huttner arăta mai mult dezorientat decât furios. Nu a avut niciodată probleme cu potasiul în trecut.

— Vrei să-l sun pe domnul Thomas? întrebă David în final.

— Nu, o să-l sun eu. În fond, asta și-a dorit.

Tonul vocii lui Huttner scăzuse, apoi crescuse cu reînnoită intensitate.

— Ce poți tu să faci pentru mine este să iei legătura cu Ahmed Hadawi, șeful patologiei. Spune-i să facă o autopsie a femeii mâine. Vreau să știu exact ce s-a întâmplat. Dacă, din vreun motiv, Thomas nu va fi de acord, îl voi anunța eu pe Hadawi. Tu spune-i că vom fi la sala de autopsie mâine dimineață fix la ora opt, cu permisiunea semnată a lui Peter Thomas. Noapte bună.

— Noapte bună, spuse David cam la un minut după ce Huttner închise.

Puse jos receptorul, apoi adăugă: „Fir-ar să fie”.

Stația asistentelor era goală, cu excepția lui David și a unei secretare de serviciu care încerca să nu-l bage în seamă. El stătea cu ochii închiși, masându-și tâmpilele, încercând să scape de emoțiile neplăcute care-l copleșiseră. Depresie? Poate puțin. Tocmai pierduse un pacient. Singurătatea?

La naiba, și-ar fi dorit ca Lauren să fie acasă. Dar mai era ceva. Ceva neclar și difuz. Îi era greu să se concentreze. Dar mai era ceva, un sentiment. Trecură câteva minute până când începu să înțeleagă. Studiindu-și toate reacțiile, toate emoțiile, își dădu seama că era un fel de teamă. Tremurând din motive care nu-i erau clare, formă numărul lui Lauren, închizând abia după al zecelea semnal. Chiar dacă mai avea treabă în spital, simțea o nevoie urgentă să iasă la aer. Se decise că-l va suna pe Hadawi de acasă.

Sprijinită de o ușă Christine îl văzu pe David plecând. Nu avea remușcări pentru ceea ce făcuse, dar descurajarea lui era dureroasă. Mai târziu se scuză de la raportul schimbului și plecă pe coridorul gol către telefon. Numărul pe care îl formă era diferit de cel pe care-l folosisese cu o zi înainte. Doamne, numai o zi trecuse? De această dată nu auzi nicio voce, doar un clic și un ton.

— Sunt Christine Beall de la spitalul Boston Doctors, spuse cu un ton monoton. În numele compasiunii îngrijirii medicale și a instrucțiunilor primite de la Frăția Asistentelor Vieții, în 02 octombrie am pus capăt durerilor fără speranță și suferinței doamnei Charlotte Thomas cu o injecție intravenoasă cu sulfat de morfină. Prelungirea care nu e necesară a suferinței umane trebuie disprețuită și terminată de câte ori e posibil. Demnitatea vieții și a morții trebuie păstrată cu orice preț. Raport terminat.

Închise, apoi, dintr-un impuls, ridică iar receptorul și formă numărul lui Jerry Crosswaite. Când îi auzi vocea impulsul dispăru.

— Alo, spuse el. Alo... Alo?

Christine așeză încet receptorul.

La celălalt capăt al coridorului, în umbră, Janet Poulos o observase pe Christine cum pleacă în timpul raportului și dă telefon și fusese sigură că e raportul cazului Charlottei Thomas.

— Spune-i despre Grădină, o îndemnase Dalia. Fii atentă ce spui, dar tatonează terenul.

Janet era de părere că Beall era mult prea nouă în Frăție ca să fie pregătită pentru Grădină, dar Dalia insistă.

— Amintește-ți, îi spuse ea, ce s-ar fi întâmplat cu tine acum trei ani dacă eu aș fi considerat că nu ești pregătită. Din câte-mi amintesc, te gândeai să-ți iei viața când am sunat.

De fapt, Janet trecuse deja de la faza de gândire. În momentul în care sunase Dalia avea mai mult de o sută de pastile de dormit pe noptieră. Dezgustul față de ea însăși și un sentiment profund de neputință o împinseră până pe marginea prăpastiei. Ani de zile trăise cu o relație de ură reciprocă cu medicii în general și cu unul dintre ei în mod special. Se alăturase frăției pentru a folosi organizația ca să le arate unor medici care le era locul. Unde era necesar, chiar fabricase date ale pacienților ca să primească recomandările și aprobarea Comitetului Regional de Evaluare. Oricum, după șase ani și cam 25 de cazuri, puțina susținere pe care i-o dădea această activitate dispăruse. Apoi, cu un singur telefon, totul se schimbă. Cumva, Dalia aflate despre rapoartele radiologice falsificate, despre ura lui Janet față de medicii și puterea lor, despre multe detalii intime din viața ei. Știa, dar nu-i păsa. În cursul primului an după ce se alăturase Grădinii Janet își revenise treptat.

O dată la câteva săptămâni Dalia transmitea numele unui pacient care fusese aprobat de frăție pentru eutanasiere. Janet aranja o întâlnire cu familia distrusă și le oferea o moarte miloasă pentru persoana dragă lor în schimbul unei sume de bani substanțială. Contractul, odată stabilit, era îndeplinit involuntar de asistenta care propusese inițial cazul. Era minunat, o diversivune profitabilă, dar Grădina avea mai mult, mult mai mult de oferit pentru Zambila. Alte flori înfloriseră la spitalul Doctors. Una dintre ele, Lily, fusese transplantată din rândul Frăției de Janet însăși. Curând, cele două primiră alte responsabilități, în primul rând în domeniul pe care Dalia îl numea „contactul direct cu pacientul”. Nu mai erau legate de cazurile Frăției, eutanasierea nu mai era o preocupare, noile cazuri se dovedeau mult mai recompensatoare în toate modurile. John Chapman și Carl Perry fuseseră doar două dintre ele.

Când Christine puse jos receptorul Janet se îndreptă către ea. Dalia spusese că după ce va face față unui caz atât de dramatic ca al Charlottei Thomas, Beall va fi pregătită. Zambila avea încă dubii mari. Va vorbi cu femeia, dar numai până când propriile suspiciuni vor fi confirmate. Beall mai avea nevoie de câțiva ani de muștrări aspre din partea medicilor, care erau arme mortale justificate în tot atâtea cazuri câte și vindeau. Mai avea nevoie de câteva cazuri ale Frăției în care să nu aibă parte de mulțumiri. Apoi s-ar putea să fie pregătită.

Christine o observă pe Janet și o așteptă.

— Gata? întrebă Janet solemn.

Christine aprobă.

— Vorbim câteva minute?

Încă o aprobare.

Se îndreptară în tăcere spre sala rezervată vizitatorilor. Christine se aruncă pe o canapea și de data aceasta Janet se așeză lângă ea.

— Nu e niciodată ușor, nu?

Janet își trase un picior sub ea și o privi pe Christine cum rupe o așchie din măsuța de cafea.

— Sunt în regulă, Janet. Serios. Știu că ce am făcut, ce facem noi, e corect. Știu cât de tare și-a dorit Charlotte să se sfârșească. Cancerul îi invadase ficatul și doctorul Huttner dorea să bage și mai multe tuburi în ea. A fost corect.

Vocea îi era încordată, dar sub control.

— Nu trebuie să te justifici față de mine, copilă, spuse Janet apropiindu-se și strângându-i liniștitor mâna. Christine o strânse și ea.

— E destul de rău că noi suntem cei care trebuie să ducem pe umeri o asemenea responsabilitate, asta-i tot, răspunse Christine cu o ridicare tristă din umeri.

Poate că Dalia avea dreptate. Janet se gândi că putea să forțeze puțin.

— Toată această responsabilitate și ce primim în schimb? Nimic.

Christine se întoarse către ea cu ochii sclipind.

— Janet! Ce naiba vrei să spui, nimic?

Timpul pentru retragere, decise Janet. Cel puțin pentru odată în viața ei Dalia judecase greșit. Flacăra naivă, idealistă a lui Beall încă nu se stinsese. Ridică ochii susținând privirea Christinei.

— Vreau să spun că după toți acești ani, după sute, acum cred că mii de recrutări în Frăție, nimic nu s-a schimbat în profesia medicală.

— Oh, se relaxă Christine.

— Așa că până lucrurile se schimbă, noi facem ceea ce avem de făcut. Bine?

— Bine.

— Ascultă Christine. Hai să luăm cina împreună cândva, curând. Noi două avem multe în comun dar aici nu e locul în care să discutăm interesele comune. Verifică-ți programul și eu mi-l voi verifica pe al meu. Vom stabili ceva în zilele următoare. Bine?

— Bine. Și, Janet, mulțumesc pentru grijă. Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Ziua asta a fost oribilă, asta-i tot.

Janet îi zâmbi cu căldură.

— Dacă nu te poți răsti la surorile tale, atunci la cine? E în regulă?

— În regulă.

Janet se ridică.

— Mă duc să am grijă de Charlotte. Soțul ei a lăsat vorbă că nu vine să o vadă. Sună-mă acasă oricând ai nevoie să vorbești cu cineva.

Cu o fluturare din mână plecă. Cel puțin Dalia va ști că am încercat. Beall pur și simplu nu e pregătită. Păcat.

Christine se întoarse la timp pentru finalul raportului. Neliniștită și sătulă de îngrijiri și de spitalul Boston Doctors se sprijini de un perete până când cazul ultimului pacient fu discutat, apoi plecă înaintea tuturor. În fața ei,

așteptând liftul, erau Janet împreună cu o infirmieră. Între ele, pe o targă, era întins trupul Charlottei Thomas. Christine se uită cum targa este manevrată în lift. Până când ușile nu s-au închis nu a fost capabilă să se miște.

Capitolul 10

Legile de aur ale medicinei lui Fox defineau patologul ca „specialistul care învață totul tăind marginile până ajunge în miezul lucrurilor, nelăsând nicio piatră nemișcată (fiere sau rinichi).” Ca de obicei, reamintirea uneia din definițiile eterne ale lui Gerald Fox îi aduse un zâmbet pe buze. Asta îi mai scăzu din disconfortul cauzat de perspectiva de a asista la autopsia Charlottei Thomas. Întârziase deja 10 minute, dar știa că nu se terminase nimic, poate doar pregătirea corpului pentru prima incizie. Deși observațiile lui Fox erau de obicei la obiect, David nu considerase niciodată că cinismul maxim despre patologi era chiar corect. Se gândi la prima întâlnire cu medicina legală, o lecție dată de procurorul ținutului chiar înainte ca grupa de medicină din anul doi a lui David să fie introdusă să asiste la prima lor autopsie.

— Cauza morții, doamnelor și domnilor, spuse bătrânul patolog, asta este ceea ce ni se cere nouă, celor din medicina legală, să determinăm, de către colegii noștri medici și juriști. De fapt, nimeni altcineva decât Dumnezeu nu poate ști de ce a murit o persoană. Nimeni. Ceea ce putem noi stabili este starea fiecărui organ din corpul pacientului în momentul morții sale. Cunoscând aceasta putem deduce cu oarecare acuratețe motivul pentru care i-au cedat funcțiile inimii, cele cerebrale sau ale plămânilor, singurele motive reale ale decesului. Să vă dau niște exemple. Dacă un pacient moare de la un glonț în inimă, putem spune cu siguranță că moartea a survenit în urma unui stop cardiac din cauza unei răni chiar la mușchiul inimii. Dar un pacient cu o boală ca și cancerul? Putem fi capabili să localizăm celulele canceroase în ficat, creier, plămâni sau alte organe și putem spune că acest cancer este cauza morții. Dar determinarea cauzei directe, oricum e imposibilă. Inima s-a oprit pentru că a fost otrăvită de o substanță încă necunoscută secretată de celulele canceroase? Sau lipsa de fluide suficiente, din motive care poate nu au nicio legătură cu cancerul, au cauzat o asemenea deteriorare a circulației sângelui încât inima nu a mai putut funcționa și s-a oprit pur și simplu? Întotdeauna când citiți că un diagnostic din aceasta, cancer, efizem, arteroscleroză a cauzat moartea pacientului să aveți asta în minte. Acestea pot fi motive care au condus la deces, dar cauza directă rămâne un mister în marea majoritate a cazurilor.

Un mister. David ezită în fața ușilor opace pe care scria AUTOPSIE. O noapte fără somn și o dimineață haotică îl făcuseră tensionat și neliniștit. Perspectiva autopsiei Charlottei îi agrava aceste sentimente.

Apoi mai era și Huttner. Cape Cod era la doar 70 de mile, suficient de aproape să vină cu mașina în acea dimineață fără mari dificultăți. Dacă se va întoarce sau nu după autopsie, asta era altă poveste. David parie cu el pe o excursie de mult amânată la dentist că Huttner va alege să rămână în Boston

și să-și preia din nou controlul asupra pacienților. Avusese gândul să schimbe pariul ca măcar să nu trebuiască să se întâlnească cu novocaina și freza dentistului dacă tot pierde ultimele două zile ale aventurii. În final, oricum, a decis că dacă pierde va fi capabil să integreze mizeria unei vizite la comerciantul de dinți în restul mizeriilor, care erau mult mai substanțiale.

Mirosul de formol îi pătrunse în nări când intră în camera lungă. Tavanul înalt și excesul de lumini fluorescente ascundeau parțial faptul că nu avea geamuri. Șapte mese de autopsie, fabricate din oțel, dotate cu furtunuri de apă și sistem de drenaj, erau aranjate la distanțe egale. În afară de furtunuri, folosite pentru curățarea organelor în timpul autopsiei, fiecare loc era dotat cu chiuvetă, tablă și cântar suspendat. Numere roșii mari, de la 1 la 7, scrise pe jos, erau singura caracteristică individuală a fiecărei stații. Cu excepția Stației 4. În fiecare parte a mesei erau trepte pe cinci niveluri. Din când în când treptele erau umplute cu studenți în diverse faze de suferință sau fascinație. Altă dată erau pline cu grupuri de rezidenți la patologie sau chirurgie, întinzându-și gâturile ca să vadă abilitățile de disecție ale unui patolog senior. Stația 4 era curtea centrală a sălii de autopsie a spitalului Doctors.

La ora 8:15 în dimineața zilei de 3 octombrie, Stațiile 1, 4 și 6 erau în operație și un corp acoperit era pe masa din Stația 2. Wallace Huttner stătea în picioare, cu mâinile încrucișate, la Stația 4. Scările erau goale cu excepția unui rezident care înregistra corpul de la masa 2 și a trei studenți.

Când se apropie, David observă gura deschisă a Charlottei și fața vânătă. Strânse din buze înghițind un jet de fiere și decise că ar fi mai bine să se concentreze pe alte părți ale corpului. Putea să facă față în mod rezonabil unei autopsii atâta vreme cât se gândea la ea ca la examinarea unor părți ale corpului. Cu cât își permitea să se apropie mai mult de aspectul uman cu atât devenea mai neplăcută procedura.

Ahmed Hadawi, un bărbat mic și negricios, cu mișcări iuți, făcuse incizia inițială și era băgat până la coate în cavitatea pieptului, separând cu repeziciune pieptul și organele abdominale de gât și pereții corpului. Scotea un sunet cu limba în timp ce lucra, dar în rest nu arăta nicio emoție. Din când în când se trăgea în spate și murmură câteva cuvinte într-un dictafon comandat cu pedale.

Huttner dădu din cap cu răceală ca răspuns la salutul lui David. Atitudinea și înfățișarea nu dezvăluiau nimic din medicul relaxat, interesat, aproape patern care stătuse cu David în camera chirurgilor cu mai puțin de 36 de ore în urmă. După salutul din cap își concentrează atenția asupra disecției, evitând cu grijă orice contact al privirilor. David se uită neajutorat la el. Apoi, cum i se întâmpla adesea în situații dificile, umorul lui macabru preluă controlul. Dacă se va strânge singur în brațe mai tare, se gândi el, poate că se va sparge în bucățele și eu îi voi ține locul până când cineva îl va lipi la loc. În acel moment se uită din nou la fața Charlottei.

Oprește-te Shelton, strigă în gând. Nu e distractiv. Oprește-te imediat. Palma mentală i-a fost de ajuns. Își mută greutatea de mai multe ori de pe un picior pe altul, apoi se așează, concentrându-și atenția asupra patologului.

— Acum suntem pregătiți să ne uităm la câteva lucruri, spuse Hadawi.

Rezidentul păși în jos pe scară să vadă mai bine, iar Huttner își strânse și mai tare brațele în momentul când patologul începu să descrie starea anatomică a fiecărui organ așa cum era la momentul morții.

— Inima, începu el, e mărită moderat, cu mușchii slăbiți și toate camerele dilatate. Există o rană mică, proaspătă, în partea de jos a ventriculului stâng, care presupun că provine de la injecția intracardiacă lăudabil de precisă a doctorului Shelton.

David consideră că momentul ar putea fi potrivit pentru un zâmbet modest și o înclinare a capului, dar apoi realizează că nu se uita nimeni la el. Zâmbi și dădu din cap oricum.

Micul patolog continua să vorbească în timp ce tăia.

— Există o îngustare avansată a arterelor coronariene, deși nu e nicio dovadă clară a unei deteriorări recente care să cauzeze un infarct miocardic.

Interpretare electrocardiogramei făcută de Margaret Armstrong fusese foarte bună, observă David.

— Să aveți în vedere, adăugă Hadawi, că dovada unui infarct acut, survenit, să spunem în ultimele 24 de ore, se poate descoperi numai la o examinare microscopică a mușchiului inimii și numai dacă se întâmplă să găsim secțiunea bună.

— Vreau să fiu anunțat imediat ce aceste bucăți vor fi examinate, ordonă Huttner.

Lui David i se păru nepotrivit să spună ceva. Hadawi se uită în sus la el, apoi, fără să spună nimic, își întoarse atenția la plămâni. Inventarul făcut de el, așa cum îl vedea David, ridică niște probleme. Ambii plămâni erau mai mult de jumătate umpluți cu fluidul greu al infecției. Chiar dacă nu ar fi existat alte probleme, părea cu totul posibil ca Charlotte să nu fi supraviețuit pneumoniei. Examinarea a fost izbitoare mai ales prin ceea ce nu a arătat.

Bineînțeles, până la examinarea microscopică a nodulilor limfatici din stomac, Hadawi anunță că nu găsea nicio dovadă a extinderii cancerului. Chisturile din ficat, diagnosticate greșit de radiolog, Rybicki, erau împrăștiate prin organ și pungi pline cu fluid au fost găsite în ambii rinichi.

— Chisturi multiple au atacat glandele hepatice și renale, spuse Hadawi în dictafon.

În final patologul plecă de lângă masă.

— Mai am câteva lucruri de făcut cu acest corp, spuse, dar nu vor duce la alte dezvăluiri. Toate scopurile au fost deja atinse, Wally. Cel mai semnificativ din ceea ce pot să vă spun este că escarele acestei femei au fost atât de extinse sub piele încât chiar cu grefe multiple mă îndoiesc că ar fi putut fi vindecată. Infecția oaselor sacrale a început deja și ar fi fost aproape imposibil de tratat. Avea arteroscleroză coronariană suficientă încât să bănuiesc că

sfârșitul ar fi fost din motive cardiace. Intenționez să consemnez în fișă un colaps cardiovascular ca prim motiv, al doilea fiind infecția pulmonară și a escarelor. O altă problemă venea, fără dubii, de la obstrucția intestinală, care, după cum ați văzut, era datorată adeziunilor de la operație.

— Doctore Hadawi, doctore Huttner, dacă am putea să ne așezăm așa avea câteva întrebări, spuse David.

Nu putea suporta ideea de a discuta cazul Charlottei deasupra cadavrului disecat. Hadawi răspunse cu un zâmbet scurt, înțelegător și luă loc pe una din scări. Huttner, care avea încă brațele strânse în jurul său, îi urmă fără chef. David aprecie expresia de pe fața lui ca ceva între dezgust și furie. Nicăieri în ochii sau în expresia lui nu era vreo urmă de dezamăgire sau simpatie. Lăsând la o parte boala înaintată, Charlotte Thomas se internase în spital ca pacientă a lui Huttner, fusese operată și murise. Asta o făcea un caz de deces postoperator. Operația și multiplele complicații care urmară vor fi discutate în detaliu în ședința chirurgicală a deceselor. Oricine se va descurca greu cu acest om, realizează David. Era mult mai obișnuit să pună întrebări decât să răspundă la ele.

— David, spuse Hadawi, ce te neliniștește din ceea ce ai văzut?

— Cele mai multe din îngrijorările mele sunt pentru inima ei, care a părut să nu răspundă la nimic din ceea ce am încercat în timpul codului 99. Ar putea fi pur și simplu din cauza faptului că a trecut prea mult timp între atacul de cord și momentul când am început eu să o resuscitez, dar nu așa părea. Mă întreb dacă e posibil ca nivelul de potasiu să fi crescut atât de mult încât să-i cauzeze o aritmie cardiacă fatală.

— Asta este întotdeauna o posibilitate, spuse Hadawi cu răbdare. Am salvat câteva mostre de sânge. Voi fi fericit să verific nivelul de potasiu. Oricum, trebuie să ai în vedere limitele acurateței pe care le au asemenea măsurători făcute post-mortem, în special asupra unui pacient asupra căruia s-a făcut compresie cardiacă prelungită.

În final vorbi și Huttner. Nu era nicio surpriză pentru David că nu dorea să se predea fără luptă.

— Fii atent, Ahmed, spuse el.

Făcu un gest cu degetele ca de amenințare, dar Hadawi nu păru ofensat de gest.

— Nu sunt total mulțumit cu toate astea. Doctorul Shelton de aici a atins un punct. Din moment ce nu e nimic evident la examinarea primară care să explice moartea subită a femeii trebuie să mergem mai departe înainte de a semna ca și concluzie ceva atât de vag cum e colapsul cardiovascular. Poate că vreo asistentă a făcut o greșală de medicație și a cauzat o reacție alergică, anafilactică sau altceva de acest fel. Se știa că e alergică la penicilină.

Evident că Hadawi era obișnuit cu ego-ul lui Huttner. Zâmbi și spuse:

— Dacă dorești, voi face cu plăcere o analiză a penicilinei din sânge. Mai vrei ceva?

Huttner sesiză șansa de a evita ședința chirurgicală a deceselor ca un marinar care e pe punctul de a se îneca și găsește un lemn de care să se agațe. O greșeală medicală l-ar fi absolvit instantaneu.

— Da, mai sunt câteva lucruri care cred că ar trebui să fie făcute, spuse Huttner pe un ton profesoral care includea câteva pauze semnificative. Părea că își savurează propriile cuvinte. Cred că trebuie făcută o analiză chimică completă. Nivelul antibioticelor, electroliți, toxine, totul.

— Fără să avem idee ce căutăm va fi foarte scump, spuse Hadawi încet, ca și cum ar fi anticipat explozia care va urma chiar și după această obiecție blândă.

— La naiba cu banii, omule, sări Huttner. Vorbim despre o viață aici. Doar fă naibii testele și comunică-mi rezultatele.

— Cum dorești, Wally.

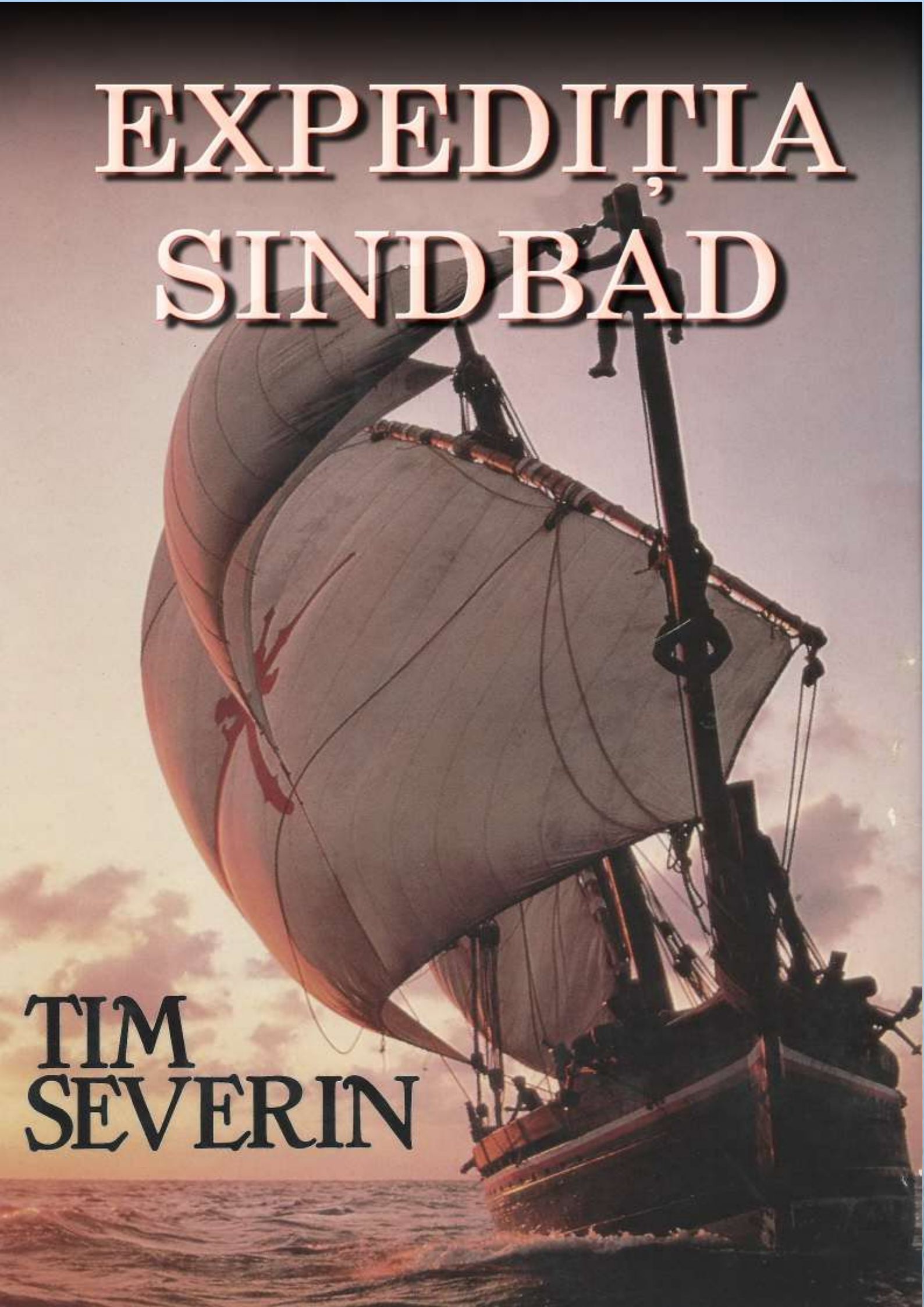
Pe fața lui Huttner se citi satisfacția, apoi dădu să plece. Când trecu pe lângă David, arătă cu degetul spre el.

— Aproape am uitat, David, spuse peste umăr. Conferința de la Cape nu a fost ceea ce m-am așteptat să fie. Am decis să nu mă întorc. Mulțumesc pentru ajutorul de ieri. Cred că va fi o întâlnire în ianuarie la care s-ar putea să doresc să merg. Poate că vom aranja și atunci să mă înlocuiești.

Vocea lui, gândi David, avea tot atâta sinceritate ca și cele ale lui Don Juan care spunea „Bineînțeles că te voi respecta dimineață.”

Va urma...

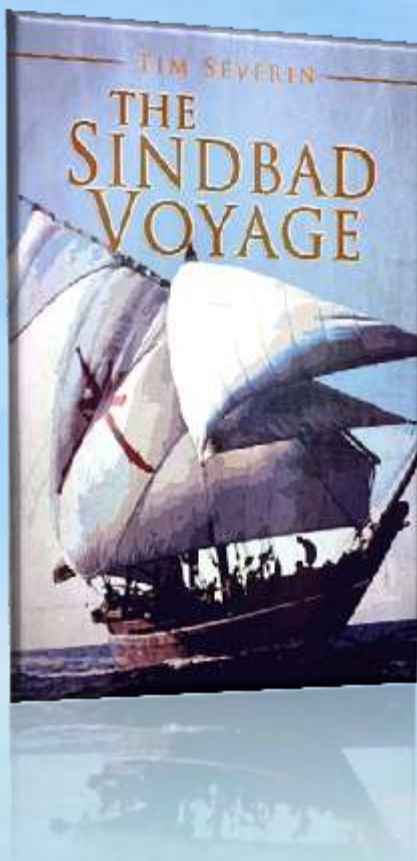
EXPEDITIA SINDBAD

A large, multi-masted sailing ship is shown from a low angle, sailing on a choppy sea. The ship's sails are partially unfurled, and a person is visible climbing one of the masts. The sky is a mix of orange, pink, and grey, suggesting a sunset or sunrise. The ship's hull is dark, and the water is dark with white foam from the waves.

TIM
SEVERIN

EXPEDIȚII ȘI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA
SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENEȘCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREȘTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

Capitolul XI

STRÂMTOAREA MALACCA

Sohar a ridicat ancora din Sabang cu secțiunea centrală a vergii principale nouă-nouă. Echipajul a cutreierat pădurile din jur în căutarea copacului potrivit, l-a doborât, l-a tras la marginea golfului și i-a dat drumul pe apă, până la plajă. Acolo i s-a curățat scoarța și a fost apoi cioplit pentru a i se da forma necesară. Acum verga era ca și nouă când am pornit în strâmtoarea Malacca, pe care arabii o numeau Marea Selahit. Era a cincea din cele șapte mări de pe calea din Marea Arabiei spre China, iar când ajungeau aici, arabii treceau pe lângă regatul marelui Miharaj, pe partea dreaptă și portul Kala, poate Kedah-ul modern, care se afla pe stânga. Ei făceau comerț la Kala cu lemn prețios, cositor și fier, mai înainte de a transporta încărcăturile lor spre Marea Chinei. Fiind acum pe aceeași rută, am hotărât că era mai înțelept să-l ținem pe *Sohar* lângă coasta Sumatrei. În strâmtoarea Malacca este bine știut că vânturile sunt schimbătoare; ele pot sufla din toate direcțiile busolei, dar în lunile de vară predomină cele din sud și astfel *Sohar* ar fi avut un vânt potrivit. Ascultător față de vânt, curentul este și el nefavorabil, fiind îndreptat către nord prin

strâmtoare. Cea mai bună cale de a trece cu succes prin strâmtoare mi s-a părut că ar fi folosirea unei combinații a mării, pământului și brizelor pentru a governa nava către sud.

Astfel, *Sohar* a pornit într-o călătorie fascinantă, cu totul diferită de traversada lungă pe apa albastră pe care am făcut-o de la Sri Lanka până la Sumatra prin oceanul adânc. Acum navigam în apropierea coastei, aproape o întreagă parte din coasta luxuriantă a insulei tropicale. Am făcut un progres modest, constant, de 30 sau 50 de mile pe zi, în funcție de condiții. Adesea rămâneam în pană fără vânt sau dădeam peste un vânt și curent potrivnice. Atunci lăsam ancora de halaj la o adâncime de peste o sută de metri și staționam la ancoră până când marea se schimba și vântul sufla în favoarea noastră. Am părăsit Sabang-ul la 7 mai, după o întârziere de ultimă clipă, când a trebuit să astupăm câteva spărturi din chila lui *Sohar*. Vasul navigase patru luni fără ca nimeni să se ocupe de partea de sub apă și, în mod inevitabil, lunga cursă peste Oceanul Indian, cu flexiunea permanentă a scândurilor în apă, a făcut să se producă mici crăpături între scânduri. Nu era deloc îngrijorător, dar era sâcâitor să trebuiască să tot pompezi apă din santină la trei sau patru ore. Problema principală părea să fie o crăpătură între chilă și prima scândură, fila de garbord. Așa că sulul de rezervă de la patul meu a fost desfăcut și umplutura de vată din interior a fost amestecată cu seu de oaie pentru a face un ghemotoe pe care scafandrii l-au introdus în crăpături pentru a împiedica scurgerea. Afluxul de apă s-a oprit foarte repede, iar singura mea îngrijorare era că prietenii clandestini ai lui *Sohar*, crabii flămânzi, vor prinde gust pentru seul de oaie și se vor hrăni în mod regulat din ghemotoc.

La 14 mai parcursesem calea noastră de-a lungul coastei de nord a Sumatrei și intrasem în strâmtoare, menținându-ne în continuare aproape de mal. Lanțul impresionant de dealuri care fusese paralel cu noi lăsase acum locul unei zone de câmpie joasă mlăștinoasă și noaptea puteam vedea flăcările focurilor de pe terenurile cu petrol din Sumatra. Mici bărci pescărești cu motoare la bord porniseră repede din satele de pe coastă și își aruncau năvoadele în calea noastră. Pescarii azvârleau în apă mănunchiuri de frunze de palmier cu o greutate în ele, așteptau ca peștii curioși să se adune în jur și apoi îi incercuiau cu o plasă ușoară pentru a-i strânge. Adesea aceste mici bărci veneau să privească curios la spectacolul ciudat oferit de o navă cu pânze arabă tăindu-și drum încet prin aceste ape. Le-am făcut semn pescarilor să se apropie și în schimbul unei mici sume am cumpărat vreo 30-40 de pești pentru cina noastră.

Apa în strâmtoare era ca o supă caldă, groasă și bogată, colorată cu nămol adus de râurile care curgeau prin interiorul Sumatrei. Bușteni, palmieri dezrădăcinați și tot felul de rămășițe plutitoare erau purtate de curent. Vedeam frecvent grupuri de delfini care vânau. O balenă cenușie cu cocoașă a apărut într-o zi la suprafață, în dreapta noastră, pentru a privi mai de aproape nava silențioasă, mai înainte de a se cufunda din nou într-un vârtej mare de apă opacă. O ciudată aripioară asemenea unei securi, foarte subțire și curbată, pe care nimeni nu a putut să o identifice, a tăiat apa în zigzag în jurul vasului timp

de vreo două ore. Andrew a înregistrat mai multe apariții de șerpi de mare, iar Dick continua încă să socotească zilnic numărul de crustacee care se agățau de saula de siguranță. El ne-a anunțat că între 100 și 150 de noi larve se prindeau zilnic de funie, ceea ce, comparat cu cele zece sau douăzeci de larve din Oceanul Indian, era un exemplu foarte bun de ce apele bogate, calde din strâmtoarea Malacca sunt considerate a fi terenul de cultură original a multor specimene marine găsite în Oceanele Pacific și Indian.

Într-o după-masă, fotograful nostru, Richard, apăru pe punte cu un zmeu, pe care-și propunea să-l folosească ca să-și ridice aparatul deasupra navei pentru a lua fotografii aeriene lui *Sohar*. În timp ce el începu să-și pregătească zmeul, întregul echipaj s-a aranjat, liniștit în vârful picioarelor, pe partea opusă a copastiei, ca într-o galerie a spectatorilor, așteptând să înceapă distracția. Fără a-și da seama de publicul care-l urmărea, Richard a terminat de pregătit zmeul și s-a cocoțat în spălătorul de la tribord pe care și-l alesese ca suport de lansare. Vela de pe arborele artimon a dat prompt un semn de avertizare, tremurând și i-a zburat pălăria de paie pentru soare. Richard a dat din mâini cu disperare să-și prindă pălăria, dar dusă a fost. Observatorii au lăsat să se audă un râs înfundat satisfăcut.

După aceea, Richard a legat de zmeu un ghem imens de sfoară care trebuie să fi conținut vreo jumătate de milă de fir subțire, rezistent, de nylon. El a legat sfoara de zmeu printr-un nod încâlcit care a adus zâmbete pe chipurile spectatorilor tăcuți. Apoi s-a ridicat în picioare, a invârtit zmeul peste balustrada navei, a tras de sfoară cu o smucitură și zmeul a început să zboare frumos. Dar Richard calculase greșit tăria vântului, care era mult mai puternic decât își imaginase el. Zmeul începuse să se înalțe cu viteză, trăgându-i foarte repede sfoara printre degete, ceea ce făcea să-i ardă pielea. A lăsat să se audă un strigăt de durere și a început un dans sălbatic, un fel de rumbă, în spălător, schimbând sfoara când într-o mână, când în cealaltă, încercând să o oprească să nu-i scape printre degete, dar fără succes. Pânza de la șale îi alunecase și aproape îi căzuse complet. Spectatorii se tăvăleau de râs. Ghemul imens a căzut pe o parte, luând-o razna pe puntea de la pupa, sărind și sfoara desfășurându-se nebunește. Dansul lui Richard continua, de parcă era un titirez. În cele din urmă sfoara s-a desfășurat și spre satisfacția tuturor, Richard a descoperit că uitase să lege capătul sforii de ghem. Capătul liber i-a alunecat cu o mișcare rapidă printre degete, iar zmeul galben, un punct doar acum, plutea ușor pe cer deasupra lui *Sohar* spre Sumatra, în timp ce Richard privea în sus consternat.

Dar nu s-a dat bătut, căci avea un al doilea zmeu. S-a dus jos pentru a-l lua și de data asta a reapărut cu o pereche de mânuși din piele pentru a-și proteja mâinile. Acum, cu aceste mânuși, era ca Iepurele Alb din cartea *Alice în Țara Minunilor*. A dat din nou drumul zmeului și iată că a reușit. Zmeul a zburat în sus, stabil și sigur, mișcându-se deasupra navei. Cu un chip plin de o profundă satisfacție, Richard s-a dus să-și prindă aparatul de coarda zmeului. Pregătirea aparatului era o operație complicată. Mai întâi l-a învelit într-o pungă din plastic; apoi a pus punga într-un fel de ramă din lemn de balsa, și în cele din

urmă a legat rama de un balon pentru a servi ca vestă de salvare, dacă întreaga născocire ar fi căzut în apă. Pentru a pune la punct toate aceste dichisuri i-a trebuit o jumătate de oră, iar când camera a fost gata pentru a fi trimisă sus, venise timpul să facem voltă.

— Richard, cred că e mai bine să aduci zmeul jos, am spus eu. Va trebui să facem voltă, iar verga arborelui artimon va încurca sforile zmeului. Poți să ridici zmeul mai târziu.

Richard s-a dus să se ocupe de zmeu, iar eu nici nu m-am mai gândit la asta. Am început să facem voltă. Pe la jumătatea manevrelor noastre, îndreptându-mi privirea în sus spre locul unde zbura zmeul, am văzut spre uimirea mea că în loc să-l tragă înapoi, Richard îl adusesese aproape de navă și-l lăsase să zboare la vreo 6 în în bordul de sub vânt al navei, unde acum era clar că avea să se încurce cu vela. În același moment și-a dat și Richard seama de greșeala lui. Cu un strigăt înăbușit, a fugit la sfoara zmeului și a încercat să o desfacă de parapet mai înainte ca vela să se miște. Evident, acum legase sfoara cu un nod care refuza cu îndărătnicie să se desfacă. Și-a scos mânușile și le-a aruncat pe punte. Nodul rămânea mai departe strâns. Acum vela începuse să facă o mișcare giratorie peste navă. Pentru a-și ușura munca, Richard a hotărât să taie ghemul de sfoară. A scotocit după cuțitaș, care de fapt îi atârna la brâu și a tăiat la întâmplare sfoara zmeului. A reușit să o taie, dar nu între mosor și nodul de la parapet, ci între nod și zmeu. Sfoara eliberată a alunecat mai departe pe punte, în timp ce al doilea zmeu scăpa în libertate.

Sohar naviga acum pe direcția vântului, așa că sfoara a fost târâtă pe toată lungimea punții, ceva mai repede decât se putea mișca Richard. El s-a poticnit pe punte în urma sforii, făcând mișcări inutile. Sfoara se învârtea, alunecând mai departe ca și cum i-ar fi făcut în ciudă lui Richard care nu putea să o prindă. Richard a ajuns la prova, mergând cu pași iuți și mărunți și s-a repezit să pună mâna pe ea, dar i-a scăpat, iar capătul s-a dus peste bord. Atunci, spre surprinderea tuturor, Richard s-a cățarat pe parapet, a aruncat o privire disperată în jur și cu picioarele și mâinile în aer a sărit peste bord după zmeu, căzând în apă pe burtă.

— Richard, vino înapoi!, am strigat. Aruncați-i o parâmbă. Aduceți-l înapoi la bord repede.

Nava aluneca prin apă. Trecuse chiar de Richard, care făcea în mod stângaci mișcări violente, aflându-se la nivelul părții centrale a navei. I s-a aruncat capătul unei parâme. S-a străduit să o prindă și a fost tras la bord cu apa șiroind pe el. Stătea acolo foarte amărât, uitându-se cu atenție în jos după zmeul pierdut.

— Uite-l colo, a strigat cineva, arătând spre un corp de forma unui romb galben, plin de apă, plutind în calea lui *Sohar*.

— Andrew, tu ești înotătorul nostru cel mai bun, du-te jos după el. Dar leagă-l cu o parâmbă, nu încerca să înoți înapoi cu zmeul. Nu vei fi în stare.

Andrew a plonjat peste bord și o parâmbă ușoară a fost trasă după el. Câteva momente mai târziu pusesem din nou stăpânire pe jucăria lui Richard. Și-a primit-o bucuros, dar în ziua următoare, spre ușurarea noastră, zmeul a fost

complet distrus, când a căzut în apă, în timp ce *Sohar* se deplasa cu 7 noduri, și s-a rupt în bucățele.

Cum navigam pe lângă coasta Sumatrei pentru a prinde orice adiere de vânt, am trăit momente emoționante. La mare distanță, în dreapta noastră, distingeam norii adunându-se deasupra munților îndepărtați ai platoului. Atmosfera purta în ea o căldură tropicală, apăsătoare, cu un suflu ușor de amenințare. Diminețile, de ccle mai multe ori, eram în pană fără vânt, iar marea ne lovea mișcându-ne în loc, pe când nava staționa la ancoră. După prânz, pe măsură ce orele treceau, masa de aer instabil de deasupra Sumatrei se înfierbânta și nori uriași începeau să se ridice. Spre asfințit orizontul era pătat de nori pântecoși, amenințători. Averse puternice tropicale bateau vijelios coastele munților, iar tunetele bubuiau peste mlaștini, devenind mai puternice și mai frecvente pe la sfârșitul după-mesei. Străfulgerări de lumini începuseră să joace peste munți, licărind uneori câteva secunde în spatele lor, așa încât crestele apăreau bine conturate, oferind privirilor siluete aspre. Apoi, chiar înainte de apus, vântul și ploaia ne-au ajuns. Am ridicat ancora, întreg echipajul o trăgea cântând și bătând din picioare de-a lungul punții pline de apă, cu hainele ude lipite de trup. Pe punte toți se agitau, se întindeau și se ajustau velele, apoi nava a început să despice apa.

Vijelia întunecată a nopții a trecut și totul s-a cufundat într-o beznă desăvârșită, în timp ce ploaia tropicală se revărsa șuierând. *Sohar* s-a avântat înainte, iar omul de veghe s-a încovoiat sub o prelată la prova, scrutând cu privirea întunericul, încercând să zărească contururile vreunei bărci pescărești sau linia brizanților costieri care marcau creasta bancului de mâl. În inima acestei furtuni, noi aveam să navigăm în cel mai incredibil peisaj, în timp ce fulgerele păreau că fac salturi și se răsfrâng în interiorul norilor. Linii zimțate loveau jos în mare lângă noi și cel mai impresionant era când uneori răbufneau deasupra capetelor noastre ca un tir de artilerie. Uneori descărcările electrice erau atât de aproape încât produceau un zgomot ca și cum cineva ar fi pocnit dintr-un bici uriaș, fulgerele țâșneau asemenea unor șrapnele, iar fragmente de electricitate statică zburau cu o viteză extraordinară vâjâind deasupra navei, așa încât aveai impresia că o rachetă fusese lansată peste punte.

Activitatea marinarului de veghe era vitală. *Sohar* se angajase pe drumul său, alergând de-a lungul coastei împinsă pe dedesubt de marea și în vele de vântul nopții. Coasta joasă, mlăștinoasă se înclina ușurel spre mare și aluviunile râului erau depozitate într-un adevărat labirint format din bancuri de nisip și de mâl pe care marea le absorbea și le umfla în curenți și vârtejuri. Unele dintre bancurile de mâl nu erau reprezentate pe hartă pentru că își schimbau poziția rapid. Aveam foarte puțin timp pentru a putea manevra în jurul vreunui obstacol care ar fi apărut în cale și fiecare secundă de avertizare era vitală.

Existau bancuri, bărci și năvoade pescărești puse în curentul mării. Cele mai periculoase erau casele pescărești pe care sumatrienii le ridică pe bancurile de mâl, la depărtare de coastă. Acestea sunt construcții solide înălțate pe piloni groși, cu mult deasupra suprafeței mării și cu o trapă prin care sunt lăsate la apă năvoadele mari sau unde pescarii pot pune un șir de undițe. Pentru a

proteja pe locuitori de clima tropicală, pe vârful platformei se construiește de obicei un adăpost, ce poate fi de mărimea unei case mici. Din fericire, pescarii aprindeau lumini strălucitoare pentru a atrage peștele și acestea ne preveneau despre prezența lor. Dar nu era întotdeauna posibil să deosebești între luminile unor bărci pescărești și luminile care marcau un banc de mâl având pe el case pescărești.

Vigilența omului de veghe și reacțiile rapide ale serviciului de punte erau foarte importante. *Sohar* ar fi putut ajunge în mare viteză chiar pe linia de lumini. Când se întâmpla așa, șeful serviciului de cart mă chema și împreună trebuia să ne uităm cu atenție la luminile care se apropiau repede. Cum să procedăm, să trecem printre ele sau să le ocolim? Ce viteză avea marea? Care era adâncimea apei? Dar deriva navei? Un întreg șuvoi de întrebări se întretăiau în mintea mea și apoi odată cu hotărârea a apărut și nevoia acționării cu iuțeală a mânuitorilor velelor. „Voltă!” Se auzea zgomotul picioarelor care alergau pe punte, rapida molare a velelor, strigătul de „*Lessim! Lessim ! Slăbiți! Slăbiți !*”, virarea vergii velei mari. Saleh sau Abdullah dădeau fuga în jurul copastiei să aducă vela mare în poziția ei nouă. Urma apoi scârțâitul produs de scripetele vergii velei mari, când se schimba poziția velei și strigăte de „Yah Allah!”, când vela era bine întinsă.

Un strigăt final de „*Mawal! Voltă!*” și *Sohar* se legăna pe noul ei drum.

Felul în care am acționat acum a fost într-un contrast remarcabil față de modul cum băjbâiam după plecarea noastră din Mascat cu un echipaj neștiutor. Acum puteam să facem voltă în zece minute într-un vânt puternic și în beznă. Dar așa stând lucrurile, adesea îmi tremura inima. Cea mai mică neatenție și *Sohar* s-ar fi putut face praf intrând într-o casă pescărească. Era suficient ca o parâmbă să se înțepenească sau o velă să se prindă în jurul catargului și nava nu ar mai fi putut fi dirijată. Aceasta nu s-a întâmplat niciodată, dar am ajuns în mod îngrijorător de aproape de o casă pescărească. Adesea m-am întrebat ce-or fi crezut pescarii aceia din Sumatra când au văzut silueta fantomatică a lui *Sohar* învârtindu-se pe lângă ei. Din beznă s-a profilat pe cerul nopții o stranie formă a unei nave arabe *boom* cu imense vele triunghiulare, asemenea aripilor unui liliac, o navă silențioasă, cu excepția doar a scârțâitului parâmbelor și a zgomotului produs de înaintarea prin apă. Văzând bompresul îndreptat ca o lance direct spre ei, pescarii trebuie să fi crezut că această ciudată apariție era gata pentru o ciocnire groaznică, până când, cu o scârțâire a scripetilor, pânzele au început să se ridice și să facă o mișcare giratorie. Forma ambarcației a căpătat alte contururi când și-a schimbat drumul pentru a evita coliziunea, abătându-se de la direcția normală. Și, după cum apăruse de neașteptat, tot așa a și dispărut în întunericul nopții. Era puțin probabil ca cei în viață să-și fi amintit de vreun vas arab prin acele ape, așa că desigur a inspirat un sentiment de frică pescarilor din Sumatra.

Partea cea mai înșelătoare din strâmtoarea Malacca era canalul South Sands (Nisipurile de Sud), punctul de gâtuire a întregii strâmători, unde apele de mică adâncime. atât dinspre Malaysia, cât și dinspre Sumatra formează între ele un canal îngust. Prin acesta trebuie să treacă toate vasele în susul sau în josul

canalului și aici *Sohar* a fost obligată să renunțe la coasta Sumatrei și să se îndrepte spre coasta malaieză, căci altfel, dacă rămânea în partea Sumatrei, risca să fie prinsă în ape de mică adâncime și bancuri de mîl. Era o manevră pe care primii marinari arabi o priveau cu tot respectul, iar Ahmed Ibn Majid, maestrul navigator din Sur, atrăsese atenția asupra pericolelor din trecerea îngustă din South Sands încă din secolul al XV-lea. Și tocmai South Sands a fost singurul loc din întreaga călătorie spre China unde *Sohar* era să eșueze.

S-a întâmplat noaptea. Tocmai încercam să o luăm pieptiș prin gătuitura strâmtoarei, fiind foarte atenți pentru a evita navele mari, când vîntul instabil a prins a sufla.

— Căpitane! Căpitane ! Drum sud-vest! a strigat Khames Poliție, care era șeful cartului și ținea cârma atunci.

M-am gândit că drumul era greșit. Avea să ne ducă peste nisipuri.

— Măsoară adâncimea!

Sonda de mână a coborât. Nu a mers decât puțin, apoi cârmaciul a scos un strigăt puternic:

— Patru stânjeni.

Vai de noi! Eram exact la capătul nisipurilor. Bancul cobora foarte abrupt de la marginea canalului. Dacă *Sohar* era prinsă acolo de o furtună, eram făcuți bucățele. Totuși se petrecuse atât de repede, încât nu avusesem timp nici măcar să facem volta. Vîntul își schimba direcția.

— Lăsați amîndouă ancorele, am strigat.

Clipele păreau că abia se scurg. Cineva a alergat în față să desfacă legăturile ancorei. Nava și-a tăiat drum înainte în mod implacabil. Cârma nu avea niciun efect. Vîntul bătea acum drept din pupa, împingându-l pe *Sohar* chiar în marginea nisipului. Băldăbâc! Părea că nu au trecut decât două secunde până când ancora a ajuns la fund și viteza lanțului a slăbit. Cablul ancorei a format un unghi ascuțit, rămânând înapoi, sub coca lui *Sohar*, în timp ce nava a fost împinsă de vînt înainte.

— Dați drumul ancorei principale.

Băieții se luptau să o desfacă. S-a auzit din nou un pleoscăit, și cea mai bună ancoră a noastră de prova, de vreo 170 kg, s-a dus în apă. Iar un zgomot de lanțuri care a durat un moment.

— Slăbește amîndouă lanțurile împreună, ușurel, Dick. Măsoară adâncimea cu sonda.

— Patru stânjeni... Patru stânjeni... Trei și jumătate.

— Leagă amîndouă lanțurile.

Acum eram exact la marginea bancului de nisip.

— Dick, lasă sonda la fund. O să vedem cum se mișcă marea.

Toată lumea se adunase pe punte și aștepta cu îngrijorare. Vîntul, într-adevăr, se întetă. Zgomotul mării din jurul nostru se schimbă: în locul vuietului adânc al valurilor înalte, auzeam acum un șuierat ascuțit și undiri ușoare treceau peste mica adâncime. Dacă vîntul se va intensifica vom fi între brizanți. După douăzeci de minute am controlat saula de sondă. Am tras aproape vreo jumătate de stânen de pară până când am dat de greutatea

plumbului și l-am putut izbi de fund. Asta mi-a spus că *Sohar* pierduse vreo 90 cm de apă sub chilă. Sau marea se retrăgea, sau ancorele derapau și *Sohar* era mânat de vânt pe nisipuri. Evident, nava se afla într-un unghi foarte nefavorabil. Prova era sub vânt, iar ancorele erau purtate de curent în spatele pupei. Totul era greșit. Situația impunea luarea de măsuri urgente. În general nu se face manipularea manuală a ancorelor în bărci mici noaptea. Există riscul de răsturnare, ca cineva să fie tras în jos, dacă cumva mâna sau piciorul i-ar fi prinse de lanțul care se desfășoară repede din barcă și este greu să dai ajutor în întuneric. Dar mi-am dat seama că nu aveam de ales. Trebuia să o scoatem pe *Sohar* din nisipuri cât mai repede posibil, chiar cu orice preț dacă era necesar.

— Peter, vreau să te duci cu barca de cauciuc și cu echipajul cel mai bun și să sondezi în jurul navei.

Peter Dobbs, Tim Readman și Peter Hunnam au dispărut cu barca de cauciuc în întuneric. În timp ce ei sondau cu sonda de mână de rezervă, cu o lanternă aprinsă îndreptată spre navă, Nick Hollis lua relevment la compas de la bordul navei. Direct spre pupa, de-a lungul căii pe unde pătrunsesem în nisipuri, era singurul loc sigur unde au găsit apă adâncă. Trebuia să staționăm la ancoră în acea direcție. Ei s-au întors și am început sarcina anevoioasă și periculoasă de a pregăti ancora de halaj. Am filat un lanț, l-am virat pe celălalt la bord și am redobândit ancora mare cu patru brațe. Aceasta a fost coborâtă cu grijă în barca de cauciuc și plasată pe o planșă așezată de-a curmezișul miciei bărci. Barca de cauciuc s-a avântat din nou în beznă, de data aceasta urmând directivele date de pe navă. A ajuns la capătul lanțului de ancoră filat la apă. Peter cel voinic a apucat marginea planșei și a întors-o în așa fel încât ancora a căzut în apă. Acum întregul echipaj se afla aliniat de-a lungul punții lui *Sohar*. Numai Jumah era absent, el observa poziția celui de-al doilea lanț de ancoră. „Minataw, minataw - cine ești, cine ești?”, a început echipajul cântecul pe care-l intonau când aveau de virat vreo pară. S-au apucat să ridice înapoi lanțul ancorei de halaj. La început l-au mânuit ușor, dar mai apoi s-a prins ancora, solicitarea creștea, iar echipajul, gâfâind, trăgea cu toată forța pentru a scoate din încurcătură nava care opunea rezistență. Jumah dădea drumul lanțului puțin câte puțin. Echipajul l-a scos pe *Sohar* din pericol treptat, numai cu forța mușchilor. Am mai transportat încă de două ori o ancoră cu barca, am tras-o la bord și în fine *Sohar* a fost dezechuată. Fundul canalului cădea atât de abrupt, încât, acum, la o distanță numai de 60 m ne găseam ancorați la o adâncime de 20 de stânjeni. *Sohar* se afla în siguranță pentru restul nopții.

În zilele lui Ibn Majid, arabii stabiliseră o rețea de comerț în tot vastul arhipelag al Asiei de Sud-Est: navele din Oman și alte vase arabe transportau mărfuri de-a lungul ambelor părți ale Sumatrei, vizitau Java și ajungeau până în Borneo și Celebes. Navele arabe erau într-un permanent du-te-vino, ele foloseau musonul pentru a ajunge în insulele indoneziene, în jurul arhipelagului, ținând seama de caracteristicile locale ale vremii. Este interesant de observat că Singapore se afla pe lista lui Ibn Majid a porturilor cu care se făcea comerț. Așa că era un port vizitat de navele comerciale arabe, cu mult

înainte ca Sir Stamford Raffles să-i fi încurajat dezvoltarea. Pe timpul lui Ibn Majid, Malacca era portul cel mai important din întreaga Asie de Sud-Est și scurta vizită a lui *Sohar* ne-a arătat cât de prețuită trebuie să fi fost așezarea orașului în zilele sale de glorie.

Malacca are o poziție foarte bună în gâtuitura strâmtorii. Apele puțin adânci din partea Sumatrei ne-au forțat să traversăm spre țărmul Malaysiei unde, urmând linia coastei verzi atrăgătoare, apărea bine conturat orașul Malacca cu dealul său proeminent. O insulă mică oferă întotdeauna o zonă de calm, dacă nu te avânți să intri prin gura râului și nu există nici stânci și nici bancuri pentru a-l descuraja pe noul venit. *Sohar* a navigat în liniște de-a lungul căii adânci de patru stânjeni până în port, unde a aruncat ancora. Cele două bărci de cauciuc au fost umflate și au pornit spre țărm. Eram așteptați. Politicoși și ospitalieri, funcționarii de la căpitănia portului ne-au dat autorizația necesară de debarcare. Le-am arătat că nu vom sta decât pentru a realimenta nava.

Nici n-am fi putut târgui mai ușor. Bărcile noastre de cauciuc au pornit pe râul îngust pe lângă un șir de ambarcații indoneziane care descărcau saci cu mangal sub pod și între casele chinezești, foarte atrăgătoare, cu acoperișurile de țiglă roșie, îngrămădite pe amândouă malurile, dându-i locului aerul unei Veneții tropicale. Hala din Malacca se afla chiar pe malul râului, unde bărcile pescarilor puteau aduce direct la tarabe peștele abia prins, iar ambarcațiile de canal care veneau dinspre interior puteau să descarce zarzavaturi și fructe. Bărcuțele din cauciuc ale lui *Sohar* s-au alăturat furnicarului de bărci adunate în jurul treptelor halei. Eram primiți cu zâmbete și cu semne prietenești. Proprietarii bărcilor au luat parâmele noastre de legare și le-au prins la chei, iar oamenii de pe *Sohar* au pășit pe uscat ca și cum toată viața lor ar fi târguit la Malacca. Exact într-o jumătate de oră, Tim Readman, casierul și contabilul nostru, a reapărut în spatele unei ricșe încărcată ochi cu ananas, ciuperci uscate și legume, iar în vârf doi pui vii. Directorul băncii locale, foarte amabil, a invitat șase membri ai echipajului la un dejun chinezesc împreună cu familia lui și a fost surprins când oamenii de pe *Sohar*, care erau recunoscuți a fi cei mai mâncăcioși dintre membrii echipajului, au zvântat o masă pregătită pentru douăzeci de persoane. Directorul de bancă a fost cu atât mai impresionat când trei dintre oaspeții săi voraci au mărturisit, după ce au dat gata mâncarea, că erau la al doilea lor prânz din acea zi.

A urmat apoi întoarcerea la bord pentru a ridica ancora și a porni cu *Sohar* prin strâmtoare în după-masa următoare. Toată lumea era foarte bine dispusă, cu excepția celor doi pui care, acolo unde se aflau, pe teugă, păreau tare necăjiți. Anticipau poate soarta lor de a fi amândoi pregătiți de Ibrahim. Se schimbase în cele din urmă și norocul nostru în privința vremii. După mult timp, în fine, *Sohar* găsisese un vânt favorabil, tocmai acolo unde în mod normal ar fi trebuit să avem dificultăți. Vântul ținea acum cu noi, venea proaspăt de pe uscat împingându-ne pe calea noastră. Fiecare semn ne spunea că strâmtoarea se închidea în jurul nostru, că marea devenea mai puternică și mai rapidă în gâtuitură, iar cele două căi de trafic mai aglomerate. Calculasem cu generozitate că de la Malacca la Singapore ne vor trebui trei zile, dar *Sohar* a

străbătut distanța în jumătate de timp. La ora 1 dimineață în a doua noapte am văzut cerul nopții puternic iluminat - erau strălucirile impresionante ale luminilor orașului Singapore. Zorile ne-au găsit cu vela mare desfăcută în unghi drept de-a lungul navei pentru a putea folosi cât mai bine vântul pe canalul principal de trafic maritim de la Singapore. Singurul obstacol era că navigam în contra circulației.

Am încercat să chem prin radio pilotul de la Singapore pentru a-i anunța venirea noastră, ca să nu fie uimiți căpitani marilor vase când vor vedea o navă arabă cu toate pânzele sus purtată de marea în viteză spre ei. Nu ar fi trebuit să mă îngrijorez. *Sohar* era așteptată și la Singapore. Cel mai mare port din lume, cu cele mai numeroase mișcări de vase, auzise de nava cu pânze din sultanatul Omanului. O șalupă a poliției ne-a întâmpinat, urmată de o ambarcație a autorităților portuare. Un chinez din Singapore, foarte pus la punct într-o uniformă albă strălucitoare, a sărit pe scara de urcare la bord, strângând în mână un post emițător-receptor portativ și un plan al portului la scară mare.

— Sunt pilotul dumneavoastră, spuse el dându-mi mâna, dar nu știu cum va trebui să pilotez această navă. Este o experiență nouă să fii la bordul unei nave cu pânze. Spuneți-mi exact ceea ce trebuie să fac. Și nu vă îngrijorați pentru faptul că mergeți în sens greșit pe canal. Cred că putem spune că aceste reglementări nu se aplică navei dumneavoastră.

Astfel, cu ordinele pilotului șef transmise prin emițătorul său receptor portativ pentru a ni se deschide calea, *Sohar* a trecut plină de măreție prin marea mulțime de nave adunate la Singapore, pe lângă șir după șir de nave de comerț ancorate, pe sub provele superpetrolierelor, pe lângă platforme petroliere și nave frigorifice. Un cargobot sub pavilionul roșu cu stele galbene al Republicii Populare Chineze ne-a salutat cu o serie de sunete de sirenă. O navă mare de containere ne-a făcut loc și am întors, intrând în locul de staționare. Pilotul avea o surpriză pentru noi.

— Ancorați aici numai ca să pregătiți nava. Guvernul din Singapore a organizat o recepție în cinstea dumneavoastră. Autoritățile portuare vă vor da o dană specială.

Au apărut mai multe ambarcații portuare și ale poliției, inevitabilele echipe de televiziune și un remorcher uriaș care aproape ne-a eclipsat; toate au escortat-o pe *Sohar* în dana sa. Pe chei se afla o mulțime care aclama. O echipă de dansatori chinezi se învârtea și bătea din picioare în sunetele unei tobe imense și în zgomotul talgerelor. În timp ce legam nava la chei, un șir de fete malaieze ne-au întâmpinat cu un cântec de bun venit tradițional. Părea a fi potrivit să le răspundem. În timp ce balcoanele de acostare ale lui *Sohar* erau presate de zidul cheiului, fiecare membru al echipajului s-a suit pe copastic, unde am răspuns salutarilor cu un vibrant cor intonând cântecul de tragere a vergii velei mari. După fețele surâzătoare ale mulțimii se vedea bine că gazdele noastre din Singapore erau încântate.

Va urma...

**Sergiu
Someșan**

**Pisica
și
Căpcăunul**

SERGIU SOMEȘAN

PISICA ȘI CĂPCĂUNUL

Episodul I

NOTA AUTORULUI

Ceea ce urmează este o operă de ficțiune. Toate personajele principale sunt imaginare. Fiindcă acțiunea este plasată pe fundalul istoric al zilelor noastre, cititorul s-ar putea să recunoască unele personalități care au jucat un rol important în ultimii ani. Speranța mea este că niciuna dintre aceste personalități n-a fost pusă într-o lumină neconformă realității.

Prolog

Liniștea dimineții de 24 octombrie 2014 a fost spartă în țândări de glasurile înspăimântate a două fete. Mergând spre școală, pe strada Sforii din Brașov, una din cele mai înguste stradele din Europa, fetițele au dat peste cadavrul unei fete care le bloca calea. Poate că nu s-ar fi înspăimântat atât de tare, dacă pe gâtul fetei nu ar fi văzut semnul inconfundabil al mușcăturii unui vampir.

Brigada Omucideri din cadrul Poliției Brașov se mobilizează, dar puținătatea probelor, cât și ciudățenia celor existente, îi fac pe polițiști să bată pasul pe loc. La locul crimei a fost găsit doar un graffiti cu un semn ciudat și o pâlnie din lemn.

Pâlnia era confecționată din lemn de sânger, un tip de lemn destul de rar, un arbore folosit în multe ritualuri magice.

În urma investigațiilor personale ale celui mai tânăr membru al brigăzii, subinspectorul Dăciulescu Alina, este identificat un posibil suspect. Acesta cumpărase de pe eBay o bucată de lemn de sânger exact de dimensiunile lemnului folosit de ucigaș pentru confecționarea pâlniei. Suspectul este arestat și, în timp ce mass-media este anunțată despre prinderea criminalului care înspăimântase întreg orașul, pe strada Sforii, exact în același loc unde a fost comisă prima crimă, mai este găsit un cadavru. Dând dovadă de o ingeniozitate ieșită din comun, criminalul lovise din nou, de data asta în plină zi. Cele două fete ucise aveau în comun faptul că în timpul vieții fuseseră virgine, cât și faptul că au fost ucise în același

loc de pe strada Sforii. Pentru că unul dintre polițiști, Comisarul Brumaru, de curând întors de la un curs FBI despre criminali în serie, este convins că ucigașul va lovi din nou, se solicită ajutorul unui trio de detectivi puțin mai aparte din București.

În ciuda prezenței lor și în ciuda supravegherii continue a străzii, criminalul ucide și a treia oară, tot o fată virgină, punând astfel pe jar întreaga conducere a Poliției din Brașov.

În cele din urmă el este identificat datorită colaborării dintre cele două echipe și mai ales datorită calităților aproape supranaturale de care dau dovadă, în momentele hotărâtoare, detectivii din București. Criminalul este în final prins, dar rămâne nelămurită comportarea complet imprezvizibilă a celor trei detectivi și mai ales a abilităților deosebite de care aceștia dau dovadă.

Capitolul 1

Agenția de detectivi Condorul are probleme

După moartea Vampirului și încheierea formalităților legate de aceasta detectivii nu mai aveau niciun motiv să mai întârzie în Brașov, așa că s-au întors la sediul agenției¹. În drumul spre București, cei trei detectivi au fost mai tăcuți ca de obicei. În față erau Pisica și Malamutul, care se prefăceau foarte interesați de drum, iar Spiridon stătea, ursuz și încruntat, pe bancheta din spate.

Când în cele din urmă au ajuns la sediul agenției de detectivi, secretara zâmbitoare din hol i-a anunțat că domnul Marcu și chestorul Nistorescu erau deja în sala de ședințe și îi așteptau.

După ce i-a salutat, misteriosul domn Marcu i-a poftit să ia loc în jurul mesei, iar Malamutul, privind la chestorul Nistorescu care se ocupa de filtrul de cafea, comentă neprotocolar, ca de obicei:

— Am dat de dracu' dacă am ajuns să ne servească un chestor cafelele.

Se întoarce spre Spiridon și spre Pisică și adăugă cu voce scăzută:

— Cred că vor să ne împuște, de asta ne tratează regește înainte.

Chestorul le așează cafelele în față, privi fără să spună nimic la Crucea de Fier prinsă în pieptul Malamutului și, în cele din urmă, luă și el loc.

1 Vampirul era un criminal care chiar se credea vampir și a ucis trei fete virgine în Brașov. A fost încolțit și forțat să se sinucidă de Brigada Omucideri din Brașov cu ajutorul detectivilor de la Agenția de detectivi Condorul. Aceste întâmplări sunt pe larg descrise în romanul „Vampirul de pe strada Sforii” apărut în anul 2015 la editura DATAGROUP.

— De ce să vă împușcăm? se miră cu voce blajină domnul Marcu. Dimpotrivă, dacă am avea posibilitatea, v-am da câte o medalie, deși văd că unii și-au procurat-o singuri.

Malamutul își mângâie ostentativ Crucea de Fier² și nu spuse nimic.

Chestorul Nistorescu tuși ușor ca să-și dreagă vocea și spuse:

— V-ați descurcat minunat... totuși pe viitor poate că nu ar strica puțină reținere.

Spiridon, care se uita încruntat în ceașca de cafea fără să bea, se ridică cât era de mare în picioare:

— Vreau să vă spun că pe viitor - dacă va exista un viitor al acestei echipe, acest viitor va fi fără mine.

Împinse ceașca de cafea spre centrul mesei ca și cum, cu acest gest, s-ar fi detașat de toate și se întoarce să plece, depărtându-se de scaun.

— Dragul meu prieten, exclamă chestorul de-a dreptul mirat. Dar ce te-a supărat în halul ăsta? Nu am colaborat noi bine până acum? Nu ai câștigat destul, încât să-ți poți rezolva toate problemele?

Spiridon îl privi încruntat:

— Ba da. Am colaborat, am câștigat, mi-am plătit facturile restante, dar acum ajunge. M-am săturat să umblu prin țară să rezolv cazuri pe care nu le înțeleg, să dăruim ziduri și să asist zi de zi la certurile interminabile dintre cei doi colaboratori ai mei pe care, în orice moment, mă aștept să-i aud mieunând și lătrând în plină stradă.

— Nu am face noi așa ceva, spuse aparent serios Malamutul, dar se vedea că se distra teribil în sinea lui.

Pisica nu spuse nimic, dar scutură și ea din cap ca și cum ar fi spus că așa ceva ar fi imposibil să se întâmple.

— Dar dacă v-am explica despre ce anume este vorba? întrebă cu voce moale domnul Marcu și toți au privit spre el.

Vocea lui abia s-a auzit în încăpere și se vedea că era obișnuit să atragă atenția prin ceea ce spunea și nu prin ton, pentru că Spiridon s-a apropiat iar de scaun, încă înainte de a-și da seama ce face.

— Nu cred că este bine, se împotrivi chestorul Nistorescu alarmat. Sunt prea multe interese în joc ca să putem da acum cărțile pe față.

Spiridon se uita când la unul când la altul și în cele din urmă spuse:

— Dacă găsesc explicația satisfăcătoare, atunci am să rămân... cu anumite condiții, bineînțeles.

Domnul Marcu aprobă ușor din cap și mai sorbi o gură de cafea, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o lungă disertație. În loc de asta spuse:

— Explicația este simplă și vă pot lămuri în numai câteva cuvinte.

Arată spre cafeaua care aburea în ceașcă:

— Serviți, vă rog, cu încredere. Domnul chestor face într-adevăr o cafea minunată.

2 este vorba despre medalia primită de detectivul numit Malamut de la un bătrân veteran de război, datorită faptului că l-a găsit pe ucigașul nepoatei acestuia. Întâmplare din romanul sus-menționat.

După ce l-a văzut pe Spiridon așezat pe scaun, a început să povestească cu o voce ușor persuasivă.

— Chiar înainte de 1989, Ceaușescu era hotărât să construiască „omul nou”. Cel puțin așa se lăuda pe la toate plenarele și conferințele partidului. Toți și-au închipuit că, prin „omul nou”, el înțelege un om harnic, obedient și care nu pune întrebări, ci doar lucrează cu spor la îndeplinirea cincinalului, înainte de termen, și aplaudă, plin de entuziasm, cuvântările conducătorului iubit.

Văzând că le-a captat tuturor atenția, continuă după ce luă o gură de cafea:

— De fapt, după cum am aflat ceva mai târziu, el se referea și la asta, dar și la cu totul altceva. Voia, într-adevăr, să obțină un om nou, dar din punct de vedere genetic. A găsit un biolog suficient de ciudat, încât să fie dezavuat chiar și în Uniunea Sovietică, mai ales după venirea lui Mihail Gorbaciov la putere, și l-a adus în România. Sosirea lui, la fel ca toate informațiile legate de el, au fost înconjurate de cel mai mare secret. Se bănuiește că acest biolog a avut unele legături cu KGB-ul, legături la care nu a renunțat cu adevărat niciodată. Și se mai bănuiește că ar fi fost un nepot de-al lui Miciurin și că avea ambiția să facă cu oamenii exact ce făcuse bunicul lui cu pomii fructiferi, adică să-i încrucișeze în moduri controlate strict de el.

— Păi, oamenii se încrucișează între ei tot timpul. Ce nevoie mai era de el și de experiențele lui? întrebă Spiridon.

Marcu zâmbi ușor înainte de a răspunde, știind dinainte că spusele lui aveau să-l uimească.

— Anatoli Miciurin al nostru - o să-i spunem tot Miciurin, deși nimeni nu știa cum se numea cu adevărat, pentru că și-a schimbat de prea multe ori identitatea - nu dorea să încrucișeze oamenii între ei, ci cu diferite animale. Deși în anul 1985 nu se știa prea multe despre manipularea genetică, el reușise cumva să facă acest transfer de la animale la oameni, în diferite proporții.

Făcu o pauză și Spiridon privi spre cei doi subalterni ai lui, care îi întoarseră privirea zâmbind.

— Văd că ați început să înțelegeți, continuă domnul Marcu. Ceaușescu a creat o unitate specială, sub protecția Școlii de Securitate de la Bran, și, aducându-i copii de la orfelinatul din Sighetul Marmăției, l-a lăsat pe Miciurin să-și desfășoare experiențele, sub pază severă, într-o locație strict secretă. Tot ce știm este că ar fi existat un laborator într-un buncăr subteran în apropierea Branului, dar locul exact nu l-a aflat nimeni. Făcu o pauză, încercând să-și adune gândurile înainte de a continua.

— Pe Anatoli Miciurin îl interesa prea puțin să-i creeze lui Ceaușescu *omul nou*, cât să își facă el, în liniște, experiențele lui ciudate. Copiii îi erau aduși atunci când aveau numai câțiva ani și, după ce erau supuși procedurilor inventate de acest savant, se transformau într-un amestec

dintre om și animalul de la care provenea materialul genetic, în decurs de câțiva ani. S-au folosit tot felul de animale, ba chiar și materialul genetic prelevat de la cadavrul vampirului găsit sub pavajul străzii Sforii și care a stârnit atâta panică printre cei care știau povestea. La finalul experiențelor, din câte am putut afla noi, era suficientă o singură doză din mixajul preparat ca să se producă schimbările dorite. Spre deosebire de primele experiențe, preparatul final producea schimbările în doar două, trei zile și, pe deasupra, ștergea complet subiectului amintirile existente înainte de injectare. Creierul copiilor devenea un soi de „tabula rasa” pe care apoi se putea înscrie orice informație se dorea. Tot în acest mod li se putea inocula copiilor o nouă identitate.

Făcu o pauză, consultă câteva hârtii din dosarul aflat în fața lui, apoi continuă:

— Interesul era ca înfățișarea fizică să nu fie foarte mult schimbată, ci ca noul om rezultat să își păstreze înfățișarea umană, dar să fie înzestrat cu toate abilitățile animalului, eventual mult îmbunătățite. Ca să existe totuși un control, s-a decis ca aceste abilități să fie declanșate în totalitate doar atunci când subiectul va lua o substanță de activare. S-a ales pentru asta dimextrozina, un compus complex și care, pe atunci, era extrem de greu de obținut. Adică gelulele rubinii pe care ți le-a dat chestorul și le ai dumneata acum în buzunar, arată el spre Spiridon.

Ridică din umeri a neputință:

— Între timp chimia a făcut progrese și s-a găsit o altă cale de sinteză a acestei substanțe, extrem de ieftină. Ba, pe deasupra, s-a descoperit că este numai bună de folosit ca agent de accelerare a coacerii și, în același timp, un perfect agent de conservare pentru citrice.

Spiridon cântărea cele auzite și, pe de o parte, parcă nu-i venea să creadă, dar, pe de altă parte, își dădea seama că așa se explică o mulțime de lucruri, dacă nu cumva chiar toate. Privi lung la Malamut și la Pisică, apoi întrebă:

— Și câți copii au suferit aceste modificări genetice?

Marcu privi și el spre cei doi:

— Nu știm foarte sigur, dar bănuim că între douăzeci și treizeci de copii au fost supuși acestor experiențe. Care, dacă primesc o doză suficientă de dimextrozină, ne așteptăm în orice moment să-și arate abilitățile lor de animale pe străzile Brașovului. Ca să nu mai vorbim și de un posibil vampir.

— Dar de ce credeți că tocmai la Brașov i-am putea întâlni? întrebă Spiridon.

— Fiindcă, după anul 1989, cei care păzeau buncărul l-au părăsit împreună cu Miciurin și au venit în Brașov. În Brașov, unde au murit împușcați în acele zile 76 de oameni și s-au tras peste 300.000 de cartușe. Putem presupune că cei din echipa lui Miciurin și-au găsit sfârșitul, pentru că aveau o înfățișare destul de dubioasă ca să poată fi confundați la o adică

cu eventualii teroriști căutați pe atunci de toată lumea. Despre proiect aflasem, înainte de 1989, numai cinci persoane și niciuna dintre ele nu era implicată în mod direct. Una dintre aceste persoane a decedat între timp, deci am mai rămas doar eu și chestorul Nistorescu și doi specialiști care au fost implicați în această poveste exact ca și noi, adică fără să vrea.

Înainte de a pleca spre Brașov, Miciurin și oamenii din pază au eliberat copiii, au distrus toate documentele și au aruncat buncărul în aer astfel că, în prezent, nu mai știm nimic despre localizarea lui. Din când în când mai apare câte un fragment de informație pe care, după ce-l coroborăm cu ce mai avem, o să vi-l aducem la cunoștință.

Se opri ca pentru a-și căuta cele mai potrivite cuvinte, apoi continuă:

— Cei care știam despre ce este vorba am încercat să ajungem la Brașov, dar am reușit să recuperăm doar trei copii, cei doi aici de față - arată el spre Malamut și spre Pisică - și încă unul, pe care nu îl putem scoate prea mult în lume pentru că seamănă din ce în ce mai mult cu o gorilă.

Spiridon rămase tăcut minute în șir, încercând să asimileze informațiile aflate. Pe de o parte parcă se aștepta la ele, pe de altă parte erau de-a dreptul năucitoare.

— Bine, și atunci cu al cărui animal a fost încrucișat ADN-ul meu? întrebă el în cele din urmă.

Pisica îl privi dintr-o parte și spuse cu un zâmbet malițios:

— În mod sigur nu al unei silfide. Și probabil nici al unei gazele...

— Ce e aia silfidă? întrebă curios Malamutul.

— Nu e ceva despre care un câine din rasa Malamut să fi auzit, îl tachină Pisica.

— Vreți să vă opriți odată și să-mi spuneți ce naiba sunt?

Malamutul îl privi compătimator:

— Eu credeam că este evident.

— Nu este, și vreau ca cineva să-mi spună chiar acum.

De data asta privise spre partea de masă în care erau Marcu și fostul lui coleg de școală.

Chestorul Nistorescu plecă ochii în jos și spuse aproape șoptit:

— Este vorba de ADN de elefant. Mai precis elefantul african, și anume *Loxodonta Africana*. Este cel mai mare animal terestru și cel mai inteligent.

Spiridon era consternat:

— Elefant... mai precis elefant african. Mulțumesc mult! Și eu care mă tot întrebam de ce câștig an de an în greutate.

Malamutul ridică mâinile dezolat:

— Șefule, eu credeam că te-ai prins de multă vreme. Am tot bătut apropoul și te-am numit când elefant, când pachiderm de câte ori am avut ocazia.

— Credeam că e un fel mai colorat de a te exprima. Auzi la ei, elefant! Bine că nu mi-a crescut vreo trompă.

Se ridică și caută din ochi o oglindă, dar, nefiind niciuna în încăpere, se duse la vitrina în care se păstrau actele și se privi în luciul sticlei, pipăindu-și nasul.

— Șefule, trebuie să vezi și partea bună a lucrurilor, încercă Malamutul să-l îmbuneze. Gândește-te ce ușor ai dărmat zidurile alea masive.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că vei trăi o sută de ani, încercă să îndulcească vestea Pisica.

Spiridon privi urât spre ea:

— Și de ce crezi că aș fi încântat de faptul că voi putea să dărâm ziduri vreme de o sută de ani?

Domnul Marcu, care tăcuse în tot acest timp, urmărind atent replicile celor din fața lui, se văzu dator să intervină:

— Domnule Spiridon... de fapt nu este vorba atât de puterea fizică, cât mai ales de inteligență și puterea de procesare. Cred că pe asta s-a mizat mai mult atunci când s-a făcut acest mixaj. Dacă veți lua o pastilă, sau două, de dimextrozină, pe lângă puterea fizică, veți căpăta și o capacitate de analiză ieșită din comun. Prin combinarea inteligenței omului și a elefantului veți obține o nouă perspectivă asupra oricărei probleme și un raționament aparte – un soi de gândire laterală care abia în ultimii ani se studiază cu adevărat.

— Aș vrea să o văd și pe asta! spuse Spiridon și, înainte ca cineva să-l poată opri, scoase un flacon și luă două gelule rubinii.

Ridică ochii spre tavan și își încrucișă mâinile peste pântecul proeminent, așteptând.

Chestorul Nistorescu se uită la cei din jurul mesei cum îl priveau și profită de momentul de tăcere ca să strecoare câteva vorbe:

— Nu știu dacă ai observat, dar, în tot acest timp, deși câștigai an de an în greutate, te bucurai de o sănătate perfectă, iar analizele curente erau tot timpul în parametri normali. Ba mai mult, poate ți-au spus doctorii care te-au consultat: tu nu ești obez, ci doar bine făcut. În țesuturile tale nu este pic de grăsime, ci doar...

Spiridon ridică mâna ca să-l oprească și spuse:

— Acum nu știu sigur dacă este efectul pastilelor, dar am senzația vagă că îmi ascundeți ceva.

Vorbise cu vechiul lui coleg, dar privirea îi era ațintită spre dosarul pe care domnul Marcu îl avea în față.

Se aplecă peste masă și puse un deget gros pe o hârtie îngălbenită al cărei colț ieșea puțin în afară de sub colile albe de hârtie.

— De trei ori ați scos hârtia aceea îngălbenită la iveală și tot de trei ori ați pus-o înapoi în dosar, în cursul discuției. Poate este cazul să ne spuneți ce scrie în ea.

Domnul Marcu zâmbi parcă vinovat, apoi scoase foaia veche de hârtie și le-o arătă:

— Am primit, foarte recent, această informație și aș fi vrut să o verificăm mai întâi, dar cu cine o pot verifica mai bine decât cu voi? întrebă el și se vedea că întrebarea era mai mult retorică.

Ținând foaia în mână, continuă:

— Miciurin avea tot timpul cu el o cutie în care am presupus că avea eșantioane cu diferite tipuri de ADN. O parte din eticheta lipită în interior a ajuns până la noi. Mototolită, udată de ploi, pe alocuri ștearsă, dar ceva tot se mai poate descifra.

Puse hârtia îngălbenită într-o pungă de plastic, o închise și rămase cu ochii pironiți pe ea, fără să scoată un cuvânt.

— Ne explicați odată despre ce anume este vorba în ea? izbucni în cele din urmă Malamutul.

Domnul Marcu întinse fără niciun cuvânt hârtia spre ei ca să o cerceteze.

— E în rusește, spuse dezamăgit Malamutul după ce privi fugăr pe foaia de hârtie.

— Parcă ar fi niște nume, făcu Spiridon după ce privi hârtia pe care umezeala întinsese și făcuse aproape ilizibile literele chirilice, scrise cu cerneală roșie. Cam zece nume...

Domnul Marcu recuperează hârtia și spuse:

— Din câtă rusă mai știu eu și din câte au descifrat specialiștii, aici a fost într-adevăr o listă cu nume. Patru dintre ele se mai pot citi destul de bine și, chiar dacă au fost mai multe, restul nu mai pot fi descifrate decât fragmentar.

Spiridon privi țintă la el:

— Deci vorbim acum de ADN uman și nu despre ADN prelevat de la animale.

Domnul Marcu plecă tăcut capul, iar chestorul Nistorescu completă:

— Se pare că, spre sfârșitul lui 1989, Miciurin a început să adauge în mixajele pe care le prepara și părți de ADN uman. Totul pentru a experimenta sau poate pentru că aflase deja o cale de a stabili exact proporțiile pentru a obține ce voia.

Spiridon oftă adânc și spuse grav:

— Se pare că Miciurin ăsta al vostru a fost cu adevărat tipul savantului nebun.

În ciuda celor două pastile de dimextrozină nu observă privirile schimbate de cei din jurul mesei, pentru că era prea ocupat să examineze hârtia.

— Primul nume, din câte îmi mai aduc eu aminte de literele chirilice pe care le mai știu, ar putea fi Nina Kul... nu se vede bine mai departe.

— Este vorba de Nina Kulagina, preciză domnul Marcu.

— Perfect, spuse Malamutul. Am aflat cum o chema, dar cine era și ce făcea această Kulagina?

Domnul Marcu ridică dezolat din umeri:

— Prea multe lucruri sigure despre ea nu s-au putut afla din cauza secretomaniei care învăluia orice experiență parapsihologică din fosta Uniune Sovietică și, mai ales, din cauza faptului că orice astfel de fenomen era susceptibil de a fi folosit în scopuri militare. Dar, din câte se știe, Nina Kulagina avea abilități deosebite în domeniul telechineziei...

— Adică putea mișca obiectele cu puterea gândului, completă Spiridon văzând figura nedumerită a Malamutului.

— Așa este, aprobă domnul Marcu. Într-una dintre cele mai secrete experiențe, Nina Kulagina a reușit să oprească prin puterea gândului inima unui porc, de la o distanță de cincizeci de metri.

Văzând privirile perplexe ale celor din jurul mesei, preciză:

— Îngroziți de rezultate, cercetătorii au oprit experimentele de acest gen sau, cel puțin, nu am mai aflat noi nimic.

Spiridon clătină din capul său mare și concluzionează:

— Frumoase perspective ne așteaptă la Brașov: un om care ne poate opri inima doar cu o privire.

Oftă adânc, apoi arată iar spre hârtie:

— Și ceilalți cine sunt?

— Alt nume de pe listă este Zoia Ivanovna, protagonista unei minuni care a avut loc în anul 1956, în orașul Samara, din Uniunea Sovietică. A fost făcut și un film de succes după acest caz. Se pare că, în luna decembrie a anului 1956, în timpul sărbătorilor de iarnă, această tânără, supărată că prietenul ei a fost reținut la muncă, a dat jos de pe perete icoana sfântului Nicolae și a dansat cu ea. A fost pedepsită de sfânt și a rămas înțepenită 128 de zile fără să mănânce și fără să bea apă. După această perioadă și-a revenit și a căpătat puteri vindecătoare, dar a fost ascunsă de autoritățile comuniste într-un sanatoriu de boli mintale.

— Și de unde făcea rost Miciurin ăsta de ADN-ul acestor oameni?

De data asta răspunse chestorul Nistorescu:

— Dacă presupusele lui legături cu fostul KGB sunt reale, aspectul ăsta nu ar trebui să fie o problemă. Problema ar fi următoarele două nume de pe listă: Uri Geller și... Iosif Vissarionovici Stalin.

Privi calm spre fețele consternate din jurul mesei, apoi adăugă:

— Pe listă mai erau încă șase nume, cel puțin, așa că situația nu este deloc îmbucurătoare. Nu știm cine sunt, dar dacă sunt de calibrul primilor patru, nu stăm deloc pe roze. Aștept de la dumneavoastră idei și propuneri. Va trebui să-i găsim pe acești copii și să vedem ce putem face pentru ei. Acum trebuie să fie adulți, în jur de 30-35 de ani, și este bine să fim lângă ei atunci când se vor activa aceste... cum să le zic? Talente, abilități. Oricum, va trebui să găsim o cale să-i integrăm. Și este mai bine să-i găsim noi, înaintea altora.

— Care altora? întrebă Spiridon.

Domnul Marcu ridică dezolat din umeri:

— Nu știm nimic sigur, dar putem presupune că toți cei care au lucrat cu Miciurin au murit în vâltoarea evenimentelor din Brașovul anului 1989. Dar dacă nu au murit? Dacă s-au dus în Est sau în Vest, să-și vândă secretele?

Privi spre ceilalți și, văzându-le ochii măriți de curiozitate, continuă:

— Imaginați-vă numai că, în zbuciumata Rusie de azi, s-ar răspândi zvonul că undeva există un om viu, în carne și oase, obținut din ADN-ul lui Stalin. După ochii mari pe care îi faceți, înțeleg că ați priceput ce s-ar întâmpla în acest caz.

În încăpere se așternu o tăcere mormântală și fiecare încerca să și-l închipuie pe Iosif Vissarionovici Stalin plimbându-se, cu mustața lui impunătoare, pe strada Republicii din Brașov.

Oftând, chestorul Nistorescu sparse în cele din urmă tăcerea:

— Cândva am prevăzut că o astfel de posibilitate ar putea să apară, așa că am pregătit un plan de urgență.

Captând atenția tuturor continuă:

— Ținând seama că dimextrozina nu este toxică și că nu are niciun efect asupra unor oameni obișnuiți, ne-am gândit că am putea s-o adăugăm în rețeaua de apă potabilă, astfel încât să forțăm apariția celor pe care s-au făcut experiențele.

— Stai așa! îl opri Spiridon. Ești sigur că nu are efecte adverse asupra oamenilor?

— În cadrul experiențelor făcute de Miciurin s-a dat unui om obișnuit să bea o jumătate de litru de dimextrozină. A făcut o diaree moderată, care a trecut de la sine după numai o zi.

Spiridon își cuprinse tâmpilele în palme și le masă cu putere, apoi întrebă:

— Și credeți că putem face față la 20-30 de oameni, despre care nu știm ce puteri și gânduri ar putea căpăta prin ingerarea dimextrozinei?

Domnul Marcu și chestorul Nistorescu au făcut un schimb de priviri și au ridicat amândoi din umeri:

— Nu ne putem gândi la altă soluție, spuse în cele din urmă chestorul Nistorescu. Ai altă idee? întrebă el.

— Păi, să vedem, spuse gânditor Spiridon. Aveți un plan la scară mare al Brașovului?

Domnul Marcu se ridică și se duse spre dulapul cu documente, de unde reveni cu o hartă la scară mare a Brașovului.

O desfășură pe masă, în fața lor, și spuse:

— O avem pregătită încă de când am aflat de Miciurin. Este actualizată la zi.

Spiridon nu-l mai asculta, ci privea concentrat harta.

— Uite-aici! arată el un cartier al Brașovului. Cartierul Valea Cetății, numit și Răcădău. Este suficient de izolat față de restul Brașovului și, probabil, are și alimentarea cu apă separată.

Înconjură cu un marker cartierul și adăugă:

— Pe de altă parte, este situat în partea opusă a locului în care se află Branul, așa că putem presupune că, dacă s-au îndreptat spre Brașov, doar câțiva din cei 30 de copii au ajuns în acest cartier. Copiii străzii - pentru că mai mult ca sigur asta au ajuns copiii de la Bran - se stabilesc, de obicei, pe lângă gări și piețe, nu în cartiere izolate, deci nu ar trebui să avem probleme deosebite în Răcădău.

Ceilalți priveau țintă harta, iar chestorul Nistorescu spuse:

— Da, asta este o treabă ce se poate face. Imediat după sărbătorile de iarnă, trecem Răcădăul pe dimextrozină. Dar asta înseamnă ca voi să fiți deja acolo, să preîntâmpinați orice problemă. Am să vă fac rezervare tot la pensiunea Crizantema. Cred că v-ați obișnuit deja cu locul.

S-au despărțit, nu înainte de a-și ura cuvenitele felicitări care se spun cu ocazia sfârșitului de an. În ciuda cuvintelor festive, atmosfera era mai degrabă sumbră și Spiridon avea o vagă bănuială că nu atât umbra lui Stalin, care apăsa asupra lor, era cea care îi îngrijora, cât celelalte șase nume care nu se mai puteau citi pe listă.

Capitolul 2

Crima din Lodea

Până la urmă groaznica crimă din Lodea s-a dovedit, în final, a fi un banal omor prin imprudență, dar ca Brigada Omucideri să scoată adevărul de la puținii martori, a durat nu mai puțin de trei zile. Bărbatul de peste șaptezeci de ani a fost găsit mort pe una din străduțele ce mărgineau unicul complex comercial din Lodea, un orașel aflat la vreo douăzeci de kilometri de Brașov.

În Lodea nu mai fusese înregistrată o crimă de peste douăzeci de ani și, chiar dacă muntenii care îl locuiau erau oameni aprigi la mânie, de obicei își rezolvau conflictele cu pumnii și picioarele și, numai rar de tot, apelau la câte o bătă moștenită de la străbunii lor ciobani.

De aceea, atunci când a convocat echipa criminalistă pentru a se deplasa la locul crimei, comisarul-șef Vasile Câmpeanu era foarte sceptic. Mai fusese solicitat și altădată la crime care erau cu totul altceva, dar făcute să pară drept crime din diferite motive. Principalul martor al crimei era o femeie în vârstă de peste optzeci de ani, care nu mai vedea prea bine, dar susținea sus și tare că doi oameni l-au atacat pe bietul bătrân și l-au lovit cu bâtele. A văzut toată scena de la geamul ei și, cu toate că locul nu era luminat, ea era ferm convinsă că așa s-a întâmplat. Stătea până noaptea târziu la geam, pentru că nu putea dormi de gălăgia pe care o făceau bețivii cartierului care se certau uneori și câte o jumătate de noapte

pentru motive numai de ei știute, împiedicând-o pe ea în acest fel să doarmă.

Doctorul Rizescu era pe de altă parte ferm în concluzii: moartea se datora unei unice lovituri la cap, pe care victima o căpătase în cădere. Dacă fusese împins sau nu de cineva, asta urmau să afle membrii echipei omucideri. Bătrâna de optzeci de ani era și ea fermă în ceea ce afirma, ba chiar a dat și o declarație în acest sens.

După câteva zile de căutat în stânga și-n dreapta, lucrurile au părut în cele din urmă să se lămurească: bătrâna doamnă și-a petrecut toată noaptea cu pricina la un nepot de-al ei, aflat în cealaltă parte a orașului. S-a vădit că nu stătea prea bine nici cu ochii și nici cu memoria. Apoi au apărut și trei martori care, cam fără voie, au recunoscut că au asistat la așa-zisa crimă. Era vorba de doi oameni ai străzii, care își petreceau timpul cerșind pe lângă complexul comercial. Aceștia obișnuiau să-și cumpere apoi câte o sticlă de băutură ieftină, din care beau până târziu în câte o scară de bloc sau deasupra unei guri de canal care le oferea puțină căldură. Erau prieteni de când se știau și, tot de când se știau aveau un joc al lor, pe care cei din jur nu îl înțelegeau prea bine: atunci când în sticlă mai rămâneau numai câțiva stropi de băutură, se prefăceau că se ceartă și se împingeau ca să ajungă la ultimele picături din prețiosul lichid. În seara cu pricina lucrurile nu s-au petrecut altfel. Atât că peste zi fusese cald, zăpada se topise și odată cu venirea serii a înghețat și s-a transformat în polei. Polei care i-a fost fatal unuia din bătrânii boschetari: din brânciul pe care i l-a dat bătrânul lui prieten, a alunecat și a dat cu capul de bordură, și a murit pe loc.

Comisarul Ovidiu Brumaru confirmă faptele. Reușise să preleveze de pe sticla pentru care se certau cei doi bătrâni două rânduri clare de amprente, așa că Pascu Vasile, cum se numea bătrânul prieten al victimei, fu dat în urmărire. Lucru destul de greu pentru că bătrânul nu avea un domiciliu stabil, iar singurele rude erau plecate de ani buni în străinătate. A început o căutare febrilă și, într-un târziu, a fost găsit cu totul întâmplător, după câteva zile de căutări intense, în beciul unei mori părăsite aflată undeva în afara localității.

La întâlnirea de analiză a cazului comisarul-șef privi la inspectorul-șef Brumaru cum pregătea puținele probe ale cazului pentru procuror și în cele din urmă spuse:

— Crima asta, care nu a fost crimă, parcă mi-a stârnit chef pentru ceva mai complicat, care să ne pună cu adevărat talentele la lucru.

Inspectorul Dăciulescu Alina făcu o grimasă:

— Aveți grijă ce vă doriți, domnule comisar-șef! Ieri m-am întâlnit în Piața Sfatului cu domnul Radu Diaconu. Părea că se plimbă fără scop, dar privea atent cu ochii în toate părțile. Ca de obicei.

— Cine naiba este Radu Diaconu? întrebă comisarul-șef încercând să-și amintească.

— Unul din detectivii din București. Colegii lui îi spuneau Malamutul. Dacă vă aduceți aminte, într-un final am ajuns și noi să-i spunem așa.

Câmpeanu își masă fruntea gânditor, privind fix la Alina.

— Ce naiba ar putea căuta Malamutul în Brașov?

— Nu știu, dar din câte mi-a spus este însoțit de șeful lor, domnul Spiridon, și de Pisica. Locuiesc tot la pensiunea Crizantema.

— Îmi aduc aminte de ea. Este cea care a împușcat Vampirul în umăr.

Comisarul Ovidiu Brumaru terminase de aranjat probele și se întoarse spre ei:

— Poate că au venit pur și simplu la schiat.

Comisarul-șef scutură din cap:

— Se vede că nu ești din oraș. În perioada asta a anului, imediat după sărbătorile de iarnă, locurile de cazare sunt la fel de ieftine în Poiană ca și în oraș. Dacă ar fi venit pentru schiat, precis s-ar fi cazat direct în Poiană.

Tânăra se prefăcu preocupată de un pix căruia îi sărise arcul, apoi spuse gânditoare:

— Știți ce mi s-a părut interesant?

Văzând că a captat atenția tuturor adăugă:

— A spus că, dacă cumva se întâmplă ceva mai ciudat, acum știm unde să-i găsim.

— Ce naiba ar putea să se întâmple așa de ciudat, încât să avem nevoie de ajutorul lor? întrebă comisarul, dar niciunul dintre cei prezenți nu i-au răspuns pentru că întrebarea lui nu părea să aștepte un răspuns.

După evenimentele de la sfârșitul anului trecut când, fără îndoială, echipa de detectivi sosită de la București a fost de un real folos, comisarul-șef Câmpeanu a fost felicitat, inspectorul principal Ovidiu Brumaru a fost avansat comisar, iar - spre marea ei bucurie - subinspectorul Dăciulescu Alina a fost și ea avansată, înainte de termen, la gradul de inspector, scăpând astfel de glumele colegilor. Echipa criminalistică a fost păstrată, dar redusă la numai cinci membri, urmând ca acest efectiv să poată fi suplimentat în orice moment, dacă împrejurările o cereau. Bineînțeles că au discutat și despre cei trei detectivi. Mai ales despre Spiridon, a cărui performanță referitoare la modul cum a dărâmat zidul și la care au fost cu toții martori, nu și-o puteau explica în niciun fel. Până la urmă au ajuns la concluzia că, probabil, era vorba despre un stimulent nou și cei de la agenția de detectivi au făcut cumva rost de el pe sub mână. Nu doreau să discute prea mult pe această temă, mai cu seamă că, una peste alta, toate se aranjaseră destul de bine pentru ei.

Comisarul Brumaru îl luă pe inspectorul Budeanu să-l ajute să ducă probele și, pentru că cel de-al cincilea membru al echipei - inspectorul Vladimir Crăciun - lipsea, comisarul-șef îi spuse Alinei:

— Din câte am văzut, fata asta căreia îi spuneau Pisica avea un pic de simpatie pentru tine.

— Așa mi s-a părut și mie, recunosc cu o jumătate de gură inspectorul.

— Depart de mine gândul să te pun să-i spionezi, dar n-ar strica să te duci pe la pensiunea unde s-au cazat și să o inviți la schi și s-o tragi puțin de limbă.

— Nu știu să schiez, spuse subinspectorul Dăciulescu Alina cu un zâmbet vinovat.

— Atunci cheam-o într-un bar, la un film sau unde vă duceți voi, fetele de vârsta asta, când ieșiți în oraș. Am o presimțire neplăcută în legătură cu prezența lor aici.

Tânăra fată acceptă în cele din urmă, dar se vedea pe fața ei că nu o făcea cu dragă inimă.

Capitolul 3

Sfântul din Răcădău

Anton Vlădăreanu se trezi mai devreme decât în alte dimineți, deși nu ar fi putut spune de ce. De când se pensionase, cu ani buni în urmă, nu i se mai întâmplase așa ceva. Rămase în pat câteva minute lungi, încercând să-și dea seama ce anume l-a trezit. Nu era miercuri, deci nu era mașina de gunoi, cea care îl trezea cu noaptea în cap din cauza malaxorului vechi și zgomotos al mașinii, sau muncitorii de la salubritate care trânteau de pământ, cu o plăcere sadică, tomberoanele goale. Și totuși era cinci dimineața, cu aproape o oră mai devreme decât se trezea el de obicei, iar lumina dimineții abia își strecura primele raze prin geamul de la dormitor, acoperit cu o perdea veche de când lumea și decolorată de soare. Nu îl durea nimic, deși se aștepta de la o zi la alta să-l apuce și pe el bolile de care se plâneau cei care se pensionaseră odată cu el.

Îi mai întâlnea ocazional, sâmbăta sau duminica, în parcul de lângă fosta uzină. Nu făceau nimic altceva, între două partide de table sau de șah, decât să se plângă unul altuia de bolile pe care le aveau. Nu de puține ori făcea greșeli intenționate ca să încheie mai repede o partidă de șah și să plece înainte de a-i veni rândul să-și povestească viața sau durerile pe care ar fi trebuit să le aibă și nu le avea. Pleca grăbit și parcă rușinat pentru starea de sănătate pe care o afișa la cei șaptezeci de ani împliniți. Se uita uneori la fiecare în parte, atunci când nu se simțea observat, și nu-i venea să creadă că timpul trecuse așa de crud peste ei, lăsând urme atât de vizibile. Cu cei mai mulți dintre ei lucrase în aceeași secție și, zeci de ani, îi văzuse zilnic, așa că schimbările imperceptibile de care sufereau nu păreau

atât de flagrante pe vremea când se întâlneau mai des. Dar după ce s-au pensionat cu toții, i-a întâlnit mai rar și schimbările pe care le observa la ei de la o întâlnire la alta i se păreau de-a dreptul catastrofale. Mai ales primăvara, după ce nu mai ieșiseră în parc luni în șir, abia îi mai recunoștea. Bărbați bine, pe care i-a invidiat, în taină, toată viața pentru succesul lor la femei, apăreau primăvara pășind greoi, sprijiniți în baston, iar surâsul lor, altădată atât de cuceritor, era de-abia o amintire. Pielea de pe față lăsată, ridurile și părul rărit, petele maronii care se întindeau pe mâinile și fețele lor l-au făcut în cele din urmă să renunțe la întâlnirile din parc. Nu că la el nu ar fi fost prezente semnele bătrâneții, dar parcă nu erau așa de multe, parcă nu făcea atât de mult caz de ele și, oricum, nu le vedea decât arareori, când trecea prin fața oglinzii.

Ce l-a îndepărtat cu totul de ei a fost faptul că în ultimul timp nu mai suporta sfaturile lor în legătură cu pensia lui micșorată, de parcă ar fi fost toți mari avocați, nu frezori sau strungari pensionari, la fel ca și el. Adevărul era că, după controlul care a avut loc acum vreo trei ani la Casa de Pensii, numai lui i-a fost micșorată pensia. Motivul era unul extrem de simplu, pentru cei care efectuaseră controlul: aproape jumătate din anii în care cotizase nu erau de găsit și pace. Ceruse lămuriri, după ce își văzuse pensia înjumătățită, și aflase că toți anii în care figurase ca lucrând la Secția Specială nu mai apăreau nicăieri. Uneori își mai amintea ca acum ziua în care inginerul acela militar venise, însoțit de șeful secției, în atelierul de strungărie.

— Vă rog să rețineți că îl vreau pe cel mai bun om pe care îl aveți, precizase militarul cu un ton care nu admitea replică.

Nu a fost nevoie să întrebe care era acela, deoarece toate privirile din atelier s-au întors ca la o comandă spre el. Mulți l-au invidiat pentru că mergea la un salariu mai mare, dar uite că, după ani de zile, blestemele și invidia lor l-au ajuns din urmă. Secția Specială unde a fost transferat avea un regim special, militarizat, și toate documentele erau, mai mult sau mai puțin, secrete. Cine știe ce or fi avut de ascuns cei de la Secția Specială, destul că după ani de zile în care nu s-a întâmplat nimic în cele din urmă actele care îi dovedeau vechimea au fost pierdute, distruse și nimeni nu mai știa nimic de ele. Se putea face reconstituirea vechimii după declarațiile a doi martori, dar uite că cei doi sau trei oameni pe care îi cunoștea din Secție nu mai erau de găsit, iar când s-a dus la locul unde fusese, pe vremuri, fosta Secție Specială, n-a mai găsit acolo decât câmpul și câțiva excavatoriști care săpau fundația unor viitoare blocuri. Bani să angajeze un avocat nu avea, așa că îi mulțumea lui Dumnezeu că nu trebuia să dea din pensia înjumătățită pe la doctori. Dacă o cheltuia cu grijă, îi ajungea și pensia lui ciuntită. După ce plătea gazul, apa, curentul și întreținerea, mai rămânea cu destui bani, din care își putea cumpăra câte ceva de mâncare. Nu-i rămânea nici măcar un bănuț să își pună deoparte, pentru zile mai

grele sau pentru un avocat, așa cum plănuise după ce i se micșorase pensia.

S-a angajat atunci îngrijitor la o asociație de locatari, să aibă grijă de tomberoanele de gunoi, pentru că oamenii aruncau mereu gunoaiele pe lângă containere. Puțina mândrie care îi mai rămăsese îl făcuse să aleagă o asociație de proprietari tocmai în partea cealaltă a orașului, ca să fie sigur că nu îl întâlnește niciun cunoscut. Și totuși, chiar în prima lună de lucru, îl întâlnise la gunoaie pe un fost frezor de la secția lui. De vreo trei ori s-au salutat și au vorbit numai banalități, apoi fostul lui coleg de secție n-a mai putut răbda și a răbufnit:

— Ai văzut ce-ai pățit dacă ai vrut să-i faci bombă atomică lui Ceaușescu!?

A rămas pur și simplu blocat și a fost nevoie de încă două, trei întâlniri ca să afle tot adevărul. După plecarea lui de la secția de strungărie, cazul lui a fost dezbătut pe toate părțile de foștii lui tovarăși de muncă, mai ales că Secția Specială era localizată în afara orașului și era păzită zi și noapte de soldați. Unul dintre ei, care auzise câte ceva, a venit cu ideea că acolo se fabricau, în cel mai strict secret, componente pentru centrala nucleară de la Cernavodă și, bineînțeles, piese pentru bomba atomică a lui Ceaușescu, de care se vorbea mereu la Europa Liberă. Nici n-a fost nevoie de mai mult, mai ales că, atunci când se întâlneau cu Anton și-l întrebau ce face, acesta, cu gândul la teancul de hârtii pe care le semnase, era nevoit să fie foarte evaziv pentru a scăpa de întrebările lor. Adevărul era că nici el nu știa la ce urmau să fie folosite piesele pe care le strunjea: primea cotele pieselor și termenele de predare și încerca să respecte cu sfințenie și unele, și altele, motiv pentru care toată lumea era mulțumită de el.

Totuși, un episod l-a pus pe gânduri când, într-o dimineată, a fost anunțat că trebuie să meargă la un laborator specializat, în vederea unor analize. Unele dintre piesele la care lucra se întorceau, uneori, cu ușoare urme de radioactivitate și era mai bine să fie precauți și să evite orice pericol. A fost transportat cu o mașină cu geamurile vopsite și, după câțiva kilometri de drum accidentat, au ajuns la un laborator unde un medic ciudat, cu un ușor accent rus, i-a făcut o mulțime de analize. Medicul a părut mulțumit de rezultate, dar preventiv i-a fost făcută și o injecție. „Numai preventiv, dragă tovarășe” l-a liniștit medicul cu accentul lui ciudat, pe care nu l-a mai văzut niciodată. Cum, după numai câteva ore, locul unde i-a fost făcută injecția a căpătat o ușoară culoare roșie, o vreme a fost îngrijorat, dar, pentru că a doua zi nu mai avea nimic, după un timp a uitat cu totul de episodul cu pricina.

Chiar și Veronica, soția lui, fusese mulțumită de noul lui salariu, dar tot nu se putea abține și îl mai trăgea din când în când de limbă. Exact cu trei zile înainte să moară în explozia din secția de Turnătorie, îl întrebase din nou despre munca lui și el i-a explicat cât a putut el mai bine că strunjește tot un fel de arbori cotiți, ca și înainte, doar că nu mai face

muncă de serie, ci numai prototipuri, care veneau înapoi deteriorate ca de foc sau de explozii și el trebuia să facă altele, puțin mai mari sau mai mici, după cum primea cotele de la inginerii militari. Biata Veronica murise fără să fie lămurită și fără să fie convinsă că nu îi ascunde adevărul. Copii nu avuseseră, deși au fost ani întregi pe la doctori atât el, cât și ea. Chiar în noaptea cu pricina își schimbase tura cu o colegă de la Turnătorie pentru a fi liberă a doua zi, să meargă la un popă să-i citească. Nu a mai apucat și, în timp ce conducea pe ultimul drum sicriul de zinc, sigilat, în care se odihnea ce mai rămăsese din ea, el nu se putea gândi decât la dorința ei de a avea copii.

Gândul la Veronica îl făcu să-și dea seama imediat de ce se trezise: în casă mirosea a scorțișoară. Fără îndoială, în toată casa se simțea un puternic miros de scorțișoară și se ridică grăbit, ca și cum l-ar fi împins cineva de la spate. Se duse drept în bucătărie și deschise ușa, dar mirosul nu era mai puternic acolo, ca în restul apartamentului. O clipă se așteptase să vadă masa plină de cornulețe cu scorțișoară, așa cum numai Veronica le știa prepara. Puțin dezamăgit, porni curios prin apartament să identifice sursa mirosului, dar nu părea să fie în nicio parte mai puternic decât în alta. Intră în sufragerie și deschise larg geamurile cu gândul să aerisească. În ciuda aerului proaspăt al dimineții, mirosul parcă se întăți.

„Dacă ar mai trăi biata Veronica, ar spune că miroase a smirnă și tămâie“, gândi el cu tristețe, „și precis ar mai da o fugă la biserică”.

Se opri între cele două geamuri din sufragerie, unde avea pusă o oglindă mare, și se privi pe îndelete, pentru prima dată după mult timp. Părul i se rărise și lui, iar fața i se stafidise. Acolo unde altădată erau mușchi și piele întinsă, acum nu mai avea decât piele scofâlcită și căzută.

„Poftim, Veronico, acum am ajuns să semăn cu unul din sfinții de pe icoanele tale” se gândi el privind peretele plin cu icoane, lăsate în urmă de soția lui. După moartea ei nu se îndurase să le dea jos, cu toate că nu era deloc religios. Ba chiar a aprins de câteva ori, mai mult în amintirea ei decât a sfinților care îl priveau încruntați, candela așezată la loc de cinste. O aprinse și acum, privind în treacăt la sfântul din icoana de deasupra candeliei: era sfântul Nicolae și îi trecu prin minte că, dacă ar fi avut și un pic de barbă, ar fi arătat exact ca sfântul.

„De acum pot să mă duc iar liniștit în parc“, își spuse el, uimit de câte transformări observase dintr-odată, și intră în baie să se spele și să se bărbierească, pentru că, dacă cheliei nu avea ce să-i facă, începutul de barbă putea să-l dea jos fără probleme.

Chiar dacă munca lui la containerele de gunoi era nenormată – „vii când vrei, pleci când vrei, dar pe lângă gunoi să fie tot timpul curățenie lună“, îi spusese administratorul asociației care îl angajase –, își pregătea drumul spre locul de muncă la fel de atent ca atunci când lucra la uzină sau la Secția Specială. Pe drum, cum era nevoit să ia troleibuzul până în capătul celălalt al orașului, încerca să se îmbrace cât mai bine, ca să nu

atragă atenția asupra lui, iar atunci când ajungea la containere se schimba în salopetă.

Lăsă geamurile de la sufragerie larg deschise, cu gândul că poate se va aerisi până când se va întoarce de la muncă. Locuia la etajul trei, așa că nu risca să-l lase alții, mai nevoiași ca el, fără puținele lucruri din apartament. Afară era cald pentru luna ianuarie, era frumos și oameni tineri se grăbeau pe lângă el, care la lucru, care la școală. Stația troleibuzului era numai la vreo trei străzi distanță de blocul în care locuia și, dacă troleibuzele ar fi circulat ceva mai regulat ar fi fost tare bine. Mai ales iarna, când aștepta câte un sfert de ceas interminabil să apară cutia veche și zăngănitoare a troleibuzului, tare grea i se mai părea așteptarea. Nu că înăuntru ar fi fost cu mult mai cald, dar măcar nu bătea vântul. Vara, nu era nici frigul și nici vântul problema, ci aglomerația și căldura. Părea că toată lumea are de mers undeva dimineața, cu troleibuzul, și de multe ori abia, abia își găsea un loc pentru jumătatea de oră cât avea să-l zguduie troleibuzul de-a lungul orașului.

Nici în dimineața asta nu a fost altfel și, după ce urcă, a fost mulțumit că a găsit un loc chiar lângă ușă. După ce se așeză, își prinse în brațe sacoșa și după numai câteva minute simți iar mirosul de scortişoară. Sau poate de tămâie... Și nu l-a simțit numai el, pentru că cineva, cu vreo trei locuri mai în față, întrebă plin de năduf:

— Cine naiba s-a parfumat așa de tare în aglomerația asta?

Nu răspunse nimeni, dar toți au început să tragă ostentativ aer pe nas, încercând să depisteze sursa mirosului. Părea să vină de peste tot și de nicăieri, așa că în cele din urmă au abandonat căutarea. După o vreme, o femeie de lângă el a tras concluzia:

— Bine măcar că miroase frumos! Acum câteva zile s-a urcat unul lângă mine care mirosea a tomberon.

Un cor de voci aprobatoare a încheiat episodul și troleibuzul și-a continuat drumul zăngănitor. Pe la a treia sau a patra stație s-a urcat o femeie cu un copil de vreo șase-șapte ani care era atât de palid, încât Anton se ridică și-i cedă locul.

— Mulțumesc, spuse femeia cu glas stins, apoi continuă, parcă jenându-se de cei din jur. Are boala copiilor și, după cum se arată, în curând s-ar putea să aibă o criză.

Copilul nu părea foarte conștient de ce se întâmplă în jurul lui și închidea mereu ochii, dar nici când îi avea deschiși nu părea să vadă multe. Erau niște ochi goi, iar Anton își aminti că văzuse o pereche la fel, cu mulți ani în urmă, la un coleg de serviciu, care suferea de aceeași boală. Fusesse lângă el odată chiar când îl apucase criza și, spre rușinea lui, se îndepărtase grăbit, oripilat de ochii aceia goi, în care nu se putea citi nimic, de gemetele necontrolate ale omului, care își mușcase limba și se scăpase pe el până să apuce cineva să-i dea vreun ajutor. Când copilul de lângă el începu să tremure și să-și dea ochii peste cap, femeia șopti vinovată:

— Astăzi nu i-am dat carbamazepina, că îl duc să-i fac analizele și mi-a zis doctorul să nu-i dau pastilele.

Anton nu a auzit nicio voce care să-i șoptească să ajute copilul, așa cum i s-a părut după ce totul a trecut, dar, simțindu-se poate vinovat de vechea întâmplare, a spus cu o voce hotărâtă:

— Trebuie să-i facem loc aici, între scaune, să se întindă.

Când pe copil l-a apucat criza cu adevărat, era deja întins între scaune, pe o bluză de salopetă pe care Anton o scosese la timp din sacoșă. I-a pus un pantof sub cap ca să nu se lovească din cauza spasmelor, a scos o batistă din buzunar și a șters spumele de la gura copilului, apoi i-a așezat între dinți tocul de piele al ochelarilor. După o vreme, fără să știe de ce, s-a aplecat peste copil și i-a prins capul în mâini, masându-l ușor, și încetul cu încetul copilul s-a liniștit.

— Asta a fost scurtă, a spus femeia ușurată. De obicei are câte două crize pe zi și țin mult mai mult.

După numai câteva minute copilul deschise ochii mari și limpezi precum cleștarul și își fixă privirea asupra lui Anton.

— Mulțumesc, șopti el stins și asta fu cea mai mare răsplată pentru Anton.

Îi mulțumi și femeia, apoi, la următoarea stație, mama și copilul coborâră. Multă vreme Anton privi pe geam și văzu cum copilul îi face semne largi cu mâna. Ar fi vrut să-i răspundă, dar se simțea oarecum în atenția celor din jurul său și chiar nu voia asta. Își puse înapoi salopeta în sacoșă și coborî cu o stație mai repede. Voia să meargă pe jos ca să-și limpezească mintea. Și să se gândească la întâmplarea tocmai încheiată. Nu-i plăceau spitalele, bolnavii și nici bolile și își aduse iar aminte de fostul lui coleg și de graba cu care se îndepărtase de el. Îi fusese milă și atunci, dar dezgustul sau poate că numai dorința de a nu fi implicat, îl făcuse să se îndepărteze, lăsându-i pe alții, mai pricepuți, să-l ajute. Astăzi a fost cu totul altceva: astăzi el se simțea priceput și nu i-a mai fost silă nici de spuma care îi ieșea copilului din gură și nici de scrâșnetul teribil al dinților.

Ajunse între blocurile de ale căror gunoaie avea grijă și descurie mica gheretă unde își ținea lopețile. Se schimbă în salopete, apoi luă lopata și începu să încarce gunoaiele aruncate peste noapte pe lângă containere. La una din ședințele ținute cu toți administratorii de asociații, care foloseau același loc pentru gunoaie, s-a crezut că se poate renunța la serviciile lui.

— De ce să-i dăm o grămadă de bani unui om să pună gunoaiele în containere când, cu puțină educație civică, fiecare locatar ar putea să le așeze direct unde trebuie?

A fost concediat și cutiile poștale ale blocurilor din jur s-au umplut de fluturași chemând la responsabilitate civică. Peste trei zile l-au rechemat, pentru că locatarii se simțeau acum îndreptățiți să lupte, în felul lor, împotriva sistemului și lăsau absolut toate gunoaiele lângă containere. I-au mărit puțin salariul și i-au plătit abonamentul la troleibuz pentru că lumea

se obișnuise cu el și, în curând, totul a reintrat în normal. Își făcuse și vreo câțiva prieteni: două mâțe, care păreau a fi de rasă după blana mătăsoasă pe care o aveau și după ochii albaștri, dar mai ales după mofturile pe care le făceau când venea vorba de mâncare. Răscolea câte o oră întreagă prin containere până să găsească ceva să le convină. Într-o vreme ajunsese să le cumpere câte o conservă, două cu mâncare pentru pisici, numai să nu le mai vadă cum îl privesc cu un reproș ascuns în ochii lor de un albastru glacial. Și chiar și atunci se simțea ca un servitor admis, după multe străduințe, să servească masa unor prințese de neam înalt. În timp ce le puneă mâncarea în farfurii, mulțumea cerului că erau castrate, altfel nu știa cum s-ar fi descurcat cu o liotă întreagă de pisoiași cu mofturi princiare.

Erau și vreo trei câini prin preajma containerelor, dar cu ei era cu totul altă treabă: părea că nu aveau nevoie decât de puțin apă și mângâieri după urechi cât mai multe, pentru că mâncare păreau capabili să-și găsească singuri.

De vreo câteva luni se mai aciuase pe lângă el un țișănuș la vreo zece-doisprezece ani. A venit la început să-și încerce norocul la cerșit, dar Anton a început să râdă.

— Păi, la unul ca mine ți-ai găsit să ceri de pomană? De unde să-ți dau, mă copile, că prin buzunarele mele bate vântul!

A doua zi, văzându-l că insistă, l-a întrebat:

— Dacă tot nu mergi la școală, de ce nu încerci să câștigi tu singur niște bani, în loc să stai cu mâna întinsă? Ești destul de mare... lumea o să-ți mai dea câte ceva de milă un an, doi, cât mai ești mic, dar după ce crești nimeni n-o să se mai uite la tine și nu o să-ți mai dea nimic.

L-a învățat să strângă doze goale de aluminiu, au improvizat o mică presă, le turteau, apoi copilul le ciocănea cu un mic baros și le ducea la un centru de colectare a metalelor. Aluminiul din doze era plătit destul de puțin: la un kilogram abia primea doi lei, dar, cum lumea din cartier bea destul de multă bere, în fiecare zi se adunau câteva sute de doze. L-a învățat să aleagă cuprul din aparatele electrocasnice aruncate, care era plătit ceva mai bine, și încetul cu încetul puștiul a prins un pic de cheag. Erau zile în care câștiga și zece-douăzeci de lei. Într-una din zilele bune s-a întors parcă spăsit de la centrul de colectare și a spus:

— M-am întâlnit la centrul de colectare și cu alții copii care duc doze de aluminiu. Ei spun că-i dau omului de la gunoarie jumătate din bani... Dacă trebuie, îți dau și eu jumătate, numai să mă mai lași aici.

Anton a ridicat din umeri:

— Mă Stelică, dacă nu ți-am cerut până acum, n-o să-ți cer nici de aici înainte. Mă bucur că mai am și eu cu cine sta de vorbă cât e ziua de lungă. Numai să ai grijă ce faci cu banii... ajută-ți familia sau pune-i deoparte, pentru că va veni o vreme când lumea poate n-o să mai aibă nevoie de aluminiul din doze.

În ziua aceea, gândindu-se la întâmplările de peste zi, nu prea a avut timp de Stelică, dar acesta părea să știe când să tacă și când să vorbească, pentru că toată ziua a ciocănit îndârjit la dozele de aluminiu și a adunat aproape zece kilograme.

După-amiază, când să plece spre casă, Anton s-a spălat la robinetul din gheretă și iar i s-a părut că simte mirosul de scorțișoară. A cercetat cu atenție sacoșa în care își ținea lucrurile, dar nu a găsit nimic suspect. I-a dat-o și lui Stelică să o miroasă.

— Nu miroase sacoșa, îl contrazise copilul. Mata miroși, nea Antoane. Te-ai dat cu parfum. Ai vreo întâlnire? întrebă copilul râzând și se feri de lovitura pe care Anton se prefăcu că vrea să i-o dea, în joacă.

Va urma....

Piratii din Singapore

JEAN de LA HIRE

JEAN DE LA HIRE**PIRAȚII DIN SINGAPORE**

(Les pirates de Singapore)

Traducere din limba franceză de ȘTEFAN SOCRATE

Editura DANUBIU, București-1943

Episodul VII**CAP. IV
BĂTĂLIA**

Înainte de a coborî cu parașuta pentru a pune capăt luptei dintre Jean și malaez, telegrafistul, din ordinul lui Valere, transmisese celorlalte două aparate porunca de a merge înainte, continuând cercetările.

Avioanele își urmară cursa, cu toată neliniștea lui Pierre, care se întreba pentru ce unul din membrii echipajului lui Valere coborâse în luminiș.

Ceva mai târziu explozia bombei aruncată de aviator, făcu să tresară ambele echipaje. Dar porunca era de a înainta, nici unul din piloți nu se gândea să se înapoieze și continuară drumul, cu toată neliniștea ce le-o provocase evenimentele din luminișul pe deasupra căruia zburase Valere.

După un sfert de ceas, avionul în care era Pierre, ajunsese în văzul castelului malaezilor și aviatorii zburară în jurul clădirii întrebându-se ce putea însemna o astfel de construcție în mijlocul deșertului.

Pilotul, se hotărî să scoată locuitorii afară printr-un singur mijloc: zgomotul.

Imediat, avionul mări raza cercului ce descria, ajunsese deasupra copacilor și lăsă să cadă o bombă, fără ca să bănuiască ce consecințe va avea gestul său.

Bomba, explodă la cincizeci de metri de sat, terorizând pe malaezi și întrerupând în același timp gestul fatal al d-lui Le Francois.

Zece secunde mai târziu, un furnicar de femei, bărbați, copii, bătrâni, precum și animale de ogradă, se repeziră afară din colilie și dispărură într-o clipă printre copacii din pădure.

— Nu suntem mai lămuriți ca înainte, mormăi Pierre care cerceta pământul

prin binoclu.

Dar, în clipa aceea, o salvă de împușcături răsună și câteva gloanțe rău ochite se pierdură în jurul aparatului.

În curtea castelului un mic grup de malaezi se strânseseră lângă căpeteniile lor și trăgeau la întâmplare spre avion.

Imediat, Pierre îndrepta ocheanul spre ei, le examinează fețele și dădu un chiot de bucurie:

— Rahu! El e cel care dă porunci și celălalt. Înapoia lui... e Sitah, suntem pe drumul cel bun! Să-i risipim pe blestemații aceștia... Sărmana mea soție trebuie să fie acolo... cu prietenii noștri. Trebuie să coborâm.

Pilotul aprobă cu un semn din cap, apăsând un levier.

A doua bombă căzu în mijlocul satului pustiu. Dărâmând o duzină de colibe.

Când Pierre privi din nou văzu că ultimii malaezi dispăreau în pădure, împreună cu cele două căpetenii. Pe liziera pădurii unul dintre ei, purtând un mare turban galben, se opri o clipă, înainte de a se afunda în frunziș. El se întoarse și arătă aviatorilor pumnul său, în care avea un Kriss.

Era Rahu, care în acest mod își manifesta mânia și intenția de a nu dezarma.

Dar Pierre nu-l mai privi, căci atenția sa fu atrasă de dl. Le Francois, care cu capul gol, sub soarele puternic, ieșise în curte și își manifesta bucuria, prin gesturi largi.

În clipa următoare, Pierre și cu însoțitorul coborau cu ajutorul parașutelor.

Curând aterizară încetișor pe pământul bolovănos, în mijlocul curții. Pierre se repezi spre bătrân, care-i ieșea înainte cu mâinile întinse.

— Soția mea? D-ra Jacqueline? întrebă tânărul, nerăbdător.

— Sunt aici; prizoniere dar sănătoase. Trebuie să fugim fără întârziere prietene.

În timpul acestei scurte convorbiri care dovedea că dl. Le Francois nu știa încă de fuga Josettei, o altă parașută depusese pe sol mitraliera pe care soldatul se grăbi s-o pună în stare de funcțiune.

După cinci minute, al treilea avion debarca, la rândul său, doi oameni și o mitralieră.

— Foarte bine zise Pierre. Iată-ne cinci combatanți, perfect înarmați. Să se țină bine, bandiții!

— Să fugim! repetă dl. Le Francois a cărui tainică neliniște nu putea fi înțeleasă de soțul Josette. Să fugim!

— Să nu mai întârziam aici! Cine știe ce ne mai rezervă malaezii?...

Tot vorbind în timp ce soldații se postau la intrare cei doi oameni se îndreptară spre clădirea unde se afla Jacqueline, care slabă încă, le ieși în întâmpinare.

— Domnișoară, strigă Pierre, unde-i soția mea?

— Nu știu; au luat-o. Trebuie să fie închisă pe aici, pe undeva. Să căutăm. Dar prietenul d-tale unde e?

După timbrul vocii celei care-l întreba, Pierre ghici groaznica neliniște ce se născuse în sufletul fetei...

— Nu fi îngrijată, domnișoară. Jean trăiește și va veni și el, în curând...

Atunci ea suspină și dintr-odată redeveni energica, și îndrăzneța fată care

alerga cu o sută cincizeci de kilometri pe oră, pe șoselele Franței. Îndreptați de ea, oamenii se răspândiră prin castel în căutarea Josettei. Din când în când soțul ei striga din toată puterea:

— Josette! Hei, Josette! Unde ești? Răspunde, Josette! Josette!

Soldații repetau și ei:

— D-nă Couvert! D-nă Couvert!

Dar nimeni nu le răspundea; și fața lui Pierre păli.

— Mi-am ucis-o... gemu el... nenorocire lor!

Din pivniță până în pod, totul fu scotocit, fără rezultat.

Unul câte unul soldații se înapoiară în curte neîndrăznind să ridice privirea spre Pierre, care așezat pe un bolovan, suspina neîncetat:

— De ce mi au luat-o? De ce? De ce?

— Sărmană și bună ființă, murmura bătrânul.

Ținând între mâinile sale brațul lui Pierre, Jacquelinei adaugă hotărâtă:

— Curaj, Pierre! O vom salva... îi vom urmări pe acești sălbatici...

Pe deasupra capetelor lor, locotenentul Valere zburând în cerc, în fruntea celorlalte două avioane își frământa crierii să priceapă, cauza imobilității acestor oameni. Nu înțelese decât când văzu batista cu care Pierre își ștergea ochii plini de lacrimi și zâmbi, gândindu-se la bucuria ce le-o va face.

Smulse o foaie din carnetul său, scrise câțva cuvinte, înfășurând hârtia în jurul unui șurub vechi și o aruncă la picioarele oamenilor săi.

La zgomotul pe care făcu obiectul cazând, soldații ridicară capul și unul din ei fugi la dl. Le Francois cu mesajul șefului său.

Acesta ceti cu voce tare:

«Doamna Couvert salvată de dl. Pelouan. Sosesc prin cărarea din pădure. Grăbiți-vă sa vă înapoiți-vă pe coastă.

Locotenent, Valere».

Această veste fu primită cu un strigăt de bucurie.

Toate mâinile se întinseră spre ofițer, care salutând se îndepărtă în urma celorlalte două avioane.

Fericit ca un rege, Pierre îmbrățișa pe toată lumea și șopti la ureche Jacquelinei fraze în care se repeta des numele lui Jean.

După o jumătate de oră, în clipa în care se pregăteau să părăsească castelul, sentinela de la intrare dădu alarma.

Se repeziră cu toții.

La picioarele mobilei, trei persoane apăruseră. Inimile tuturor băteau de bucurie.

Jean Pelouan înainta susținând mersul șovăitor al Josettei spre care Pierre se repezi cu toată iuțeala.

În frunte mergea telegrafistul, cu carabina sub braț, gata să tragă.

Planul tuturor era acum să se retragă imediat, profitând de lumina zilei.

Cu repeziciune, împărțiră în pachete, alimentele și munițiile azvârlite de avion, pe care bărbații le puseră în spate.

Când totul fu gata, dl. Le Francois și un soldat porniră în capul caravanei. Înaintară spre pădure. În spatele lor, venea Pierre și un soldat.

Jean Pelouan încheia drumul împreună cu ceilalți doi. Cu toată tăcerea ce domnea în împrejurimi și cu toată subita dispariție a malaezilor, fostul *cartier-maestru* era neliniștit. Nu se putea împiedica să se gândească că această aparentă siguranță putea ascunde cea mai teribilă cursă și că oamenii lui Rahu, pregăteau un atac pe care sperau să-l îndeplinească mulțumită nopții.

— Fiți atenți, camarazi, spuse el aviatorilor care îl însoțeau, deschideți ochii, calmul acesta nu-mi miroase a bine!

Cei doi oameni încuviințară.

Tânărul marinar socotise bine. Abia făcură vreo zece metri sub arbori, că o serie de împușcături se auziră de la marginea satului.

— Halt! comanda Jean. Dați-vă după copaci și foc intens!

În fața colibelor, hoarda se arătă, gata de atac, uitând și vociferând groaznic.

Câteva gloanțe de fier, trase din vechi puști cu cremene, șuierară printre frunze, deasupra trupei.

Imediat, linia de apărare deschise focul și timp de câteva minute țăcănitul armelor cu repetiție semănă moartea în rândurile atacatorilor.

Îndârjiți de căpeteniile lor, care nu se vedeau, malaezii înaintau.

Până atunci teama de avioane și de bombele lor îi siliseră să se ascundă. Dar plecarea mașinilor zburătoare le redară curajul.

Își spuneau că adversarii lor nu erau decât oameni, ca bombele nu puteau fi lansate decât din aer și cu tot armamentul lor superior, apărătorii prizonierilor nu puteau rezista în fața mulțimii malaezilor.

Acestea erau, cel puțin, cuvintele pe care le pronunțase Rahu-Singh și sora lui, când pândind cocoțați în vârful copacilor îi anunțaseră de plecarea mașinilor zburătoare.

Primele focuri de salvă, sfărâmându-le avântul, Jeans Pierre, Le Francois și soldații începură să-i vâneze cu succes, micșorându-le numărul, astfel că malaezii în dezordine se retraseră în sat.

— Să nu plecăm încă, spuse bătrânul, sunt prea aproape de noi.

Așteptară, cu degetul pe trăgaci, un al dădea atac al bandiților.

Dar contrar așteptărilor, acest atac nu se produse. Puțin câte puțin vociferările malaezilor se stinseră, și Pierre care se cățăraseră într-un copac văzu cum dispăreau în pădure, în cealaltă parte a movilei.

În câteva clipe tăcerea se restabili și europenii, care n-aveau nici un rănit, reluară drumul.

Timp de o oră urmară cărarea pe care Josette o cunoștea bine.

În curând întunericul începu să se lase în jurul călătorilor, care mergeau în grup compact, pentru a-și putea da ajutor, unul altuia, în caz de primejdie.

În această noapte ostilă aveau destul de temut din partea oamenilor, reptilelor și fiarelor.

Din când în când, avangarda, neliniștită de vreun zgomot suspect se retrăgea spre grosul trupei și din prudență, Le Francois ordona salve în toate direcțiile.

Se temeau mai ales de apropierea nesimțită a «mâncătorului de oameni», al cărui răget îl auziseră din depărtare și care putea pe neașteptate să răpească un om din mijlocul lor.

Pe la miezul nopții o altă dificultate surveni. Jacqueline și Josette, zdrobite

de emoție și oboseala nu mai putură înainta mai departe.

— Vă vom duce noi, spuse Jean.

Dar această soluție se dovedi impracticabilă. Îngustimea cărării și absența palanchinului o făcea imposibilă.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să poposim aici.

Se îndreptară spre un fel de răscruce, care prezenta o suprafață mai spațioasă. Tăiară lemne și construirea din crăci o baricadă, de jur împrejur, dându-i foc. Erau înconjurați acum de un brâu de foc, care atâta vreme cât avea să ardă, îi apăra de atacul fiarelor.

Cât despre cel al oamenilor, carabinele și mitralierele se însărcinau să-i primească.

Culcate una lângă alta, pe un strat de frunze, Josette și Jacqueline putură să se odihnească, dar în zadar chemară somnul.

În jurul lor bărbații vegheau în vreme ce întins într-un colț, dl. Le Francois, devenit deodată tăcut, părea că se gândește profund.

Ceva mai târziu, Pierre își chemă soția cu un semn și se depărtă cu ea, pentru a auzi din gura ei, povestea aventurilor sale.

Atunci Jean se așază la căpătâiul Jacquelinei.

— Nu dormi, domnișoară? întrebă el.

Ea tresări, sculată din vis și recunoscându-l îi zâmbi:

— Nu, sunt prea nervoasă. Mărturisește, Jean, că situația noastră nu-i făcută pentru a favoriza somnul.

— Da ce te temi? Suntem aici, bine înarmați, gata să vă apărăm! Dormi, domnișoară, mâine avem drum greu de făcut.

— Nu mă prinde somnul, insistă ea, Mi s-ar părea că comit un gest de trădare față de cei ce îngrijesc de siguranța mea și a tatălui meu. Lasă-mă să veghez împreună cu dumneata.

— Nu ai încredere în mine?

— Oh! Ba da! făcu ea. Cu tine, cu tine singur, aş merge în colțul cel mai adânc al acestor păduri... o știi bine.

— Și eu, șopti el, luându-i mâna, dar aş risca să te pierd, căci văzându-te singură lângă mine, aş lua acest infern drept un paradis și n-aş ține seama de nici o prudență.

— Adevărat?

— Adevărat!

Ridică spre el, ochii-i azurii, în care focul făcea să scânteie nenumărate reflexe. În mână, el simți cum degetele subțiri, pe care le ținea, se întorceau pentru a le apuca pe ale lui, în timp ce un val de sânge i se urcă în față.

În vremea aceasta, tânăra fată părea că așteaptă ceva, dar el nu îndrăzni să ghicească ce, de teamă să nu-i tulbure fericirea.

«Am în față o ființă sănătoasă» își zise el, sau este acea nefericită copilă pe care o opream în fiecare noapte pe puntea Albatrosului, de a coborî în dormitorul malaezilor? Voința Jacquelinei e liberă în această clipă? Sau mai ascultă încă de acea influență ocultă și criminală?

Se apleca spre ea și-i scruta obrazul.

— Cine poate ști? murmură el, încântat și neliniștit, totodată.

— Ce spui? întrebă ea, tresărind.

— Nimic. Visam cu ochii deschiși. Iartă-mă.

— Și ce vedeai în visul d-tale? Spune-mi...

— Eram încă pe drumul spre Rognac, spuse după o ușoară șovăială și te purtam în brațe. O teamă groaznică îmi strângea inima, căci nu încetai să gemi. Eu blestemam cerul care nu-mi permitea să împărtășesc durerea ta. Suferința ce o resimțeam eu atunci era groaznică, dar era mută, căci sediul ei se afla în suflet și teama mă făcea să tremur... teama de a te pierde... Jacqueline.

— Mă iubești deci? șopti copila, care puțin câte puțin se ridicase în capul oaselor și sorbea avid frazele pe care pasiunea le făcea să scape de pe buzele tânărului.

— Te iubesc, mărturisi el, din clipa neuitată când te-am zărit pe șosea; din ziua aceea în care am suferit atât... Iartă-mă, n-ar trebui să-ți vorbesc astfel. Nu am dreptul, căci sunt sărac și am nefericirea să fiu mândru. Uită! Uită tot ce ți-am spus, domnișoară... și primești scuzele mele...

— Să te uit? Eu?... făcu ea cu ochii plini de lacrimi... Găsești oare că n-am suferit de ajuns. Nu înțelegi că de când cu accidentul de la Rognac, imaginea ta e mereu în fața ochilor mei și amintirea ta, în inima mea?

— E cu puțință? E cu puțință oare? D-ta? Jacqueline? D-ta... mă iubești?

— Nu numai că te iubesc, dar mi-aș da viața pentru tine, cu bucurie, dacă mândria te-ar împiedica s-o primești.

Înmărmurit, el îi întinse brațele, dar le lăsă să cadă copleșit.

— Înțeleg reproșul. Te rog, Domnișoara, nu uita ca sunt un sărman marinăr și ca d-ta ești fiica d-lui Le Francois, multimilionarul.

— Ești rău!

— Nu, nu sunt rău, ci nenorocit.

— Oh! Nu mă iubești. Mărturisește că ai jucat în fața mea o comedie urâtă. Mărturisește!

— Eu să mărturisesc asta? Niciodată... Te iubesc Jacqueline, de când te cunosc, prezenta ta mi-e mai necesară ca aerul pe care-l respir. Te iubesc și eram să mor aflând că ești în ghearele acelor mizerabili, ce ți-au torturat părintele... Te iubesc și nu îndrăznesc să cred în fericirea mea, căci îmi oferi o lume întreagă și eu nu-ți pot da în schimb decât dragostea mea... și numele meu. Știi măcar cine sunt, Jacqueline?

— Ce-mi pasă! Ești și vei fi pentru mine Jean Pelouan care într-o anumită seară de vară, m-a dus în brațe spre micul hotel din Rognac; bravul care s-a devotat pentru mine și tatăl meu. În sfârșit, omul căruia i-am închinat viața și care mă disprețuiește, fiindcă este mândru.

— Să te disprețuiesc, dragostea mea... ce blestem! Nu, Jacqueline, nu mai plânge, căci îți aparțin cu trup și suflet!

Atunci cu simplitate, ea îi întinse buzele, fără să se gândească că erau luminați de flăcările focului și că convorbirea lor avusese loc în apropierea tovarășilor.

Jacqueline și Jean, uitaseră totul; timpul, martorii, locul unde se aflau, când tânărul tresări simțind pe umărul său greutatea unei mâini.

Se întoarse și o văzu pe Josette, neliniștită.

— Ce s-a întâmplat, dragă prietenă?

— Vino repede, Jean. Se petrec lucruri ciudate.

Apoi adăugă, pe șoptite:

— Nu-i spune nimic Jacquelinei. Du-te la Pierre și nu-l pierdeți din vedere pe dl. Le Francois.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jacqueline.

— Nimic, scumpa mea, răspunse Josette, dar întrevederea voastră devenise puțin... compromițătoare. Dă-mi voie s-o întrerup. De altfel e necesar ca Jean să se înțeleagă cu Pierre pentru cele ce vom avea de făcut mâine. Tânăra fată nu mai stăruie și prietena ei se așeza alături de ea, în timp ce fostul *cartier-maestru* se îndreptă spre locul în care dl. Le Francois stătea nemișcat, în fața lui Pierre.

Jean se așeză lângă amicul său, după ce aruncă o privire în jurul campamentului.

Atitudinea soldaților nu se schimbaseră. Unul din ei se plimba în interiorul cercului, cu arma sub braț, gata să dea alarma. Așezați sau culcați, camarazi săi se odihneau fără să doarmă. Se părea că în noaptea aceea nici unul nu simțea nevoia somnului.

— Ce dorești? întrebă Jean, așezându-se lângă Pierre.

— Privește, răspunse acesta arătându-i cu un gest discret pe dl. Le Francois.

Jean nu-și reținu o tresărire, când ridică ochii spre bătrân.

Era așezat pe un morman de frunze, într-o nemișcare de marmură, cu ambele mâini odihnind pe genunchi. Bustul îl era drept, înțepenit într-o atitudine anormală, obositoare. Dar ceea ce atrăgea și reținea privirea, era strania expresie a feții sale. Semăna cu acele figuri de ceară care se văd în anumite muzee și care lovesc prin rigiditatea aspectului lor.

Pe această figură de piatră, chiar ochii păreau că-și pierduseră viața. Mari deschiși în fundul orbitelor adâncate, încercuiți de o dungă neagră, ochii aveau fixitatea de sticlă a mutilaților.

— De câtă vreme e în starea aceasta? întrebă Jean.

— Nu știu, răspunse Pierre. Vorbeam cu Josette, fără să mă ocup de el, când întorcându-mă brusc, mă lovi de această privire de statuie. Atunci, fără să spun un cuvânt, l-am observat o vreme, dar cum ciudata sa atitudine nu făcea impresia că vrea să se schimbe, te-am chemat.

— Nenorocitul! făcu Jean, înduioșat.

Cu atât mai mult cu cât nu-i prima oară că e în această stare. Josette mi-a povestit că l-a găsit de mai multe ori la fel ca acum.

— Ce-am putea face?

— Nimic...

— Crezi?

— Josette mi-a spus acest lucru. Sărmanul doarme, evident. Dar ce fel de somn?

— Mă faci să mă cutremur. Nu cumva blestematul acesta de Rahu dă târcoale în jurul campamentului? Dacă am trage câteva focuri?

— Nu cred că o astfel de manifestație să rupă vraja.

— După părerea mea. Ne aflăm în fața unui somn hipnotic provocat de la

distanță. Poate că o intervenție bruscă din partea noastră să-i facă rău. Mai bine să așteptăm.

Cei doi tineri tăcură și se lungiră pe iarbă, pândind reîntoarcerea vieții pe figura adormitului.

Și deodată, bătrânul se ridică brusc, se învârti în jurul său, începu să meargă încetisor prin cerc.

Cei doi prieten îl priveau stupefiați, dar gata să intervină.

Bătrânul se opri o clipă în fața cărării pe care veniseră, păru că se gândește profund, apoi brusc, sări înainte, traversă ca un bolid lanțul de flăcări și se pierdu în întuneric, înainte ca paznicii săi să fi putut interveni. Un țipăt de spaimă sublimă această dispariție rapidă. Jean și Pierre se ridicaseră, puțin rușinați și furioși de a se fi lăsat surprinși.

— Tăcere! porunci primul. Rămâneți aici și așteptați înapoierea noastră.

Se auziră două voci feminine care strigau:

— Pierre, fi prudent!

— Jean... păzește-te!

Dar cei doi tineri săriseră paste cercul de foc. Se auzi doar zgomotul fugii.

Atunci Josette și Jacqueline, se aruncară, una în brațele celeilalte și suspinând așteptară înapoierea tatălui, soțului și logodnicului, în vreme ce cei patru aviatori se grupau în jurul femeilor, gata să le apere cu prețul vieții lor.

CAP. V

ULTIMA VIZIUNE A LUI RAHU ȘI A LUI SITAH

Abia făcură cincizeci de pași pe cărare, că Jean și Pierre fură nevoiți să-și încetinească fuga.

În jurul lor întunericul era atât de profund, că erau nevoiți să meargă orbește, cu mâinile întinse, pipăind trunchiurile copacilor.

Marșul acesta era periculos. În jurul lor, mișunau fiarele și șerpilor. După un sfert de oră de drum, nemaivăzând nimic în față, se opriră.

— Mi se pare, spuse Jean, că ne îndreptăm spre castel. În orice caz suntem pe drumul lui.

— Crezi că dl. Le Francois va fi acolo înaintea noastră?

— Sunt sigur, căci Rahu îl cheamă. Dar poate că ticălosul nu-și va lăsa victima să ajungă până la castel...

— Tăcere! Ascultă...

Un zgomot ușor se auzea la câțiva pași în fața lor.

— El e! șopti Jean. Îl recunosc după ritmul automat al pașilor... Să înaintăm... Poate îl vom ajunge înainte de...

Nu îndrăzni să-și sfârșească fraza.

Cu carabina gata de tras, mergeau repede, unul în spatele celuilalt, cu ochiul și urechea la pândă.

Merseră astfel o jumătate de oră.

Deodată se opriră brusc. În fața lor, se zărea o luminiță ce făcea impresia unei ieșiri dintr-un tunel întunecos.

— Ce-i asta? șopti Pierre.

— E ținta spre care merge dl. Le Francois; deci, și a noastră.

Pe măsură ce înaintau, luminița se mărea și în curând luă proporțiile unui foc de câmp, în jurul căruia mișuna o lume pestriță vociferând, chemându-se, cântând.

— Malaiezi! șopti Pierre.

— Mă așteptam, răspunse Jean.

Cu degetul pe trăgaciul armei, înaintară cu precauție până ce se aflară la marginile unui luminiș, în centrul căruia se ridica focul de noapte al piraților.

— Privește acolo, lângă foc, șopti Jean. Nu recunoști aceste personaje?

Un fel de cort era întins în apropierea focului. În interiorul lui, așezați pe perne se aflau Rahu-Singh și Sitah.

Cei doi copii ai piratului Luang-Singh păreau gravi și preocupați. Gesturile lor aveau solemnitatea unui ritual.

Din când în când, fratele sau sora, ieșeau din cort, făcea câțiva pași și se imobiliza într-o atitudine hieratică, în fața focului.

Atunci cei doi francezi, văzură doi ochi larg deschiși, ațintiți în direcția lor, dar a căror privire căta pe deasupra capetelor lor, în direcția din care veniseră.

Deodată Rahu întinse mâna și dădu o poruncă scurtă. Malaezii se retraseră în dreapta și stânga cortului celor doi șefi, rămânând prosternați cu fața la pământ.

După o clipă de profundă tăcere, cei doi francezi văzură, fără a-l putea împiedica cum dl. Le Francois, cu același pas de automat pătrunse în spațiul luminat și se îndreptă spre cortul dușmanilor săi.

— Îl vor ucide, bâlbâi Pierre, văzând expresia de cruzime ce se zugrăvise pe fața celor doi frați.

— Din fericire suntem aici, ripostă Jean.

Cei doi urmași ai piratului, ieșiră înaintau victimei lor, calmi, gravi, solemn, asemenea a doi mari preoți, care se îndreptau spre altar pentru a oferi o victimă zeului lor. Fiecare ținea în mâna dreaptă un Kriss lung, cu lama încovoiată, cu vârful ascuțit, al cărui mâner galben lucea ca aurul.

Când dl. Le Francois ajunse la cinci pași de Rahu, acesta vorbi:

— Oprește-te și trezește-te! Îți poruncesc!

În clipa aceea un lung fior îl scutură pe bătrân, care de mai multe ori, își trecu mâna pe față, făcu un pas înapoi, își recunoscuse persecutorii și strigă:

— Ce mai vreți? De ce sunt aici?

— Vrem viața ta! răspunse Rahu. Te-am adus aici pentru a-mi răzbuna, părintele.

— Viața mea? Viața mea?... Ați sacrificat-o pe fiica mea?

— Da!

— Nu-i cu putință, nu-i cu putință...

— Îți repet că fiica ta e moartă, ucisă de otrava pe care tu însuți i-ai vărsat-o.

— Eu? Eu? Eu mi-am ucis copila?... Banditule! Spune-mi că nu-i adevărat, că am înțeles greșit...

Atunci vorbi Sitah:

— Da. Fratele meu a spus adevărul, Jacqueline e moartă și tu ești ucigașul

ei.

— Nu... Nu... horcăi Le Francois.

— E moartă, îți spun! adăugă Rahu ridicând pumnul. E adevărat, cum adevărat e că vei muri acum, de mâna mea. Haide, Sitah, la lucru...

Cela două pumnale se ridicară în același timp asupra pieptului bătrânului.

Dar în aceiași clipă, o voce calmă și puternică sfâșie tragica tăcere:

— Omul acesta e un laș și un mincinos! Jacqueline trăiește!

Un dublu răget de furie îi răspunse și pentru a doua oară cei doi frați se năpustiră spre victimă lor. Dar era prea târziu, căci Jean comandă scurt:

— Pierre! Tu în femeie, eu în bărbat!

Două detunături porniră deodată: Rahu și Sitah mușcară țărâna.

Pentru a treia oară se ridică vocea lui Jean:

— Grăbește te, domnule Le Francois. Să fugim!

Tatăl Jacquelinei pricepu. Repede ocoli focul și se repezi spre tânăr.

— E adevărat, că Jacqueline...

— Trăiește și e în siguranță, răspuns Jean. Liniștește-te și să fugim, repede.

Dar malaezii își reveniseră din stupoarea în care-i cufundase moartea șefilor lor și se repeziră urlând spre locul de unde porniseră focurile de pușcă. Atunci teribilele carabine își spusese ultimul cuvânt. Adăpostiți în întuneric, apărați de trunchiurile copacilor, cei doi prieteni începură un foc susținut asupra malaezilor care se profilau ca ținte vii în lumina focului. Dl. Le Francois, descoperise că avea asupra lui două revolve. Astfel se grăbi să adauge tirul lor repede, la carabinele celor doi tineri.

Malaezii, lipsiți de cei doi șefi, decimați, îndobitociți de spaimă, fugiră în dezordine.

Din vârful frunzișului, o lumină palidă anunță zorile.

— Să ne înapoiem la campament, spuse liniștit Jean. Cei trei oameni își strânseseră mâinile și porniră la drum. După ce meraseră o oră, fură primiți cu strigăte de bucurie, de toți cei care erau îngrijorați de împușcăturile auzite.

Ridicară campamentul și porniră spre coastă. De astă dată, dl. Le Francois nu voi să se despartă de Jacqueline și merse în centrul coloanei, în vreme ce, în spatele lui, Pierre susținea mersul soției sale.

Jean Pelouan, cu arma sub braț încheia convoiul, adâncit în gânduri.

— Mă iubește, mă iubește! își repeta el. Am meritat oare această fericire. Sunt, demn de ea? Ce altitudine voi avea în fața tatălui ei? Acest milionar nu va fi în drept să mă considere ca pe un vânător de zestre? Nu, nu, decât asta, mai bine mor...

Fără să vrea, gândul acesta îl frământa.

— Nu, își repeta el, o astfel de unire e cu neputință. Nu-i voi mai vorbi Jacquelinei. Voi fugi de ea. Nimic nu mă silește să rămân la Saigon.

— Ba da, îi răspundea o voce interioară, ceva te va reține: o idee, un sentiment, un nimic, care anihilează cele mai oțelite voințe și face să se plece capetele celor mai mândri: dragostea. Căci o iubești pe această copilă. Mărturisește...

— Mărturisesc! strigă el, ca și când ar fi vorbit cu cineva.

— Ce ai de mărturisit? îi răspunse o voce ironică. Ai comis vreo crimă?

Jean își frecă ochi, și-l văzu pe Pierre zâmbitor.

— Aha! Visezi cu ochii deschiși? strigă soțul Josettei. Trezește-te! Am ajuns.

Era adevărat, pădurea se terminase și la trei sute de metri se întindea plaja galbena și arzătoare, lângă care se distingeau, ca trei insecte înfipite pe un carton verde, hidroavioanele locotenentului Valere.

Coșmarul se sfârșise.

Se felicitară și hotărâră că a doua zi avioanele vor duce toată lumea la Saigon. Dar cum două călătorii erau necesare, avioanele neputând transporta pe toată lumea deodată, Jean ceru ca o favoare să rămână cu soldați pentru al doilea transport. Spera să întârzie astfel clipa în care se va afla singur cu Jacqueline și cu tatăl ei.

Dar cu asta nu câștigase nimic, căci peste puțin timp se îmbarcă la rândul său și ateriză în curtea palatului pe care-l locuia dl. Le Francois și unde fu primit cu bucurie de prietenii săi.

EPILOG

— Domnule Pelouan, Jacqueline mi-a spus ca vrei să-mi ceri ceva. Te ascult.

— Eu? Ce să vă cer?

— Nu știu. Dumneata trebuie să-mi spui.

Înfiorându-se tânărul se ridică și începu să se plimbe prin veranda în mijlocul căreia trona masa de bambus, încărcată cu țigări și lichior.

Pricepea în ce cursă îl atrăsese Jacqueline, care îi luase cu ea pe Josette și pe Pierre, în timp ce el rămăsese singur cu dl. Le Francois.

— Dumnezeule! strigă bătrânul, nebunatica asta de Jacqueline și-a bătut joc de mine? Chiar n-ai să-mi ceri nimic?

— Nimic, nimic. Adică nu, ba da, aș vrea...

— Ce anume? Vorbește, Jean! Știi bine că nu-ți pot refuza nimic. Vrei să intri în birourile mele? Vrei o concesiune de teren? Sunt la depozitia ta.

— Mulțumesc, dar nu-i vorba de asta.

— Așa? Atunci e vorba de altceva?

În definitiv, mai bine să termin odată, se gândi Jean, apoi adaugă tare:

— Domnule, te rog să mă ierți! Iubesc pe d-ra Jacqueline, fiica dv. Vreți să-mi acordați mâna ei?

— Ce spui? strigă dl. Le Francois. O iubești pe Jacqueline?

— Da, răspunse palid ca un mort, mândrul îndrăgostit, o iubesc, am avut această slăbiciune, dar am crezut că dacă nu va fi posibil să-mi acceptați cererea, cel puțin veți aprecia sinceritatea mea.

— O iubești pe fiica mea? Dumneata pe care te consider ca pe un fiu!

— Vă rog să-mi iertați îndrăzneala, bălbâi Jean. Știu prea bine că nu sunt demn de ea. Voi pleca.

— Oprește-te! De ce vrei să pleci?

— Nu pot rămâne aici, aș suferi prea mult!

— Ai suferi? Ciudat îndrăgostit! Oare perspectiva de a locui în acest palat, împreună cu soția d-tale, te face să suferi?

— Ce vreți să spuneți? întrebă tânărul care fu nevoit să se sprijine de perete

ca să nu cadă. Soția mea?

— Crezi că, degeaba fac parte de douăzeci și cinci de ani din poliția internațională? În timpul lunii care a trecut mi-am permis să cer informații asupra d-tale, în Franța.

— Atunci?

— Atunci, scumpul meu copil, sunt fericit să-ți răspund că cererea d-tale, covârșește dorințele mele și că sunt foarte onorat să acord mâna Jacquelinei domnului viconte Jean de Pelouan.

— Cum? strigă gentilomul. Și asta o știați?

— Știam că nu-ți porți titlul fiindcă ești sărac. Știu că fratele d-tale mai mare, a murit glorios, după ce a cheltuit și ceea ce-ți aparținea d-tale și știu mai ales că te iubesc ca pe un fiu de când te-am cunoscut, sfârși bătrânul întinzându-i brațele.

În clipa aceea Pierre, Josette și Jacqueline, care ascultasera totul, năvăliră în verandă strigând:

— Bravo! Bravo! Trăiască îndrăgostiții!

Împurpurată Jacqueline se îndreptă spre tatăl ei, care după ce o sărută pe frunte o împinse spre logodnic, spunând:

— Ți-o dau, Jean dar nu uita că nici eu nu pot trăi fără ea.

— Nu te vom părăsi niciodată! strigară împreună cei doi tineri.

La dineul din seara aceea, când se anunță oficial logodna celor doi tineri, toată lumea fu de acord să spună cu amintirea blestematului Rahu-Singh și a surorii lui Sitah, se risipiră ca o boare urâtă.

SFÂRȘIT

ARIPI

Acei oameni minunați și mașinile lor zburătoare

RĂZBOI AERIAN

Întâmplări adevărate din cele mai
dramatice confruntări aeriene ale sec. XX
povestite de cei ce au participat direct
la aceste lupte

Culegere de texte
Stephen Coonts

versiunea în limba română
uncris

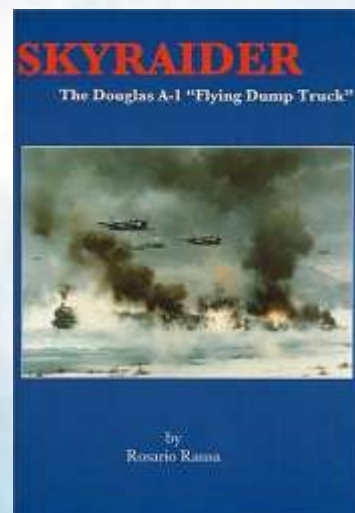
Pilotul de pe SPAD

fragment din

Skyraider

de
Rosario Rauza

versiunea în limba română
uncris

O legendă a aviației ambarcate pe portavioanele din US Navy, **Paul Gray** a fost lider al aviației de atac în timpul Războiului din Coreea care a inspirat romanul lui James Michener *The Bridges at Toko-Ri*. Veteran cu treizeci de misiuni de luptă în Cel De-al Doilea Război Mondial, a fost comandantul *squadron*¹-ului VF-54 de pe portavionul USS *Essex* în timpul Războiului din Coreea și a servit un tur la comanda *Riverine Patrol Force*² în Războiul din Vietnam. Paul Grey a deținut mai multe funcții de comandă și i s-au acordat mai multe decorații decât oricărui alt ofițer din US Navy înainte de trecerea în rezervă din 1969, cu gradul de *captain*³.

¹ Squadron – unitate operațională în aviația militară ce cuprinde două sau mai multe *flights*.

² Mobile Riverine Force (MRF) (Mekong Delta Mobile Afloat Force) – cunoscuți sub eufemismul "Riveranii" unitate comună US Navy și US Army dotată cu vedete de patrulare, transport, atac pe râurile din Vietnam.

³ Captain – grad militar în US Navy (cod NATO OF-5); echivalent *colonel*.

Avionul pe care a zburat Grey în Coreea, AD-4 *Skyraider*, a fost aproape la fel de dur ca și el. Poreclit *Spad*¹ de piloții din Navy, acest avion de atac dotat cu elice a acționat și în Vietnam, unde a fost bine apreciat atât de piloții din US Air Force, cât și de cei din Navy.

În fragmentul următor, Gray a folosit *Spad*-urile ca pe o armă înfricoșătoare.

Paul Gray și *Skyraider* au mers împreună precum Patton² și tancurile. Ca pilot de atac-bombardier, a fost dur și rezistent la tăvăleală. A preluat comanda *squadron*-ului VF-54, aflat la bordul portavionului USS *Essex*, în 1951. În curând, conducea atacuri de mare efect asupra țintelor oportune.

Metoda sa: zboară la mică altitudine pentru o cât mai mare precizie. Obiectivele erau poduri, căi ferate, camioane amplasamente de trupe și depozite de provizii.

Controlorii aerieni avansați aflați la sol sau în avioanele de observație ale US Air Force coordonau atacurile, direcționând bombardierele către obiective. Majoritatea misiunilor aveau loc ziua. Adesea, misiunile lungi în care îți înțepenea fundul în cockpit, durau patru ore și jumătate. Pierderile erau mari. *Squadron*-ul lui Gray, de exemplu, a avut un procent de 25% pierderi în detașarea care a durat 12 luni în 1951-1952. Șapte piloți au fost uciși.

Originar din St. John, Kansas, Gray avea treizeci și cinci de ani în Coreea, și se menținea în formă cu exercițiile făcute în sala de gimnastică de pe navă. Acestea îl ajutau în lungile zboruri de luptă și cu siguranță că n-au fost inutile atunci când s-a prăbușit cu AD-ul.

Stephen Coonts

— Rareori urcam la peste o mie de picioare deasupra solului, povestea Grey, și adesea ne întorceam pe navă cu găuri în *Skyraider*, făcute de arme cu calibru mic. Dar AD era o mașinărie admirabilă și putea transporta același tonaj de bombe ca și cvadrimotorul de bombardament B-17 cu doar câțiva ani mai înainte.

(Doi ani mai târziu, la Baza Aeriană a US Navy din Dallas, Texas, un AD a decolat cu o încărcătură utilă plus combustibil de 12,032,55 kg egală cu a unui avion DC-3 de transport ce duce douăzeci și patru de pasageri.)

¹ Spad – tipuri de avioane de vânătoare franceze din WW I.

² George Smith Patton, Jr. (1885 – 1945) - "Bandito", "Old Blood and Guts", "The Old Man" – adept al ofensivei rapide și agresive.

— Era avionul perfect pentru suport aerian apropiat, bombardament de la joasă înălțime și atac la sol, ce constituiau misiunile de interdicție.

Pentru AD, încărcătura pentru o misiune tipică de suport aerian apropiat includea patru sute de proiectile de calibrul 20 mm, trei bombe de 500 pounds¹ și o duzină de rachete de 5 inch².

Dovedind un dispreț lejer pentru sistemul oficial de indicative (*call-sign*) prin care piloții se identificau pe ei înșiși printr-un „nume” desemnat oficial urmat de un număr format din trei cifre, grupul lui Gray a folosit tema Walt Disney. Gray a devenit *Snow White*, iar *wingmen*³-ii săi *Dopey*, *Grumpy*, *Sneezy*, etc (cei 7 pitici). Asta s-a întâmplat nu cu mult înainte ca *Skyraider*-ul lui Gray să încaseze o lovitură deasupra teritoriului inamic.

— Din fericire pentru mine, spunea Gray, la puțin timp după ce am ajuns în apă o navă de salvare a Coreei de Sud a venit și m-a luat la bord.

Dar lucrurile au fost mai complicate de atât. *Skyraider*-ul lui Gray s-a scufundat imediat ce s-a prăbușit în apă. El a reușit să iasă din cockpit, dar, după cum a povestit „eram tras în jos de greutatea echipamentului meu de supraviețuire, ce includea pistolul, centura cu muniție, vesta Mae West, și multe altele. N-am putut declanșa rapid cartușul cu CO₂ atașat la Mae West, chiar dacă se afla undeva chiar în fața mea. Am început să mă scufund, dar am apucat cordelina la timp, și atunci sud-coreenii m-au tras afară din apă.”

La bordul portavionului, echipajul a primit veștile bune de la Grumpy, *wingman*-ul lui Grey care zbura rotindu-se deasupra.

— *Snow White* se află în siguranță! a raportat cu o evidentă notă de exuberanță în voce.

Portul Wonsan, în apele căruia se prăbușise Gray, întâmplător, era o importantă poartă maritimă aflată pe coasta de est în Coreea. Apărat de furtuni de o barieră naturală muntoasă, este lipsit de ghețuri și în timpul iernii. De aceea era un loc potrivit pentru amerizarea forțată a unui avion, atât timp cât supraviețuitorii nu erau lăsați să stea prea mult în apele reci din celelalte anotimpuri, nu vara.

Filozofia lui Gray referitoare la zborul la joasă altitudine pentru a mări precizia atacului își avea neajunsurile ei. Când explodează o bombă lansată de un avion aflat în zbor rapid, inevitabil trimite spre cer un evantai de schije. Pilotul are doar câteva fracțiuni de secundă pentru a cabra și degaja dacă lansează de la joasă altitudine, unde are toate șansele să încaseze lovituri de la propria sa armă.

¹ Pound – unitate de măsură a masei egală cu 0.45359237 kg.

² Inch – unitate de măsură pentru lungime egală cu 25.4 mm.

³ Wingman – coechipier în formația de zbor.

Câteva zile mai târziu după prima sa baie în apele coreene, Gray își îndrepta avionul către gura unui tunel în care inamicul adăpostise o locomotivă. A lansat o bombă de 1.000 pounds, după care a degajat din atac. Aparent, bomba a explodat chiar în gura tunelului, o lovitură bună. Totuși, fragmente din ea au lovit AD-ul, producând sunete de rău augur. Avionul abia mai putea să zboare și pentru că ducerea lui pe puntea portavionului era îndoielnică, Gray și-a avertizat *wingman*-ul că va încerca să execute o aterizare de urgență pe o pistă numită K-55. Într-un fel sau altul, a reușit să-și ducă avionul rănit la sud de paralela treizeci și opt, paralel cu câmpul, pe care a aterizat.

La sol, pe K-55, mecanicii au examinat *pasărea*, au dat din cap și au declarat-o „moartă”. Avionul a fost destinat dezansamblării pentru recuperarea pieselor bune, iar Gray a ajuns înapoi pe *Essex*. În douăzeci și patru de ore se afla la bordul unui alt *Skyraider* survolând Coreea de Nord în altă misiune de luptă.

După câteva zile, Gray, care a survolat din nou la joasă altitudine un obiectiv, încasând nu mai puțin de cincizeci și nouă de găuri în învelișul avionului din caza focului armelor de la sol, le-a spus celor de pe portavion că se poate recupera la bordul navei și a făcut-o fără manifestări dramatice. Pentru Paul Gray a fost o zi aproape obișnuită la „birou”.

Din fericire, avionul său a putut fi reparat, deși vederea acestor găuri l-au infuriat pe Andrew Syzmanski, un *lieutenant j.g.*¹, ofițerul de mentenanță al VF-54 însărcinat cu peticirea avioanelor de la bordul lui *Essex*. Originar din Brooklyn, cunoscut la fel de bine pentru limbajul său picant, cât și pentru abilitățile sale de mecanic, „Ski” a întrebat doar, retoric: „Ce încearcă să facă? Să le fărâme mai repede decât pot eu să le repar?”.

Altădată, în timp ce Gray ataca o coloană de camioane nord coreene, un artilerist antiaerian a luat *Skyraider*-ul lui Gray în colimator. Un șir de proiectile de 37 mm s-a îndreptat spre rapidul avion-naval, iar unul a perforat motorul. Flăcările au erupt de sub capotă. Instinctiv, unul dintre *wingmen*-ii săi a transmis către portavion mesajul îngrijorător: „*Snow White a fost lovit!*”.

Gray a urcat la altitudine și și-a orientat bombardierul către mare și *Essex*, aflat la cincizeci de mile depărtare. Imediat și-a dat seama că atunci când trage maneta ce controlează amestecul de combustibil – aflată alături de maneta de gaze și de levierul de control al pasului elicei în stânga tabloului de bord – care taie afluxul de benzină spre motor, flăcările dispar. Desigur, aceasta provoacă și oprirea motorului. Dar, manevrând mixtura intermitent putea să zboare un pic cu motor, apoi să planeze, iar să zboare, iar să planeze...

În acest fel și-a dus avionul peste munți și câmpii și a ajuns deasupra apei, a cărei temperatură era artică, 37° F (1,7° C).

¹ Lieutenant junior grade – grad militar în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent *locotenent*.

„La temperatura asta, în mai puțin de juma' de ceas, mori înghețat, își spuse Gray. Mâinile fără mănuși vor deveni inutile în cinci minute.”

Costumul de protecție la frig, numit de zburători „poopy”, acoperea tot corpul și era încălzit cu apă caldă. Era făcut din material impermeabil, cauciucat, și bine strâns la încheieturile mâinilor. Cizmele mari erau integrate în acest costum fiind parte componentă.

Gray a descoperit un distrugător american ce naviga încet pe marea agitată și a coborât către el. A amerizat în vecinătatea navei, s-a extras singur din avionul ce se dezintegra și a alunecat în apă. Infernul de flăcări ce cuprinsese R-3350¹ a fost repede stins de apa sărată a oceanului.

Aceasta a fost a treia prăbușire.

După alte câteva săptămâni Gray a fost lovit din nou, dar a reușit să se târască până la K-15, o altă pistă de aterizare de urgență de la sud de paralela treizeci și opt. A patra sa doborâre. Unii începuseră să creadă că CO al VF-54 este fermecat.

Nord coreenii nu priveau lucrurile astfel. Ziarele lor au început să-i amenințe pe *Snow White* și ceata sa de piloți navali, care acumula un palmares bogat de poduri, trenuri, camioane și baze de aprovizionare distruse.

De exemplu, atacul asupra Kap Son. O bază inamică construită la poalele munților aproape de Yalu River, în Coreea de Nord, a devenit obiectivul principal pentru cele mai îndrăznețe raiduri din anul 1951, dacă nu chiar din întregul război.

Sursele de Informații au aflat că o întâlnire la nivel înalt între oficialii comuniști nord coreeni și cei chinezi urma să aibă loc acolo. Gray a fost selectat să conducă un atac asupra bazei, aflată la trei sute de mile periculoase de *Essex*. El și ai săi *wingmen*-i vor trebui să zboare fără acoperirea camarazilor de pe avioanele de vânătoare cu reacție.

După examinarea hărților, a amplasamentelor de triple-A² și a stațiilor de detecție radar, a decis să zboare la mică altitudine. Planul a fost să se reunească după lansare, să traverseze țărnul și să coboare la nivelul copacilor, copiind relieful terenului, care, era de sperat, va feri avioanele de ochii radar ai inamicului. Opt *Skyraiders* și opt *Corsairs* încărcate cu bombe de 1.000 *pounds* și napalm, au fost catapultate

¹ Wright R-3350 Duplex-Cyclone – unul dintre cele mai puternice motoare radiale produse în SUA 2.200-3.700 CP. 18 cilindri, pe două rânduri, răciți cu aer, supraalimentare.

² Triple-A – Artilerie Anti Aeriană.

de pe *Essex* în ninsoare. Adunate într-o formație largă pentru zborul de croazieră, cele șaisprezece avioane foarte încărcate și-au început călătoria.

Navigația la joasă altitudine (în ultimii ani asemenea zboruri sunt numite *sandblasters* – spulberă nisipul) este destul de dificilă chiar și deasupra unui teren familiar deoarece pilotul are o perspectivă radical schimbată față de cea pe care o știa de la altitudine mare. Planificarea atentă înainte de zbor cu respectarea timpilor de zbor și continua observare a reperelor de pe ruta prestabilită sunt critice.

Cam la o oră și jumătate după decolarea de pe pista lor mobilă, *Snow White* și trupa sa au depistat baza – de fapt, un grup de construcții tip baracă, foarte apropiate una de alta. Gray le-a semnalat *wingmen*-ilor săi să mărească viteza de apropiere.

O uimită și dezorientată adunare de chinezi și coreeni au auzit tunetul a șaisprezece motoare cu piston, apoi au văzut valul de avioane venind direct asupra lor.

— Pregătirea pentru lansare, a transmis Gray prin radio pe când se apropia de punctul inițial, prestabilit.

Wingmen-ii săi l-au urmat în formație evantai atunci când și-a cabrat *Skyraider*-ul direct spre înalturi, transformând viteza în altitudine. La verticala bazei au ajuns la 5.000 picioare, și au intrat în picajul de atac. Unul după altul, *Skyraider*-ele și *Corsair*-ii l-au urmat, largându-și secvențial încărcătura mortală, apoi au degajat pentru a părăsi zona obiectivului.

Primul asalt a durat doar un minut sau două, dar a produs un holocaust de globuri de foc roșu-portocalii urmate de coloane de nori negri de fum. Atacurile repetate cu bombele de 500 *pounds* și apoi cu napalm au ars complet și au nivelat baza.

„*Frumusețea a fost, își amintea Gray, că nici o bombă nu a căzut în afara perimetrului bazei. Toate au fost la țintă.*”

După câteva zile Informațiile au raportat că atacul a avut un succes deosebit și că 100 inamici au fost uciși. Nu a existat nici o pierdere printre americani.

Puțin după aceea, a început să circule zvonul că nord-coreenii ofereau 10.000 \$ pentru capetele unui pilot naval numit Paul Gray și ai săi *wingmen*-i.

„*Asta e o grămadă de bani și astăzi, dar pe atunci erau ai dracului de mulți*, a spus Gray. *Am fost oarecum flatat, în ciuda faptului că era neliniștitor să știi că cineva a pus un preț pe capul tău. Totodată m-a făcut să mă gândesc că, în cazul în care aș fi fost doborât, aș fi preferat, dacă ar fi fost posibil, să nu se întâmple deasupra pământului unde riscam să fiu capturat. Aș fi preferat să o pățesc deasupra mării.*”

Nu a constituit o surpriză faptul că superiorii au început să observe semne de oboseală la *Snow White*. Începuse să aibă ticuri nervoase. Medicul de pe *Essex* i-a spus că trebuie să o lase mai ușor pentru o vreme și să se

odihnească. De fapt, era hotărât să ceară oficial consemnarea la sol, ceea ce însemna scoaterea sa completă din planificarea pentru zboruri.

„Era o dimineață de iarnă cumplit de friguroasă, își reamintea Gray. Vântul, cu ace de gheață, bătea puternic pe puntea de zbor. Dar am decolat și am fost pe curs spre obiectiv, înainte ca să ajungă la mine ordinul că nu mai am voie să zbor.”

Mai la nord de un loc numit Munchon, Gray executa un atac la joasă altitudine, când un glonț de calibrul .50 tras de la sol a lovit avionul. Fragmente din elice au zburat aiurea. În ciuda acestui lucru, a ajuns cu avionul deasupra apei. *Skyraider*-ul vibra teribil, așa că Gray s-a hotărât să amerizeze din nou în apele arctice ale portului Wonsan, între valurile înspumate.

„Snow White a fost doborât din nou.” Mesajul a fost primit într-o tăcere plină de îngrijorare la bordul portavionului. Camarazii din *squadron* aflați în *ready room*¹ și-au întrerupt jocul de cărți. De cinci ori, *Commander* Gray a dat cu *Skyraider*-ul de pământ sau în apă. Acum oamenii se gândeau: *„De data asta norocul l-a părăsit.”*

Dar n-a fost așa. Distrugătorul *USS Twinning* a ajuns lângă avionul ce se scufunda la patruzeci de minute după prăbușire. Nava a trimis o barcă de salvare și l-a scos pe *Snow White* din apa înghețată.

Jocul de cărți a fost reluat. Un glumeț din grup a scris un anunț ce a fost postat în *ready room* : *„Fiți atenți când amerizați cu avioanele avariate în portul Wonsan. Să nu dați peste Commander Gray.”*

A fost ultima dată când Gray s-a mai prăbușit cu un avion, dar nu a fost ultima sa misiune. Și-a luat niște timp de odihnă așa cum i s-a ordonat, dar a mai executat încă zece incursiuni de luptă înainte ca *Essex* să fie retras de pe poziție și trimis acasă.

¹ Ready room – sala de pregătire a piloților.

KEITH DOUGLASS

**USS CARRIER
06**

**NUMĂRĂTOARE
INVERSĂ**

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL IX

CAPITOLUL 18

Duminică, 15 martie

1449 Zulu +2

Puntea de comandă / Centrul de atac

PLARB rusesc *Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita*

Aflat la suprafață, *Revolutsita* nu a avut probleme în a contacta Kandalaksha prin satelit. Comunicatul lui Krasilnikov adresat poporului rus încă răsună în urechile lui Dobrinin când a venit apelul lui Karelin.

— Toate sistemele sunt funcționale, tovarășe căpitan Dobrinin?

Vocea lui Karelin suna curios de distorsionat după ce era codificată la Cartierul General al Flotei, apoi decodificată la bordul submarinului.

— Da, tovarășe amiral. Toate sistemele de ghidare ale rachetelor au fost programate cu coordonatele ordonate. Suntem gata să lansăm după două minute de la notificare.

— Foarte bine. În numele Consiliului Militar, îți ordon să lansezi racheta numărul unu fix la ora 1530 ora Moscovei.

— Dar, este posibil ca rebelii să nu capituleze, tovarășe amiral? Desigur că...

— Nu se vor preda, nu atât timp cât presupun că noi mergem la cacealma. Odată ce orașul va fi distrus, ei vor ști că suntem foarte serioși. Sincer, cred că capitularea va veni în primele zece minute după distrugerea țintei... atât cât le este necesar oamenilor lui Leonov să primească confirmarea că orașul nu mai există. Atunci se vor preda.

— Am înțeles.

Dobrinin se simțea bolnav. Dar nu lăsa să se vadă nimic pe fața sa. Strelbitski stătea aproape de el, iar ochii tuturor oamenilor din compartimentul de comunicații erau ațintiți asupra lui.

— Desigur. Se vor executa întocmai ordinele dumneavoastră.

— Excelent. Vocea lui Karelin era aproape blândă. Contez pe dumneata, tovarășe căpitan. Să nu mă dezamăgești.

1502 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de atac

USS Galveston

— Ordinul decodat, domnule: „Scufundați Typhoon-ul”.

Montgomery a clătinat din cap. De asta se temea. *Dumnezeule mare!*

— Mai este ceva.

— Ce anume, fiule?

— Spune:

„Interceptarea radio indică faptul că Typhoon va lansa asupra unui oraș rusesc la aproximativ ora 1530 Zulu. Luați orice măsură necesară pentru a preveni ca acest conflict rusesc să devină nuclear.”

Este semnat: „Scott”, *sir*.

— Confirm, *sir*, a spus un al doilea transmisionist.

Mesajul a fost decodat, conform cerințelor, de doi specialiști în comunicații diferiți. Acum era prezentat căpitanului și lui XO.

Montgomery sa uitat la Haris cu un aer de așteptare.

— Bob?

— Autentic, *sir*.

— Confirm. Ei bine, dacă președintele *Joint Chiefs* o spune, trebuie să o credem. Fir'ar să fie, dar repede a mai acționat Washington! Probabil că sunt șocați dacă sau mișcat atât de iute. OK. Retrageți cablul antenei. Să ne pregătim pentru acțiune.

— *Aye, aye, sir*.

Ieșind din *comm shack*, Montgomery a pășit spre locul lui obișnuit de pe Puntea de Comandă.

— *Mister Harris*, care este statusul armamentului nostru, vă rog?

— Tuburile lanstorpilor de la unu la patru sunt încărcate și gata de tragere, *sir*. ADCAP-48, amorstate, *fierbinți* și pregătite.

— Foarte bine. Du-ne pe cap compas 005. Adâncime 30 m. Foarte încet înainte.

— Cap 005, adâncime 30 m, foarte încet înainte, *aye, sir*.

— Armurier!

— Da, *sir*.

— Vreau capacele de la tuburile lanstorpilor deschise, *mister Villiers*. Dar în liniște. Să fie manevrate manual.

— *Aye, aye, sir*.

Montgomery simți cum puntea se înclină sub picioare pe măsură ce Galveston vira încet, într-un cerc foarte larg, apoi a început să coboare în adânc.

Aproape întreaga viață ca adult, Richard Montgomery s-a antrenat pentru acest moment, a visat la el, întrebându-se dacă va trece testul atunci când momentul va fi sosit. Era comandantul unui sub de atac, unul dintre cei mai buni. Submarinele de atac din Clasa Los-Angeles au fost concepute să poată îndeplini multe tipuri de misiuni, dar mai ales pentru una fusese destinat mai mult decât altele, aceea de a urmări și distruge *boomer*-ele rusești. Într-un război nuclear între Est și Vest, supraviețuirea Americii ar putea depinde de faptul dacă câțiva oameni ca Dick Montgomery pot distruge monștri ca Typhoon aflați pe undeva, sub gheață, înainte de a lansa asupra New York-ului sau Washington-ului din *bastioanele* lor arctice.

Pe măsură ce amenințarea unui holocaust nuclear global a revenit, Montgomery și-a pus toate abilitățile naturale și antrenamentul în acțiunea de urmărire a PLARB-ului rusesc, pentru a se asigura că acesta – sub nici un motiv – nu va intra în *joc*.

Submarinele au fost implicate în numeroase acțiuni militare pe parcursul ultimei decade, de la Războiul din Golf până la beleaua de anul trecut cu rușii în Norvegia, dar crezuse că vechiul joc cu *boomer*-ele lor era terminat.

Evident, s-a înșelat.

Chiar vor, cu adevărat, rușii să lanseze asupra propriilor orașe?

Se părea că așa se credea la Washington și nu era de competența lui să comenteze ordinele superiorilor. Nu cu mult timp în urmă, o rachetă de croazieră lansată de *Galveston* a contribuit la scufundarea portavionului indian *Viraat*, ca parte a unei acțiuni în care au luptat pentru a preveni escaladarea războiului Indo-Pakistanez într-un conflict nuclear.¹ *Skipper*-ul lui *Gal* era pe atunci Gerry Hawkins. Oare ce a gândit atunci despre ordinele primite?

Erau 150 de oameni la bordul lui *Typhoon*, față de câteva mii de pe *Viraat*. Moartea lor ar putea salva zeci de mii, poate milioane de vieți dacă acest PLARB ar fi distrus înainte de a-și trage *săgeata* mortală.

Dar submariniștii aveau între ei o legătură specială, indiferent de pavilionul sub care navigau. Experiențele comune din timpul patruleșilor cu lunile, în noaptea rece și dură a oceanului unde cea mai mică greșeală putea expune întregul echipaj furiei adevăratului și veșnicului dușman al submariniștilor – oceanul – treceau, cumva, dincolo de frontierele naționale, diferențele de cultură, chiar și de politică.

Dar nu și loialitatea. Niciodată loialitatea. Devotamentul submariniștilor era pentru nava lor, camarazii lor și pentru căpitan; devotamentul căpitanului era pentru navă, echipaj și pentru încrederea investită în el de guvernul pe care îl slujea. Nici nu se punea problema nesupunerii la ordinele primite.

— Capacele de la prova sunt deschise manual, *sir*, a anunțat ofițerul armurier. Suntem gata să deschidem focul.

— Foarte bine. *Stand by*.

Sa așezat din nou la periscop.

— Să ne mișcăm încet și delicat, domnilor. Sub gheață.

1505 Zulu

Bear Station

Radio shack, USS *Shiloh*

— *Admiral* Tarrant? Asta tocmai a fost decodată.

Tarrant a luat hârtia de la ofițerul transmisionist și a citit o rapid. Era de la *admiral* Scott, președintele *Joint Chiefs of Staff*. În câteva cuvinte seci, îl pune la curent cu ultimatumul lui Krasilnikov și cu intenția rușilor de a lansa o rachetă nucleară contra unei ținte de pe teritoriul propriu, aproximativ la ora 1530, și că *USS Galveston* a primit ordin să intercepteze și să scufunde sub-ul rusesc înainte de a executa lansarea.

Tarrant a aruncat o privire scurtă la ceas. Asta era rău, foarte rău.

¹ Episod descris în *Carrier 03 – Armageddon Mode* (și acesta va fi tradus în paginile **Revistei VP**).

- Spune că această transmisie de la Moscova a fost făcută acum o jumătate de oră. De ce dracu' nu am primit o la timp?
- Recepționăm ceva, *Admiral*, a replicat ofițerul transmisionist. Înregistrăm, iar cei de la informații se ocupă de traducere. Durează ceva timp.
- Afurisită treabă. Lumea poate sări în aer în jurul nostru în timp ce așteptăm o amărâtă de traducere. OK. A luat cel mai apropiat telefon și a făcut apel.
- CIC, a răspuns o voce. Ofițer de serviciu Wilkins, la aparat.
- Aici *Admiral* Tarrant. Ce nivel curent de apărare avem?
- Alertă de gradul trei, domnule amiral.
- Trecem la gradul unu. Anunță-i pe toți din CBF.
- Da, *sir*. Ăăă... ce se-ntâmplă, *Admiral*? Un atac?
- Fiule, tocmai ne pregătim să dăm cu paru' într-un cuib de viespi. În mai puțin de treizeci de minute, se pare că vor veni cu toții peste noi... și vor *sânge*.

1510 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de atac

USS Galveston

- Puntea de comandă. Sonarul.
 - Aici căpitanul. Spune.
 - Zgomote de gheață spartă acum la 0-1-8. Nici o țintă în mișcare. Distanța sub patruzeci de km.
 - Foarte bine. Timona, vino tribord la 0-1-8. Crește viteza la zece noduri.
 - Cârma tribord 0-1-8, cresc viteza la zece noduri, *aye, sir*.
 - Du-ne sus la 60 m.
 - Adâncime 60 m, *aye, sir*.
- Montgomery făcea câteva calcule mentale. Distanța maximă pentru o torpilă Mark-48 Advanced Capability la viteze de 55 noduri era de 17,5 mile marine, circa 35000 de yarzi. Asta însemna un timp de aproape 19 minute. Privi spre ceasul de perete din Centrul de Atac. Blestemăție! Dacă ar lansa imediat, și tot ar fi *la mustață*. Dacă mai întârzia, însemna că torpilele nu vor putea lovi înainte de 1530 termenul limită. Oare *boomer*-ul rusesc va lansa oricum, imediat ce va auzi în apă sunetul apropierii ADCAP? Depinde ce ordine are. Era posibil ca rușii să întrerupă operațiunea de lansare pentru a putea manevra. Atât timp cât nu lansează afurisita de rachetă...
- Ofițerul armurier!
 - Armurier, *aye, sir*!
 - FOC tubul unu!

Lieutenant Villiers a și apăsât butonul roșu de pe consola de control al tragerilor din fața sa. O lumină verde a apărut pe display-ul de status și un *shush* slab s-a reverberat până pe puntea de comandă. Spre deosebire de submarineele din clasele mai vechi, pe Los-Angeles tuburile lanstorpilor erau montate la mijlocul navei, câte două de fiecare parte a navei, chiar sub Centrul de Atac, încât sunetul ajungea cu ușurință în interiorul corpului.

— Torpila unu lansată. Avem ghidaj pozitiv.

Torpila Mark-48 ADCAP era telecomandată prin fir, cel puțin în partea inițială a traiectoriei, controlată de un subofițer din echipa de armurieri, care o urmărea printr-un sonar pasiv. Cu ajutorul unui *joystick* de pe consolă trimitea comenzile necesare.

În tăcere, Montgomery a numărat douăzeci de secunde.

— FOC tubul doi.

A doua ADCAT porni din tubul doi al lui *Galveston*.

Tragerile sub gheață erau întotdeauna riscante, sonarul fiind bruiat de reflexiile de la *acoperiș*. Montgomery vroia să fie sigur de rezultatul tragerii.

— Numărul doi lansat. Ghidaj pozitiv.

Montgomery privi din nou ceasul de perete. Acum era ora 1511.

Cât va trece până ce rușii vor auzi cum se apropie torpilele lui *Galveston*?

1525 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de Atac

PLARB rusesc *Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita*

— Tovarășe căpitan! Elice de mare viteză, pe direcția 1-9-5!

— CEEE!?!

— Confirmat, tovarășe căpitan! TORPILĂ ÎN APĂ! Distanța, estimată la mai puțin de opt mii de metri. Viteza între 50 și 55 noduri.

Blestemații de americani și submarineele lor silențioase! Cum a reușit un sub de atac yankeu să se furișeze la doar câteva mile de *Revolutsita*?

Sau... poate că atacatorul era un alt submarin rusesc? Unul loial facțiunii lui Leonov și încerca să oprească lansarea rachetei?

Dobrinin a negat imediat această posibilitate. Unele dintre submarineele sovietice de ultimă generație, ce înglobau tehnologie obținută din Vest, erau extrem de silențioase. Typhoon, de exemplu, erau printre cele mai *tăcute* submarine ce navigau prin oceanele lumii. Dar dacă acesta era un sub de atac rusesc, mai mult ca sigur era vorba de unul pe care vesticii îl numeau Alfa, unul relativ mic, conceput pentru interceptarea cu viteză mare... iar pompele pentru sodiul lichid de răcire a reactorului erau caracteristice și

extrem de zgomotoase. Nu se putea ca operatorii de la sonarul de pe *Revolutsita* să rateze apropierea unui Alfa!

Deci torpila era americană, probabil una ghidată prin fir, cu distanța de acțiune de sub treizeci de mile la 55 noduri, cu o încărcătură explozivă de 300 kg.

De ce au tras? Probabil că se temeau de o lansare ICBM asupra părții continentale a SUA. Indiferent ce motiv ar fi avut, nu era timp pentru analize. Dobrinin era acum pus în fața unei decizii tactice decisive. Trebuia să rămână pe loc și să continue secvența de lansare care începuse deja, sperând că racheta va pleca înainte ca torpila să lovească; sau trebuia să-și ia tălpășița și să se scufunde, manevrând pe sub gheață încercând să evite torpila și să-și păstreze opțiunile de lansare pentru mai târziu?

— Sokolov! a strigat. Întrerupe numărătoarea inversă! Asigură hangarul rachetelor și pregătiți-vă de scufundare!

— Imediat, tovarășe căpitan!

— Oare e o idee bună, tovarășe căpitan?

Bineînțeles, Strelbitski era acolo, în coasta lui Dobrinin, strângând dezaprobat din buzele-i subțiri.

— Totuși, putem executa ordinele înainte ca torpila să ne lovească.

— Să te ia dracu', Strelbitski! Am o datorie față de nava asta și oamenii de pe ea. O să lansăm blestemata de rachetă... dacă vom supraviețui în următoarele cinci minute! A înhățat un microfon. Camera torpilelor! Aici Dobrinin!

— Camera torpilelor, tovarășe căpitan.

— Situația torpilelor!

— Opt tuburi încărcate, tovarășe căpitan. Cele de la unu la patru cu Tipul-65! De la cinci la opt cu Tipul-C1!

Tipul 65 era cea mai mare și mai mortală torpilă din lume, cu diametrul de 650 mm, 9 m lungime, cu sonar activ, cu o distanță de acțiune de 27 mile la viteza de 50 noduri, sau 54 mile cu 30 noduri. Tipul C1 era mai vechi, mai mic, cu o încărcătură mai mică și o distanță de acțiune de opt mile.

Typhoon avea tuburi pentru ambele mărimi, dispuse câte patru în imensa sa provă rotunjită.

— Vom folosi Tipul-65, a ordonat Dobrinin. Setează viteza la 50 noduri.

— Tovarășe căpitan! Hangarul rachetelor este securizat. Submarinul e gata de scufundare.

— Atunci scufundă-l, luate-ar dracu'! Imersiune!

Typhoon vibra în timp ce apa era pompată în tancurile de balast.

— Setează adâncimea la... setează adâncimea la douăzeci de metri. Vino la 1-8-5, viteza 15 noduri!

Strelbitski se holba la el, cu gura căscată.

— Mai avem niște șmecherii prin arsenale, tovarășe comisar.

Fața omului era foarte palidă. Privea dea dreptul terifiat.

— Ce pui la cale?

Dobrinin nu a răspuns. Se uita la tavanul Centrului de Atac, concentrându-se pe sunetele produse de torpila americană, audibile acum, crescând în intensitate pe măsură ce se apropia.

1527 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de atac.

USS Galveston

Șaisprezece minute lungi au trecut de când au fost lansate torpilele.

— Torpila unu fixată pe țintă, *sir*, a anunțat ofițerul armurier.

— Dă-i drumu'!

Eliberată de firul ce o conecta cu *Galveston*, torpila a trecut pe sonar activ, trimițând un fascicul de *ping*-uri care, reflectate la fel ca un ecou radar de coca țintei ce abia se mișca, ghidau ADCAP drept spre pradă.

— Torpila doi fixată pe țintă.

— Elibereaz-o!

Acum două Mark-48 vuiiau prin apă, la doar câțiva metri pe sub banchiză. Ținta se afla la mai puțin de două mile înainte.

1528 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de Atac

PLARB rusesc *Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita*

— Acum! a răcnit Dobrinin. Ochii era strâns închiși, și vizualiza mintal pozițiile relative ale submarinului, torpilele și gheața.

— Cu toată viteza înainte! Vino la tribord pe 3-5-0! Motoarele! Vreau ambele reactoare la 110%, acum! Dați i bătaie!

Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita s-a cutremurat, înclinându-se spre dreapta când timonierul a comandat un viraj strâns la tribord. Strelbitski s-a agățat cu putere de o bară, ochii larg deschiși holbându se undeva în sus, dincolo de lămpile fluorescente din tavanul Centrului de Atac.

Ping!

Sunetul torpilelor care vânau *Revolutsita* a penetrat coca dublă ca o lovitură de ciocan.

Ping!

Doar un pic mai departe în viraj...

WHAM!

Typhoon, virase deja mai bine de douăzeci de grade la tribord, și continua mișcarea, când i-a aruncat pe oameni, și tot ce nu era bine asigurat, izbindu-i de perete. În spațiul unde erau cușetele echipajului, personalul aflat în afara programului a fost aruncat din paturi cât se poate de neceremonios; în camera torpilelor una dintre aceste monstruoase nămile și-a rupt suportii de oțel și s-a rostogolit de a latul compartimentului, zdrobind mortal doi marinari și rănindu-l grav pe al treilea.

Apoi Typhoon s-a legănat înapoi spre babord, aruncând din nou oamenii răniți în peretele opus, înainte de a rămâne într-un echilibru precar între cele două extreme.

Iar în jurul sub-ului tunetele cumplite ale exploziilor produceau ecouri demente.

1528 Zulu

Puntea de comandă / Centrul de Atac

USS Galveston

— Lovit! a strigat careva, când bubuiturile sau propagat prin apă învăluindu-l pe *Galveston*.

— Așteaptă! a ripostat Villiers. A explodat prea curând!

Apoi a urmat a doua torpilă, și mai apropiată de sub. A doua explozie a provocat o undă de șoc subacvatică, ce a cuprins sub-ul de atac, scuturându-l cu putere... și l-a proiectat cu suprastructura turnului într-o protuberanță masivă ce cobora din tavanul de gheață. Au izbucnit scânteii din echipamentul electronic, iar fumul se răspândea cu repeziciune prin compartiment.

— FOOC! a strigat careva. Foc pe Puntea de Comandă!

1530 Zulu

Puntea de Comandă / Centrul de atac

PLARB rusesc Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita

— Tovarășe căpitan! Aici ofițerul de la Sonar. Nu am o imagine clară. Zgomot de fond și paraziți...

— Lasă asta. Sonarul mai este funcțional?
— Da, tovarășe căpitan. Dar va dura câteva minute până să-l aducem la parametri normali.

— Deocamdată nu-i nevoie de el. Îi avem în mână! Adu-ne iar pe 1-9 -0.

Typhoon a fost scuturat serios când torpilele americane au percutat gheața, dar a scăpat nevătămat. Dobrinin a acționat deliberat, virând din calea torpilelor cu toată viteza, o manevră care a declanșat senzorii sonarului pasiv de pe torpile și le-a atras după el. Mai înainte de atac, memorase existența de creste de presiune în gheață, care au avut ca rezultat crearea unor formațiuni masive ce coborau din *tavan* și constituiau o amenințare serioasă pentru orice submarin ce naviga pe aproape de plafon. Sau pentru torpile.

Își asuma un risc; *Revolutsita* ar fi putut lovi o asemenea protuberanță cu turnul, avariindu-și periscoapele și antenele pentru satelit. Totuși, riscul a meritat, când torpilele au încetat să mai urmărească submarinul și sau fixat pe una dintre aceste protuberanțe.

Probabil, prima a explodat în gheață, iar unda de șoc a deviat o și pe a doua. Oricum, *Revolutsita* a scăpat neatins.

Iar acum, Dobrinin a devenit vânătorul, iar americanii prada.

CAPITOLUL 19

Diminică, 15 martie

1540 Zulu +2

Puntea de Comandă / Centrul de Atac

USS Galveston

Echipajul bine antrenat de pe *Galveston* a reacționat cu calm și eficiență, fără a se agita inutil. Măști de gaze atașate la furtunuri lungi au fost largate de deasupra capului, precum cele de urgență de la bordul avioanelor de linie, când se depresurizează accidental cabina pasagerilor. Cei de pe Puntea de Comandă și au pus cu calm măștile și au rămas la posturi, în timp ce alții, cu extinctoare, lichidau micile focare de incendiu. Ventilatoarele continuau să funcționeze curățând atmosfera cu rapiditate.

— *Mister Paulson!* a strigat Montgomery cu vocea înăbușită de mască. Ce avarii avem?

— Nimic prea grav, *Skipper!* Turnul lovit în babord. Incendii pe circuitele secundare, sub control. Răni minore, cucuie și vânătăi...

— OK! Sonar! Aici căpitanul. Se aude ceva?

— Încă extrem de neclar, domnule căpitan, a răspuns Ekhart. Avem ecouri dinspre fund și gheață. Probabil va dura cam cincisprezece minute până când se va liniști mediul. Și, domnule...

— Da?

— Cred că am pierdut rețeaua laterală. Suntem surzi la babord.

— Ok. Continuă! Dacă e cineva care poate să-l audă pe bastard cu aparatura avariata, tu ești ăla!

— *Aye, sir!*

Gândește ca inamicul! își spuse Montgomery. Și cine era inamicul? Un comandant de sub. Un căpitan de rangul unu, desigur, sau chiar un amiral, pe unul dintre cele mai mari și mai bune nave.

Nu, nu un amiral. Afurisitul ăsta isteț, s-a scufundat și a virat departe de traiectoria lui Mark-48, apoi s-a pitit în gheață, mișcându-se alunecos ca un prezervativ. Tipul e dat dracu'... iar manevra sugera faptul că era marinar prin vocație, și nu a primit comanda ca recompensă pentru ani de serviciu credincios față de Maica Rusie.

OK, deci era un căpitan adevărat, și știa să folosească gheața ca acoperire împotriva atacului cu torpile. Mai știa că trebuie să găsească și să distrugă sub-ul de atac american, înainte ca acesta să poată trage din nou. Poate că sonarele rusești era surde și ele momentan; nu avea de unde să știe cât de rău erau afectate *urechile* lui *Galveston*, deci putea presupune că sonarul lui *Gal* este complet operațional. Probabil vira direct pe traiectoria torpilelor, navigând direct către poziția lui *Galveston*. Va veni cu rapiditate, pentru a străbate distanța înainte ca *Gal* să-și recapete auzul, și va pluti aproape de partea inferioară a banchizei – atât de aproape cât va îndrăzni – pentru a profita de confuzia creată de nenumăratele ecouri returnate de gheață și fundul apei pentru a-și masca zgomotul motoarelor. Și ca să facă lucrurile și mai năucitoare, desigur, va lansa și contramăsuri.

— *Diving officer!*

— *Yes, sir!*

— Du-ne la șaizeci de metri adâncime. Timonier, vino la 0-0-5. Fă mișcarea extrem de încet. Doar cât să înaintăm.

— Șaizeci de metri, *aye, sir.*

— Vin la 0-0-5, acum, viteza trei noduri.

Montgomery și a luat locul în fața periscopului mic, de cercetare.

— Sus periscopul!

1610 Zulu**Puntea de Comandă / Centrul de Atac*****Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsiya***

Unde-i?

Această întrebare îl frământa pe Dobrinin de în ultima jumătate de oră. Dacă americanul continua să se apropie cu viteza de cincisprezece noduri, Typhoon trebuia să-l fi întâlnit până acum. Ecourile din apă au dispărut, în sfârșit, iar ofițerul de la sonar raporta *apă liberă*.

Dar nu și sub-ul american. Ticălosul... doar nu se putea face invizibil!

— Încet la o treime, a ordonat. Sonar! Ceva?

— Nu, tovarășe căpitan. Este posibil ca americanul să se fi retras după lansarea torpilelor și să fi părăsit zona.

— Hmm... Posibil. Dar puțin probabil. Căpitanul acestui submarin este foarte bun. S-a năpustit asupra noastră ca un lup asupra cerbului. Mă cam îndoiesc că s-a obosit atât doar pentru a lansa două torpile, iar apoi să o șteargă.

Dar Dobrinin se confrunta cu o altă decizie, și până să o ia, era conștient de privirea lui Strelbitski care-l pironia neîncetat din capătul celălalt al Centrului de Atac. Acesta fusese complet tăcut și mohorât pe toată perioada atacului. Brațul, dislocat de turbulențele produse de explozii, era susținut într-o eșarfă, iar fața avea paloarea unui cadavru.

Până acum, Moscova știa că racheta nu a fost lansată la timp, că Celiabinsk nu a fost ras de pe suprafața pământului. Fără îndoială că, chiar în acest moment, eterul era plin de mesaje radio codificate, care-i cereau să dea explicații imediate.

Oare trebuia să considere ca sub-ul american a plecat, iar el să continue executarea ordinelor primite? Sau să continue vânătoarea?

— Încet la cinci noduri! a ordonat. Încet înainte!

La dracu', americanul trebuia să fie pe undeva!

1617 Zulu**Puntea de Comandă / Centrul de Atac*****USS Galveston***

Fața lui Montgomery era lipită de manșonul periscopului. Privind spre înainte și în sus, putea vedea jocul umbrelor produs de lumina filtrată prin grosimea gheții.

Încă nici un semn al prezenței inamicului.

— Căpitanul! Sonarul!

— Căpitanul. Spune!

— Domnule, am sunete foarte slabe la tribord, pe direcția 1-0-2. Distanța o milă. Poate puțin mai mult.

— Ce fel de zgomote?

— Greu de deslușit din fond, domnule. Totuși e ceva de joasă frecvență... prin gheața spartă de explozii. Cred că sunt două elice.

Direcția 1-0-2... adică aproape la traversul lui *Galveston*. Montgomery rotește periscopul spre dreapta. Acolo era o umbră doar, rotunjită pe fondul mai luminos-al gheții de deasupra, dar înconfundabilă.

A estimat distanța cu ajutorul marcajelor de pe reticulul periscopului, utilizând lungimea cunoscută de 170 m a Typhoon-ului ca pe o cheie trigonometrică. Typhoon se afla acum la circa 1800 m de tribord, o milă. Nu l-ar fi observat dacă s-ar fi aflat la o adâncime ceva mai mare în apă și fără fondul luminos al gheții.

— Acum, încet, a spus Montgomery, păstrând ținta la vedere. Timona, vino pe direcția 1-7-5. Foarte încet.

— Direcția 1-7-5, foarte încet, *aye, sir*.

Minutele se scurgeau pe măsură ce *Galveston* se întorcea încet, înlocuind direcția nord cu una aproape direct spre sud... și ajungând astfel, din nou, în siajul lui Typhoon. Ca și la lupta între avioane de vânătoare, primul care și vede adversarul, de obicei, e în avantaj. Montgomery nu avea de gând să-l piardă din nou.

— *Mister Villiers?*

— Tuburile de la unu la patru sunt încărcate, domnule. Mark-48 ADCAP. Capacele exterioare sunt deschise.

— Te-ai fixat pe țintă?

— Fixat.

— FOC numărul unu.

— UNU a plecat. Merge *fierbinte* și *curat*. Ghidaj pozitiv.

— FOC numărul doi.

— DOI plecat. Ghidaj pozitiv.

— FOC trei.

— TREI plecat.

Montgomery a păstrat a patra torpilă pentru orice eventualitate. Timpul de deplasare pentru Mark-48 pe distanța de o milă era de mai puțin de un minut.

1619 Zulu

Puntea de Comandă / Centrul de Atac

PLARB rusesc *Slavnyy Oktyabrskaya Revolutsita*

— Torpile în apă! Foarte aproape! Direcția 0-0-3, vin direct în pupa!
— Lansați contramăsuri momeală!
— Lansat momeala!
— Cârma banda babord! Toată viteza!
— Banda babord!
— Mașina! Vreau 110%! ACUM!
— Da, domnule căpitan!
— Tovarășe căpitan, torpilele se apropie! Distanța estimată patru sute metri!
— Mișcă-te, luate-ar dracu'! BANDA! Ține-l pe nenorocit la locul lui!
— Știam eu că trebuia să lansezi racheta când ai avut ocazia, a spus Strelbitski. Voi vedea dacă...

— Raportează-mă la Moscova, i-a tăiat-o Dobrinin. Puntea era acum înclinată la un unghi de aproape treizeci de grade, fiind nevoit să se țină bine de o bară. Presupunând că vom mai fi în viață peste câteva minute.

— Două sute de metri...

— Lansați alte contramăsuri!

1620 Zulu

Cabina sonarului

USS Galveston

Ekhart a auzit cum a crescut frecvența de *ping-uri* a sonarului activ pe măsură ce prima torpilă se apropia de țintă și și-a smuls căștile de la urechi.

— *Thar she blows*²! a strigat spre ceilalți operatori sonar, care-și scosese și ei repede căștile de la urechi.

Prima explozie a reverberat prin apă, mai tare decât cea de mai devreme, dar nu tot atât de distrugătoare atât de adânc sub gheață.

Galveston sa înclinat la tribord, s-a cutremurat, apoi și a revenit către babord.

O clipă mai târziu, a doua torpilă a lovit, detonarea trecând prin ape pe urmele primei.

A treia torpilă nu a detonat. Fie ca a fost păcălită de contramăsurile lui Typhoon, fie că primele două explozii au avariat-o. Nu conta. Când Ekhart și-a pus căștile la urechi din nou, a putut auzi sunetele de neconfundat ale apei ce inundă un mare spațiu gol, zgomote de ruptură, punctate de pocnituri.

² *Thar she blows* – cândva, era avertismentul tradițional al marinarului de veghe de pe o balenieră ce indica ieșirea la suprafață a unei balene ca să respire; acum, în argou, înseamnă „țintă distrusă”.

Atrasă de elice, prima torpilă a lovit Typhoon-ul în pupa și a distrus-axe, permițând apei să pătrundă în camera motoarelor. Pe măsură ce continua să asculte, Ekhart auzea un geamăt straniu, un bocet de agonie aproape uman pe când oțelul se deforma supus unor solicitări incredibile, nu de adâncimea apei – Typhoon nu se afla nici pe departe la limita de imersiune – ci de sarcinile neechilibrate care depășeau toleranțele proiectate.

Auzea sunetul cu care se rupea imensa pupa ce se umpluse cu apă și începea să se ducă în adâncuri.

- Domnule căpitan, aici Sonarul, a spus. Două lovituri. Confirm zgomote de rupere.
- Pune-le pe ICS.

A întors un comutator, transmițând pe întreg submarinul strigătele de moarte ale gigantului rusesc. Ekhart se aștepta oarecum ca echipajul să izbucnească în urale, dar pe *Galveston* a domnit o tăcere mormântală. Acum putea auzi bolboroseala bulelor de aer ce se ridicau la suprafață. Ținta își schimba aspectul pe măsură ce se scufunda în întunericul adâncurilor.

– Acum, fiți atenți, vorbește căpitanul, s-a auzit din difuzoarele ICS. Tot ce pot să spun, este că vă felicit pe fiecare în parte pentru că v-ați făcut datoria cu profesionalism. Detaliile misiunii trebuie să rămână secrete, dar pot să vă spun că Washington a avut informații că ținta noastră a fost un Typhoon rusesc ce ieșise la suprafață pentru a lansa rachete nucleare. Acțiunea voastră a prevenit această lansare, iar țara și întreaga lume vă rămân îndatorate.

– *Sonar First Class Ekhart*, vreau să te evidențiez pentru că ți-ai îndeplinit datoria în mod excepțional. A fost o treabă de excepție că ai depistat elicele Typhoon-ului prin zgomotele de fond. Probabil că ne-ai salvat nava, și în mod evident ai contribuit la succesul misiunii noastre. Am să te menționez în raportul de acțiune, cu recomandarea pentru citare pe ordinul de zi.

Ekhart nu prea credea că merită o citare. Talentul său..., abilitatea de a simți un oponent în întunecimea oceanului, tocmai l-a pus la încercarea supremă... iar 150 de oameni au murit. Adevărat, ei tocmai încercau să-l ucidă pe el și pe camarazii lui, totuși nu era ceva de care să se simtă mândru.

– Operatorul care ședea lângă el l-a bătut pe umăr.

– Grozavă treabă, Rudi!

– Yeah, făcu și un altul, rânjind de la o ureche la alta. De obicei, *Bătrânul* nu e deloc darnic cu cuvintele de laudă. *Klumea* treabă!

Într-un fel, Ekhart nu s-a simțit niciodată mai înstrăinat de camarazii săi decât acum. I-a simțit pe amândoi cât de mândri erau de talentul său... dar era rușinat de faptul că tocmai ajutase la uciderea a 150 de oameni, submariniști ca și dânsul.

Și-ar fi dorit să nu se fi înrolat în Navy.

1430 EST Zulu 5
Situation Room
Washington, D.C.

Noutatea că *Galveston* a torpilat un PLARB rusesc i-a făcut pe toți cei din Grupul de Management al Crizei să simtă un fior. Toți se așteptau la represalii din partea rușilor, fie împotriva submarinelor americane din Marea Barents, fie – mai probabil – împotriva CBF din Bear Station. Ciudat însă, deși bazele din peninsula Kola se aflau în stare de alarmă, nu a fost lansat nici un atac aerian, nici o rachetă de croazieră nu a fost trimisă la atac.

— Din acel moment, spunea un *captain* din Navy, au mai fost cinci incidente în zonă. Încă mai verificăm situația, dar se pare că patru alte submarine rusești au fost scufundate în ultimele trei ore.

— Ce fel de sub-uri erau? a întrebat cineva din asistență.

— Două erau PLARB. Nu Typhoon, ci tipuri mai vechi. Un Yankee II și, credem, un Delta IV. Nu știm dacă erau componente ale ultimatumului lui Krasilnikov, dar au fost auzite când își inundau hangarele de rachete pregătindu-le pentru lansare. Altele două erau sub-uri de atac ce încercau să se strecoare către forța noastră de intervenție de la Bear Station.

Ușile din fundul sălii sau deschis și un grup compact de oameni în costume civile și în uniforme militare au intrat.

Gordon West a anunțat din fruntea grupului:

— Doamnelor și domnilor, Președintele Statelor Unite!

Toți cei din jurul mesei sau ridicat însoțiți de zgomotul scaunelor împinse înapoi.

— Luați loc, vă rog, a spus președintele așezându-se pe scaunul rezervat pentru el. Aghiotanții săi și cei câțiva ofițeri, inclusiv un colonel de la Air Force cu *servieta înfricoșătoare* prinsă cu un lanț de încheietura mâinii, s-au așezat de-a lungul ferestrelor din spatele lui.

Doamne, ce îmbătrânit arată, se gândi Magruder, șocat. Președintele părea că a îmbătrânit cu câțiva ani în doar câteva zile de când Magruder l-a văzut ultima oară. Era o slujbă pe care Magruder nu și-ar fi dorit-o în ruptul capului. Cel puțin, cei din echipa de criză au ciupit câteva ore de somn printre picături, în ultimele trei zile. Dar se părea că Președintele nu a dormit deloc.

— OK, a spus Președintele, privind fețele din jurul său. Am să fiu scurt și rapid.

Acum câteva minute, am vorbit cu ambasadorul nostru la ONU. În această după-amiază, domnilor, într-o întrunire de urgență, la care Rusia a lipsit și China s-a abținut, Consiliul de Securitate a adoptat Rezoluția ONU 984, care cheamă ambele părți implicate în Războiul Civil Rusesc, încă o dată, să predea suveranitatea/controlul asupra arsenalelor

lor nucleare. De această dată, se autorizează utilizarea acțiunilor militare pentru punerea ei în aplicare.

— Doamne, Dumnezeu, făcu Heideman. Asta ar putea însemna al Treilea Război Mondial.

— S-ar putea să nu putem evita așa ceva, Bob. Acum câteva momente, am vorbit cu Petrakov.

Viktor Petrakov a fost ambasadorul rus în SUA pe timpul guvernului lui Leonov. Atât timp cât Washington continua să recunoască acest guvern ca fiind legitim, Petrakov rămânea principala legătură diplomatică cu Rusia, chiar dacă nu mai era recunoscut de cei aflați, *de facto*, la putere acolo.

— Petrakov, a continuat încet Președintele, mi-a spus că guvernul său încă mai au sub control *football*³-ul, codurile nucleare ale forțelor ICBM. Totuși, se teme că oamenii lui Krasilnikov au spart codurile pentru rachete sau, cel puțin, pentru o parte dintre ele.

— Sfinte Dumnezeu, a murmurat Waring.

— Oameni buni, nu putem permite ca această oroare să înceapă, a continuat Președintele. Trebuie să facem tot ce ne stă în putere să prevenim izbucnirea unui război nuclear în Rusia. Rezoluția 984 ne dă autoritatea legală de a acționa. Mai pot să adaug că atât Secretarul General ONU, cât și ambasadorul Petrakov ne-au cerut oficial asistența, intervenția, pentru evitarea unui holocaust nuclear. Și sunt pregătit să răspund acestei cereri.

A urmat un lung moment de tăcere după vorbele Președintelui. Într-un târziu, Magruder a rupt-o.

— Domnule Președinte, vorbiți despre intrarea noastră în război?

— Pentru securizarea submarinelor ICBM ale lui Krasilnikov în zona peninsulei Kola, DA. Va fi o incursiune limitată, și numai pentru un timp scurt. De ce, *Admiral*? De ce faci această față lungă?

— Eu sunt, domnule Președinte, un fel de elev al istoriei. Mă gândeam la ultima dată când am invadat Rusia.

Președintele a dat din cap.

— Nu cred că înțeleg, *Admiral*. Când am invadat noi Rusia? Pe timpul Războiului Rece noi...

— A fost în ultima parte a lui 1918, domnule Președinte, până în 1920. Imediat după Primul Război Mondial. O forță aliată a debarcat la Murmansk și în alte câteva porturi de la Marea Albă, aparent pentru a apăra interesele occidentale, de fapt, pentru a acorda sprijin militar Albilor în lupta lor împotriva Bolșevicilor. Forța expediționară includea trupe britanice, franceze, chiar și sârbești, dar aproape jumătate erau americane aduse direct din tranșeele din Franța. Mai aveam ceva trupe în Orientul Îndepărtat rusesc, ce încercau să țină calea ferată Trans-Siberiană departe de mâinile japonezilor.

³ Football – în argou, servieta cu codurile de lansare ale rachetelor nucleare, care îl însoțește întotdeauna pe Președinte.

— Mi se pare că noi amândoi am studiat cărți diferite de istorie când am fost la școală, spuse Președintele, dar a atenuat cuvintele cu faimosul lui zâmbet.

— Ce sa întâmplat?

— S-au luptat cu iarna când o zăpadă de aproape doi metri a căzut peste Arhanghelsk. Cele mai multe morți sau datorat degerăturilor și bolilor, dar au fost și pierderi de vieți în lupte, trupele americane luptând cu Armata Roșie în inima peninsulei Kola. Neînțelegerile dintre aliați și schimbările de la Washington i-au adus pe ceilalți acasă după doi ani.

— Deci, ce vrei să spui, *Admiral*? Recomanzi să stăm departe de Rusia?

— Spun, domnule Președinte, că trebuie să fim al dracului de siguri în ce ne băgăm acolo, că trebuie să știm foarte clar ce facem și de ce. Altfel, domnule, vom fi până la gât în nisipuri mișcătoare.

— Îți apreciez îngrijorarea, *Admiral*. Dar te asigur că ne-am propus termene și obiective strict limitate. Am spus că Pentagonul a lucrat de mai mult timp la planuri referitoare la acest fel de situație. Acum, oameni, buni, permiteți-mi să subliniez câteva puncte foarte importante ale acestei operații.

Pe măsură ce asculta, Magruder trebuia să admită că nu se intenționa a fi o misiune pe termen lung. Era mai mult un raid în forță, fără intenție de ocupare a teritoriului, sau măcar de cooperare cu forțele lui Leonov.

Singura problemă cunoscută cu destulă certitudine consta în faptul că era mult mai al dracului de ușor să te bagi în Războiul Civil rusesc... decât să ieși din el.

2215 Zulu +2

Bear Station

USS Jefferson

— Intră.

Tombstone a deschis ușa trecând pe lângă santinela de afară și a intrat în biroul amiralului Tarrant. Acesta se transferase pe *Jefferson* ceva mai devreme în această după amiază, cel puțin pentru un timp. *Shiloh* era mai potrivit pentru a conduce o bătălie, dar *Jefferson* dispunea de facilități pentru planificarea marilor operațiuni, în special de acelea care implicau portavionul însuși.

— M-ați chemat, domnule?

Căpitanul Brandt stătea pe o canapea în colțul încăperii, dar nu spunea nimic.

— Da, CAG. Închide ușa și trageți un scaun. Iartă-mă că team chemat până sus la ora asta. Bei ceva?

Tombstone a făcut ochii mari văzând garafa cu scotch de pe biroul căpitanului. *Jefferson*, ca de altfel toate navele din Navy, era *uscat*, băuturile alcoolice fiind interzise la bord, și știa că Brandt nu obișnuiește să bea. Probabil că Tarrant dispunea de un stoc personal.

— Nu, domnule. Mulțumesc.

— Cum se prezintă situația în *Wing*?

— Foarte bine, domnule. Obosiți, dar menținem CAP sus. Ciudat. Rușii nu prea au reacționat după ce le-am scufundat submarinele. Am avut două avioane de atac de-ale lor care ne-au tatonat perimetrul de apărare, dar se pare că era doar un zbor de recunoaștere, nu un asalt serios. Pe unul l-am doborât, pe celălalt l-am trimis înapoi acasă. Mă așteptam să cadă tot iadul pe capul nostru.

Ca o replică tăcută, Tarrant i-a întins lui Tombstone o hârtie, apoi și-a mai turnat un pahar.

Mesajul, lung, era semnat de *Admiral* Brandon Scott însuși, și explica detaliat parametrii unei masive operațiuni amfibii, cu numele de cod *White Storm*. O forță de intervenție amfibie, II MEF, era deja pe drum către Bear Station și trebuia să sosească în cursul acestei dimineți, devreme.

Fără să-i vină a crede despre ce era vorba, Tombstone a citit rapid mesajul.

— Unde... vom invada Rusia, domnule?

— Noi vom... citez „vom securiza anumite facilități navale rusești cu scopul de a preveni dislocarea forțelor PLARB inamice”. Bazele de submarine, Stoney. Vor să punem mâna pe bazele de sub-uri de la Polyarny.

— Dumnezeu! Și cum vom face asta?

Tarrant a sorbit un gât de scotch, a pus paharul pe birou, în fața lui și a închis ochii oftând.

— Să mă ia dracu' dacă am habar cum, CAG. Cu o mână a întins un teanc gros de hârtii peste birou, până în fața lui Tombstone.

Documentația era substanțială, teancul având câțiva centimetri grosime și cântărea vreo două kilograme. Pe copertă era inscripționat numele operațiunii, *White Storm*, și marcajul TOP SECRET.

— Pentagonul a început să conceapă acest plan încă de când Leonov a fost fugărit din Moscova, a spus Tarrant. Se pleacă de la faptul că trebuie să intervenim în Kola pentru a stopa lansarea de ICBM de către submarinele rusești. Ei o descriu ca fiind o operațiune a ONU de menținere a păcii. La dracu', probabil se așteaptă ca rușii să nu lupte cu prea multă convingere.

Și-a golit paharul și l-a repus pe birou cu o mișcare rapidă.

— Dar luptă sau nu, e *copilașu'* nostru. V-am chemat aici ca să spun să puneți osul la treabă imediat. *White Storm* este o *Alpha Strike* cu adevărat totală asupra tuturor pozițiilor cunoscute de pe uscat, baterii SAM, stații radar, poziții defensive, instalații portuare. Vom

acorda o atenție deosebită bazelor de submarine din Golful Kola. Luați legătura cu echipa mea de la Informații pentru a vă procura orice fel de hărți și fotografii luate din satelit de care aveți nevoie.

— Am înțeles, domnule.

— Nu avem prea mult timp la dispoziție. Acum este duminică. Washington vrea să ne trimitem pușcașii marini pe țărm marți dimineață. Nu prea e suficient timp pentru a asambla o operațiune atât de complexă.

— Am mai făcut-o cu doar o scurtă notificare înainte, *Admiral*. Ne vom descurca. Dar, ce e cu UNREP⁴? Zilele astea am consumat o grămadă de chestii. Cum ar fi AIM-54.

— Ne-am ocupat de asta, CAG, a răspuns Brandt de pe canapea. O navă cu muniții, *Santa Barbara*, va sosi mâine. Ar trebui să ne aducă toată muniția de care avem nevoie.

Tombstone sa întors către Tarrant.

— Mie și frică să întreb până când trebuie să-mi finalizez planul operațional.

— Îmi pare rău, Stoney. Mâine dimineață, la prima oră.

Mormăi. Atât timp îi trebuia doar pentru a analiza ordinele operaționale.

— *Admiral*, n-am dormit mai mult de cinci ore în ultimele...

— Las-o jos. O singură chestiune, totuși. Ar fi o idee să revezi programul de CAP. Lasă-le oamenilor tăi ceva timp de odihnă, ca să se refacă.

— Sau măcar să se poată deplasa singuri până la avioane. OK, *Admiral*. Mă ocup imediat.

— Mulțam, Stoney. Știam că pot să contez pe tine. Asta e tot.

Tombstone a dat să se ridice.

— Stoney? L-a oprit Tarrant. Încă un lucru. Moralul...

— Da, *sir*?

— Cum se prezintă? Vreau să spun, după...

Tombstone a dat din cap, a înțelegere.

— Zvonul despre Pellet se pare că s-a răspândit pe navă, *Admiral*. Toți oamenii mei știu despre asta. Sunt... copleșiți, cred. Dar nu pot spune că le afectează moralul chiar atât de rău. Cel puțin, nu încă.

Dar cum îi va afecta atunci când vor avea destul timp ca să se gândească la asta?

În această după amiază, cadavrul lui Pellet a fost găsit de către colegii săi în compartimentul de cușete. Folosise o frânghie de nailon pentru a se spânzura de structurile neonului din tavan.

Cel puțin, se presupunea că s-a sinucis. Existau semne de încăierare, pături răvășite pe paturi, un vestiar cu ușa îndoită de lovituri. Exista posibilitatea ca Pellet să fi fost ucis... dar, cu siguranță, un ucigaș ar fi aranjat, cel puțin, mobila, după aceea. Mai curând, Pellet a făcut chiar el dezordine în timpul agoniei. Evident, moartea nu a fost instantanee prin

⁴ Underway replenishment (UNREP) – aprovizionarea cu „consumabile” (combustibil, muniție) din mers, în largul mării.

ruperea coloanei cervicale, ci prin sufocare în urma strangulării. Aparent, i-a trebuit ceva timp până să moară și poate că s-a răzgândit și a încercat să se salveze.

— Moartea sa va fi investigată de CID, desigur, a spus Tarrant. Simultan cu incidentul *Dikinson*. Situația este regretabilă, desigur. Dar sunt îngrijorat de modul cum va reacționa echipajul. Mai ales acum.

— Vor face ceea ce trebuie să facă, *Admiral*. Ca întotdeauna.

Se întoarce și ieși din încăpere.

CAPITOLUL 20

Luni, 16 martie

1430 Zulu +2

Bear Station

Marea Barents

În această după amiază, rușii au lansat alt atac aerian împotriva armadei americane ce se aduna la Bear Station. Alcătuită în cea mai mare parte din bombardiere cu rază lungă de acțiune dotate cu rachete aer-suprafață, forța de atac includea avioane de tip Tu-22 Blinder-B și Tu-26 Backfire-B, aparținând de Flota de Nord *Aviatsiya Voenno-Morskoy Flota* – sau de Grupurile Aviației Navale.

Backfire erau mortale, suple, cu aripile în săgeată, supersonice proiectate special pentru misiuni împotriva țintelor navale. Pentru că atacul trebuia dat relativ aproape, iar cantitatea de combustibil nu era o problemă, fiecare Tu-26 era dotat cu trei AS-4 Kitchens, rachete de croazieră cu o tonă de explozibil și o autonomie de 170 mile nautice.

Bombardierele erau escortate de formații compacte de MiG-25 Foxbat, Su-21 Flagon și MiG-29 Fulcrum, unele având însemne ale Aviației Navale, altele aparținând de *Frontovaya Aviatsiya*.

Apărarea americană era mai dură acum, dar și ținte, dintre care să alegi, erau mai multe. În ultimele ore tot mai multe nave soseau dinspre vest în zona Bear Station: nave amfibii pentru debarcare și escortele lor din II MEF, o escadră mixtă anglo-norvegiană de distrugătoare și fregate purtătoare de rachete ghidate, nave de aprovizionare și escorte ale unui convoi american de reprovizionare.

În total, se aflau în zonă cam treizeci de nave, fără a mai socoti submarinele care bântuiau adâncurile dintre coasta rusească de nord și banchiza arctică. Și mai multe nave, CBG *Nimitz*, erau programate să sosească în ziua următoare.

Într-o confruntare sălbatică, ce a durat doar o oră, nouăzeci și două de rachete de croazieră au fost lansate asupra forței de intervenție de la Bear Station, dar apărarea antiaeriană americană, și mai precisă după atacurile de vineri, a neutralizat fiecare asalt cu o eficiență maximă.

Supravegheate din Combat Direction Center de pe *Shiloh* și vectorizate de Centrul de Control aeropurtat de pe E-2C Hawkeye, rachetele Kitchen au fost doborâte aproape imediat ce erau locat pe radar.

Totuși, o rachetă, zburând la rasul valurilor, a penetrat apărarea americană și a lovit distrugătorul de Clasă Spruance, *John Worden*, distrugându-i total prova până la nivelul lansatoarelor de rachete din fața punții de comandă.

Ușile etanșe și profesionalismul cu care s-a manageriat situația de avarie au salvat nava, cel puțin pentru moment, dar *Worden* a rămas în derivă pe ape, neajutorată până când fregata *Talbot* a remorcat-o.

Cincisprezece minute mai târziu, un al doilea distrugător din componența CBG *Eisenhower*, *J.L. Davis*, a încasat o AS-4 drept în mijlocul bordului, s-a rupt în două și s-a scufundat cu tot cu cei 364 de oameni de la bord, în mai puțin de opt minute.

Aproape în același timp, la 250 mile spre sud est, un SSN american, *Scranton*, a fost depistat de rețeaua de sonare pe când se apropia de Marea Albă, la câteva mile de Grimika. Vânat de o flotilă de fregate Krivak II ieșite din Arhanghelsk și de elicoptere ASW, Ka-27 Helix-A decolate de pe baze terestre, a fost forțat să iasă la suprafață după trei ore de hăituială care la mânat în ape puțin adânci, apoi a fost torpilat de crucișătorul de Clasa Kynda, *Groznâi*.

Între timp, escadrilele de interceptie decolate de pe cele trei portavioane duceau o luptă disperată deasupra Mării Barents.

1445 Zulu

Tomcat 202

Deasupra Mării Barents

Batman s-a rotit într-un S-accentuat, a cabrat puternic Tomcat-ul și i-a extins aripile, reducând deliberat viteza pentru a-și aduce F-14 la limita portanței. MiG-29 Fulcrum care îl talona în coadă, a trecut pe lângă el cu patru sute de noduri, incapabil să contracareze brusca manevră de frânare a lui Batman. Apoi a fost prea târziu, pentru că Batman a împins maneta de gaze direct în zona 5, a pliat aripile ca un vultur și s-a postat direct pe șasele lui Fulcrum.

Neașteptatul schimb de roluri l-a luat pe rus complet prin surprindere. De la mai puțin de treizeci de metri în spatele celui alt avion, Batman putea vedea casca albă a pilotului cum se agita frenetic sub canopia MiG ului, pe măsură ce pilotul se răsucea în scaun încercând să vadă unde este Tomcat și săi ghicească următoarea manevră.

— Prea aproape pentru rachete, i-a spus Batman lui Malibu.

La această distanță, chiar și o Sidewinder ar fi trecut pe lângă țintă înainte de a se loca pe emisia de căldură a ajutorului, iar dacă ar fi pierdut timpul cu diverse manevre care să-l aducă într-o poziție mai bună, Fulcrum – mai bun manevrier – ar fi putut scăpa.

— Tunul!

O comutare pe selector, și HUD a trecut pe configurația GUN.

Reticulul de ochire a alunecat peste fuselajul lui MiG-29 și Batman a *zdrobit* trăgaciul. Tunul Vulcan a *urlat*... dar Fulcrum virase deja din cale globurilor de foc ce au trecut la doar câțiva centimetri de ampenajele duble și de vârful aripii. Apoi MiG a degajat într-un picaj către apa mării aflată la 4000 de metri mai jos. Batman s-a luat după el.

— Striker! Batman! a strigat pe canalul tactic.

Dacă wingman-ul său se apropia, ar fi putut să-l încolțească amândoi pe *gagiu*, un Tomcat de aproape, iar celălalt să asigure spatele.

— Unde dracu' ești, băiete?

— La patrul tău, la o milă, a replicat vocea lui Striker.

Strickland și RIO său, K-Bar⁵, se separaseră de Batman și Malibu cu câteva minute mai înainte, când au fost atacați de o pereche de Fulcrum.

— Sunt liber și vin imediat!

— Vezi dacă-l poți *arde* pe ăsta. Treci la stânga, eu rămân în dreapta.

— Rog.

La o jumătate de milă înainte și mai jos, Fulcrum a oprit picajul și a virat brusc la dreapta. Batman a înclinat manșa complet la dreapta, încercând să se plaseze în interiorul cercului descris de rus. La trei sute de metri de suprafața apei, Fulcrum a trecut pe lângă un portelicopter, uriașul LHA⁶ *Nassau*.

Batman tocmai comutase înapoi pe rachete, când interceptorul rusesc s-a dezintegrat în aer, mii de fragmente strălucitoare răspândindu-se ca un foc de artificii, apoi s-a transformat într-un ghem de flăcări portocalii.

— Poți să tai MiG-ul de pe listă, ia spus Malibu lui Batman. Cred că a fost *ras* de CIWS de pe *Nassau*.

— Ai dreptate.

A tras F-14 într-un cabraj accentuat. Phalanx avea uneori probleme în a deosebi prietenii de inamici, iar Batman nu avea nici un chef să pătrundă în zona mortală de acțiune a acestuia.

⁵ KABAR (KA-BAR, K-BAR) – numele uzual dat pumnalului de luptă adoptat de US Marine Corps în noiembrie 1942.

⁶ LHA (for "Landing Helicopter Assault") – în clasificarea US Navy, navă amfibie de asalt dotată cu elicoptere.

A stabilit nivelul de zbor la 2000 m și și-a verificat muniția rămasă. La decolarea aveau patru Phoenix, două AMRAAM și o pereche de Sidewinder. Acum îi mai rămăseseră două AIM-54 și cele două Sidewinder.

— Zi ceva, Malibu. N-ai nici o țintă? Vreau să dau niște șuturi.

— Nimic pe aproape. Cred că toți *băgăreții* au luat o pe cocoașă. Să vad dacă Hawkeye îmi poate da ceva.

Tomcat-ul lui Strickland era aliniat în partea stângă. Privind peste distanța ce-i separa, Batman putea desluși clar pe Striker în scaunul din față, K-Bar în spate și indicativul 211 de pe partea laterala părții frontale a avionului.

— Carei scorul, Batman? a întrebat Striker.

— Am patru, dar doi dintre ei i-am luat cu Phoenix de la distanța maximă, deci s-ar putea să nu ne fie confirmat.

Cu atâtea rachete aflate în aer în același timp, era cam dificil de stabilit a cui AIM-54 a doborât un anume avion inamic.

— Nu știu ce a făcut Brewer.

— Și de ce n-o întrebi? sa auzit vocea lui Brewer. Tomcat 218 pe care-l pilota ea se aliniase la dreapta. Ce'ntâmplă, Batman? Doar două lovituri confirmate? Ai adormit. Pogie și cu mine avem patru deja! Toate cu *Fox 3*!

— Lansate de aproape și fără alții prin preajmă, a adăugat Damiano. Deci știm exact care ne este scorul.

— Norocul *pepitelor*, a spus Malibu.

— Yeah, a adăugat Batman. La cât s-a ridicat acum, Brewer? Nouă la opt?

— Vezi să nu! Contează numai loviturile confirmate. E nouă la șase!

— Ce dracu', Batman! a spus Malibu pe un ton rănit. Nu putem lăsa două puștoaice slăbănoage să ne facă!

— Slăbănog ești tu, Mal.

— *Gee*⁷, nu știu, Batman, răspunse Malibu. Ce crezi? Nu cred că cele doborâte cu Phoenix ar trebui puse la socoteală, nu? Adică, John Wayne își împușca adversarii de la o sută de mile? Ar trebui să ținem scorul numai la cei cu care am luptat unu la unu!

— Șezi blând, a ripostat Brewer, iar Batman a auzit o cum chicotea. Nici o schimbare la pariu. Scorul e nouă la șase, avantaj femeile.

— Cred că ne-au luat, Malibu. Femeile din ziua de azi... Nu poți...

— *Gold Eagles, Gold Eagles*, aici *Eagle 201*, a intervenit vocea lui Coyote. Adunarea, puișori. E timpul să mergem acasă.

— 201, 202, a chemat Batman. Hey, Coyote! Care-i treaba?

— Batman, Coyote. Ne întoarcem, pe escadrile, pentru realimentare, dar mai întâi intrăm în *Marshall Stack*.

— Am înțeles. *Băieții răi* au plecat?

⁷ Jeez - Jesus - Prescurtare utilizată datorită pronunției asemănătoare a sunetelor G și J.

— Majoritatea. Dar mai sunt unii care s-au luat de *Ike* și *Nimitz*. Dar noi mai avem ceva *pești* de prăjit.

— 201, 211, a chemat Strickland. La care *pești* te gândești?

— *Skipper*-ul are o treabă pentru noi, *Striker*, răspunse *Coyote*. Și... oameni buni, dacă ziceți că până acu' v-ați distrat, să vedeți ce o să vă placă asta!

1535 Zulu

Viper ready room

USS Thomas Jefferson

Lieutenant Chris Hanson s-a lăsat pe spate în fotoliul din VF 95 *ready room*, conștientă de forfoteala celorlalți NFO prezenți, de murmurul conversațiilor lor, dar, mai ales, conștientă de cât de obosită era. Parcă erau în alarmă de câțiva ani. Fusesse în CAP toată noapte până la ora 0730 dimineața și abia a reușit să adoarmă, când alarma a sunat, apoi a încercat iar să doarmă dar rușii au lansat atacul. Ea și cu RIO, *lieutenant* McVey, s-au catapultat de pe puntea lui *Jefferson*, și au fost pe sus mai bine de o oră. Au înregistrat două lovituri cu Phoenix, apoi au avut o ciocnire de aproape cu un Fulcrum deasupra coastei norvegiene. Pe cursul de întoarcere au folosit și ultimele două Phoenix pentru a doborî un cuplu de rachete de croazieră.

Doamne, ce obosită era!

L-a privit pe tânărul brunet ce ședea lângă ea. Roy G. McVey părea la fel de tânăr și nesigur ca atunci când a venit la bord. Nu se știe de ce, dar toți începuseră să-l numească „Vader⁸”, pornind de la numele de familie. Avea capul lăsat pe spate, ochii închiși, buzele întredeschise. Se părea că doarme.

— Hey, Lobo!

A privit în sus. *Striker* stătea în spatele ei, cu mâinile pe spătarul fotoliului.

— Hello, Steve.

El sa aplecat la urechea ei.

— Ascultă, i-a șoptit încet. Mă gândeam că la noapte...

— Eh... dacă mă lasă, am să dorm vreo cinci sute de ani. Sună-mă în anul 2500.

El zâmbi.

— De fapt, mă gândeam și eu la același lucru. Programul ăsta e...

— *Attention on deck!*

Toți cei din sală sau ridicat când a intrat *Tombstone*, cu *Coyote* lângă el.

— Repaus.

Și a luat locul în spatele pupitrului din partea din față a sălii.

⁸ Vader – un dildo cu „ciuperca” supradimensionată.

— Stați jos și ascultați. Nu avem prea mult timp.

În spatele lui, Coyote desfășura o hartă la scară mare a peninsulei Kola. Linii roșii groase erau trasate pe ea, pornind de la Bear Station și desemnând diverse traiectorii ce se terminau în puncte diferite din interiorul teritoriului.

— Doamnelor și domnilor, a spus Tombstone. Faza aeriană a Operațiunii *White Storm*.

Epuizarea lui Chris a dispărut instantaneu, lăsând loc unei intense stări de excitație. Un *atac alpha*, un asalt cu toate mijloacele din dotare împotriva țintelor rusești din peninsula Kola!

Iar cei din Viper vor fi implicați până la gât!

— Principalele elemente ale atacului vor fi VAQ-143 de pe *Jefferson* și VAQ-132 de pe *Eisenhower*. Vor pleca primele și vor folosi HARM⁹ pentru a distruge radarele de la Ozerko, Titovka și Port Vladimir. Imediat după ele vor fi escadrilele noastre de atac, VA-89 și VFA-161, plus VA-66 de pe *Eisenhower*. Ținta lor o vor reprezenta lansatoarele de SAM și instalațiile de radar desemnate de Hawkeye, plus instalațiile navale din golful Kola. VF-95 va fi escortă pentru Intruder.

Sau auzit câteva mormăituri prin sală.

— Au, CAG! a sărit Arrenberger din spate. De ce noi? Am fost *în plin* timp de patruzeci și opt de ore!

Se auzeau și alte voci ce vociferau aprobator.

Tombstone l-a ațintit pe Slider cu o căutătură lungă, întunecată.

— Ai vreo problemă, *mister*?

— Da, am o problemă! Cât o să mai acționăm în ritmul ăsta?

— Nu putem continua așa, CAG, interveni Mustang Davis. Să fim mereu *la bătaie*.

Chris și a ținut respirația, întrebându-se cât de aproape de o rebeliune se afla escadrila. Dacă cineva dintre ei ar refuza să zboare...

Tombstone continua să-l privească pe Slider.

— Vrei să abandonezi, Slider? Să renunți la *aripi*?

Slider păli.

— Nu, CAG.

— Nu vreau *sus* nici un bărbat sau femeie care nu poate suporta tensiunea. Dacă nu poți rezista, Arrenberger, vreau să știu.

— Mă descurc eu.

— Dar voi, ceilalți? Voi zbura eu însumi dacă e necesar.

Chris se alătură corului de voci care umplu sala.

— Putem s-o facem, CAG. Suntem OK, CAG. Mergem împreună, CAG.

Tombstone a așteptat un moment, cu mâinile pe buze. Apoi a clătinat din cap.

⁹ AGM-88 High-speed Anti-Radiation Missile (HARM) – rachetă tactică, aer-sol, auto-orientată către o țintă-sursă de radiații electromagnetice.

— OK. Asta e maniera profesională de a acționa. Știu că sunteți obosiți. Toți suntem obosiți, la limită. Dar Washington crede că treaba asta e teribil de importantă. Astăzi, e misiunea noastră să începem să *ciocănim* apărarea din nordul peninsulei Kola. Mâine dimineață le vine rândul pușcașilor marini.

Informația le-a captat atenția. Nu se mai auzea nici un sunet în sală.

— Deci, să analizăm profilul misiunii, a continuat Tombstone. Vă puteți aștepta la un baraj masiv Triple-A¹⁰ și SAM. Hornet vor avea misiunea de a deschide un coridor pentru Intruder, dar știm cu toții că vor scăpa neatinse multe dintre ele. Rușii își țin multe dintre *jucărioare* în rezervă ca să ne poată surprinde mai târziu. Cu ceva noroc, totuși, apărarea lor aeriană ar trebui să fie diminuată după acțiunile din ultimele două zile. Sateliții noștri de recunoaștere arată că bazele lor mai au relativ puține avioane. Dar nu vă culcați pe o ureche. În mod sigur mai sunt pe acolo niște unități din *Frontovaya Aviatsiya*, pitite în hangare camuflate și vă puteți aștepta să arunce în noi cu tot ce au. Prima mișcare ne aparține. Mâine dimineață cei din Marines vor debarca. Vor fi acoperiți de escadrilele de Tomcat de pe *Nimitz* ca și de propriile lor Harrier¹¹. Atunci veți avea ceva timp de odihnă, sau cel puțin, un răgaz ca să vă trageți răsuflarea.

A ezitat un moment, apoi a zâmbit palid.

— Cel puțin, așa sperăm să fie.

Chris nu la mai văzut niciodată pe CAG atât de obosit. Judecând după aspectul uniformei sale, probabil că a stat treaz toată noaptea... și alte câteva nopți mai înainte. Oare avea și el o limită la care putea să cedeze?

Tombstone continua informarea, detaliind amănuntele misiunii ce trebuia îndeplinită de VF-95. Primele elemente ale raidului vor începe să fie lansate peste o oră, iar avioanele Prowler din VAQ-143, armate cu HARM și rachete antiradar Tacit Rainbow¹², își vor începe atacul asupra coastei rusești la ora 1715, lansând de la distanța optimă, pentru a *netezi* drumul escadrilelor următoare.

Formațiile mixte de Tomcat, Hornet și Intruder vor zbura prin coridorul de radare *orbite*, însoțite Prowler ce vor asigura protecția ECM, zburând cât mai jos cu putință, la *spuma valurilor* – după cum s-a exprimat Tombstone. Fiecare formație va fi monitorizată de Hawkeye aflate mult deasupra mării, care vor avea și grija de a da alarma dacă apare în zonă vreun avion inamic.

Combat. Lobo a scuturat capul. Va zbura într-o misiune de luptă.

Oh, a zburat deja în CAP deasupra CBG pe durata ultimelor zile. Toți au zburat. Totuși, ideea de a zbura către inamic, de a-l ataca deasupra propriului teritoriu, era suficient de excitantă încât să-i înlăture oboseala printr-un flux masiv de adrenalină.

¹⁰ AAA (Triple-A) - Anti-aircraft artillery – apărare antiaeriană.

¹¹ Hawker Siddeley Harrier McDonnell Douglas AV8B Harrier II – avion de atac la sol cu decolare/aterizare verticală.

¹² Un sistem „ieftin” antiradar. Combină elemente de rachetă de croazieră și dronă și poate fi lansate în număr mare de pe bombardiere grele, avioane de atac, sau chiar de pe lansatoare plasate la sol.

Ambele sale victorii aeriene au fost obținute de la distanța de nouăzeci de mile; la dracu', ea nici măcar nu apăsase pe buton. Vader McVey a făcut-o, a locat ținta și a lansat racheta Phoenix.

Apoi confruntare cu Fulcrum... a fost groaznică, dar dezamăgitoare; un MiG tocmai o locase cu radarul, când Slider și Blue Grass au picat pe șasele lui. Au urmat câteva momente confuze, manevre la mulți G... apoi MiG-ul a *murit*, iar ea și McVey erau liberi.

Iar racheta de croazieră pe care au doborât o nu putea trage asupra lor.

Lui Chris îi plăcea pericolul, totuși își ascundea cu grijă sentimentul, pentru a-și proteja cariera în Navy. Cascadorii (*hotdogs*) și dependenții de sporturi extreme (*thrill-seekers*) nu aveau nici un viitor ca aviatori. Dar – acum putea să recunoască – pericolul a determinat-o să practice *bungee jumping* și alpinismul în adolescență, apoi zborul și parașutismul. S-a înrolat în Navy când a auzit că Marina acceptă femeii aviator. Ca să învețe să zboare pe jeturi...

Acum pilota jeturi, F-14 Tomcat, și-i plăcea să facă asta. Dar gândul de a-i lovi pe ruși în interiorul propriului teritoriu, făcea să-i bată inima-n piept ca un ciocan. Pentru asta a muncit, s-a antrenat și s-a luptat să ajungă aviator în Navy!

— OK, oameni buni, a spus Tombstone, în încheierea informării. Vă cunoașteți meseria. Zburați în siguranță, stați aproape de *wingman* și nu vă dați eroi. Nu ne pasă de voi, dar avioanele sunt piese de inventar foarte scumpe. Căpitanii voștri de avioane or să vă ceară capul dacă le aduceți înapoi *șifonate*. Care va să zică, aduceți-le înapoi în bună stare! Și Dumnezeu să zboare cu voi! Asta e tot!

— *Attention on deck!*

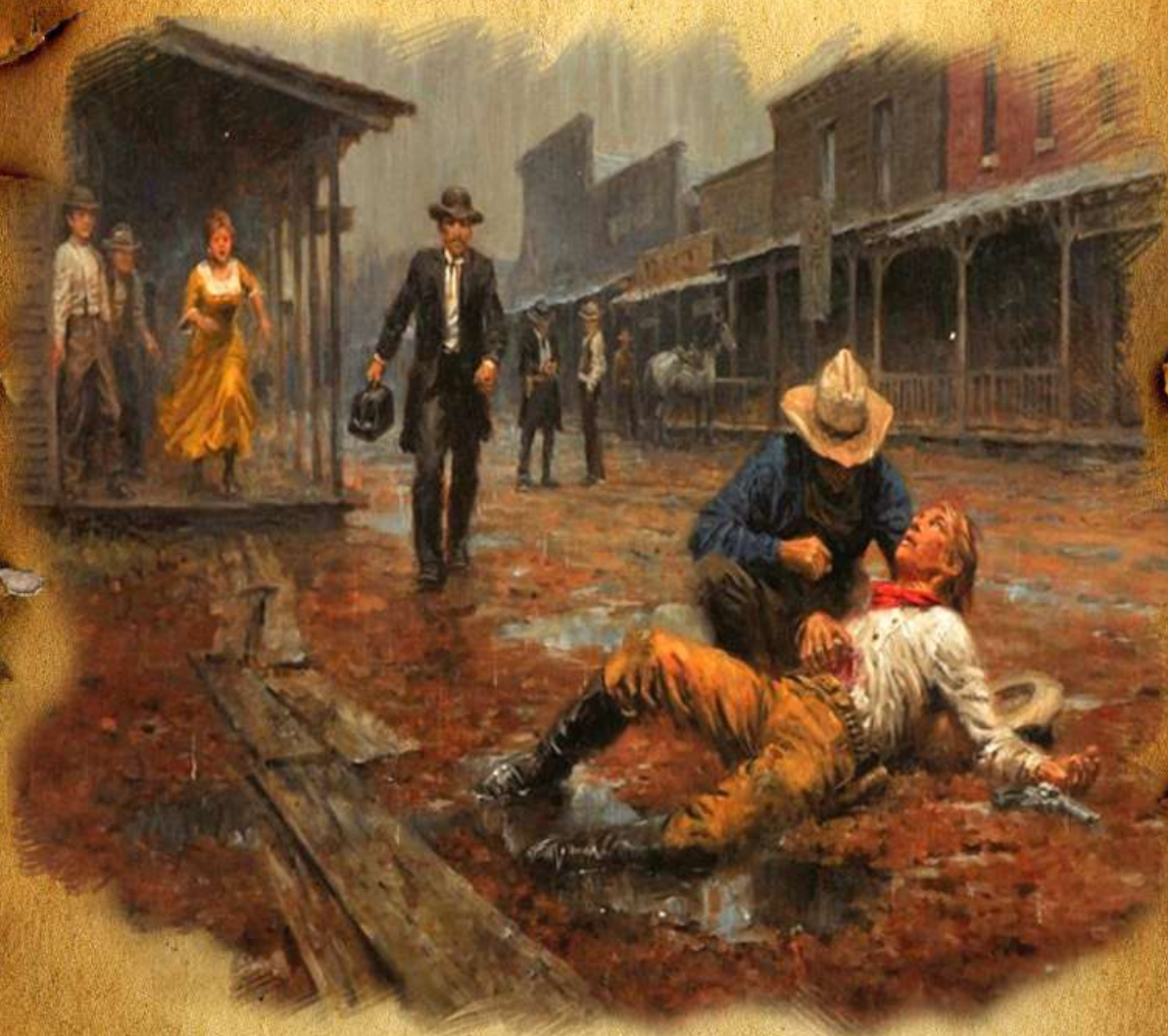
A pășit afară din sală, iar Chris se întreba de ce arăta atât de groaznic. Doar pentru așa ceva, s-a antrenat fiecare pilot.

S-a alăturat celorlalți care se îngrămădeau în fața sălii să examineze harta și să-i pună întrebări lui Coyote. După cum a observat imediat, avionul ei trebuia să asigure protecție unor Intruder ce vor ataca baterii de SAM aflate imediat la vest de Polyarny.

Va urma...

G. Dankworth-Chadwick

FORTUNA PESTE STAKED PLAINS

COLECTIA WESTERN

G. DANKWORTH-CHADWICK

FURTUNA PESTE STAKED PLAINS

Episodul 3

CAPITOLUL VI

AFLĂM PENTRU CINE ERA PREGĂTIT ȘTREANGUL DE LA SISKADEE

Când ajunseră pe culmea dealului la picioarele căruia se întindea *Sweet Clearwater Springs*, drumul forțat parcurs călare, îi preschimbaseră pe toți în niște vedenii alcătuite din sudoare, praf și osteneală.

Caii erau terminați în așa hal, încât bărbații trebuiau să parcurgă pe jos, poticnindu-se, ultimele trei mile, încercând să nu-și nenorocească definitiv animalele.

— Pe Satana, mârâi Tom Morrison cu o voce care încetase de mult să fie una, n-o să uit atât de repede călăritul ăsta infernal.

Din străfundul sufletului lor, toți cei șase fură de acord cu asta...

— Haide Tom! Încă o jumătate de oră și... sheriff-ul Blaine nu mai continuă, fiindcă nu numai că era frânt de oboseală și epuizat până în măduva oaselor, dar mai avea și beregata înfundată de pulbere și de nisip.

Îl întâlniseră pe bătrânul indian la marginea platoului deșertic, pe unde se tot învârtiseră pentru a-l culege pe Sibley care, după opinia lor, trebuia – aproape mort de sete – să se ivească prin paraginile acestea. Zile întregi n-avuseseră parte decât de câteva ore de somn și de drumul epuizant prin iadul de flăcări și de nisip al *Staked Plain-ului*. Și toate astea datorită unui ticălos de bandit care nu le făcea hatârul să se predea de bună voie și, în aceeași măsură, din pricina unui nemernic uns cu toate unsorile, care se numea Sycamore.

Blaine nu avea nici cea mai mică nădejde că l-ar mai putea, găsi... Dacă flăcăul tot se mai afla pe cuprinsul ranch-ului Sutter, însemna că nu măi era în toate mințile...

Asta nu-l împiedica pe *sheriff* – și nici pe oamenii săi – ca, atât în gând cât și înjurând în gura mare, să-l taie în milioane de bucățele mărunte, pe care după aceea le mai dădeau și pradă focului.

Nu era într-adevăr o imagine prea înălțătoare să vezi cum cei opt bărbați, împleticindu-se, apărură în curtea, ranch-ului, cu genunchii moi, cu mutrele jigărite și acoperite, de praf, trăgând după ei niște cai care de-abia mai puteau așeza o copită înaintea celeilalte.

Se opriră în fața clădirii principale. Erau sfârșiți.

Doar în corpul uriaș al lui Howard Blaine mai păreau a fi niște rezerve. Fu primul care păși spre ușă. Ba mai mult, izbuti chiar, cu o mișcare moale, să extragă revolverul. Apoi se opri prag și începu să adulmece ca un țap însetat.

Din casă însă nu răzbătea nici un sunet.

Auzi în urmă-i pașii târșiți ai bărbaților care se apropiau.

Prudent, dădu la o parte perdeaua de la ușa bolnavului.

O privire fu suficientă ca, în penumbră, să distingă corpul de pe pat.

De-abia următoarea îl făcu să înțeleagă cu cine avea de-a face.

Privirea a treia avu însă rezultatul că ochii i se măriră de uimire, în măsura în care crusta de praf o mai îngăduia.

Fiindcă pe culcușul de lângă Sutter se mai afla încă persoană, pe care o recunoscuse abia după ce se mai apropie cu un pas.

Soarele aproape că se ascunsese în spatele dealului și camera era cufundată acum în lumina incertă a crepusculului roșu-violet.

— Aprindeți lumina! hârâi vocea lui. Ajunsese acum lângă Sutter, iar halul în care arăta chipul acestuia îl făcuse să se sufoce.

Îi prinse grăbit încheietura mâinii. Omul mai trăia.

Lampa pâlpâi, apoi camera se cufundă într-o lumină puternică. Acum se observa clar că Sycamore era grav rănit și că Sutter era alb ca un perete vărui de curând.

— *By Gosh!* gemu careva răgușit.

Cu revolverul având piedica trasă în mână, Blaine își luă timp să examineze temeinic încăperea.

— Centura lui e agățată aici, spuse unul dintre cei din spate. Și-n revolver nu mai sunt gloanțe. Iată locul unde ele au pătruns în perete.

Blaine îl zgudui pe Sycamore.

Dar acesta nu reacționa, dormea ca un mort. Nu izbutiră să-l trezească nici pe Sutter.

— Dați-le apă!

Încercară, dar numai Sutter înghiți mecanic de câteva ori. Sycamore respira acum agitat.

— Are fierbințeală, spuse Blaine care îi pipăise fața. Să-i lăsam să doarmă.

În jumătatea de oră care urmă oamenii își dădură hainele jos, apoi se

aruncară în apa lacului din apropiere și, după ce se îngrijiră de cai, se lăsară pe dată pradă somnului acolo unde se aflau, lângă peretele casei, pe banca din fața ei, ori direct pe podea.

Doar Blaine, cu ochii injectați, căuta în sertarul mesei de lucru o anumită cheie pe care o și găsi. Apoi îl luă în spate pe Sycamore și-l duse la hambarul cel mic, magazia care atrăsese nu de mult și atenția lui Jude – cea cu fereastra zăbreliată. După ce-l vârî în ea, nu uită să se asigure că a închis bine ușa. Dar cu asta, ultimele sale rezerve de energie fură epuizate. Cu un căscat care aproape că se transformase în sforăit, pică lângă prag și se întinse acolo. Adormise încă mai înainte de a fi atins pământul bătorit.

Sycamore se trezi când soarele era destul de sus. Îi era sete și umărul îl durea. Limba i se păru a-i fi de iască. Gâtulejul suferea din pricina uscăciunii. Apoi auzi vocile și își dădu seama că se află întins pe niște saci burdușiți, înconjurat de lăzi și harnașamente, de butoaie și de tot soiul de vechituri și mai văzu și fereastra cu gratii și ușa cea zdravănă. Mirosea puternic a păstramă și a fructe uscate.

După ce se ridica, rana începu să zvâcnească nebunește. Își dădu seama că febra era de vină.

Fereastra era cam la înălțimea umerilor săi. După ce își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte, se apropie de ea observă un personaj scund și grăsuț ce stătea în fața unei găleți și, care, cu chipul schimonosit și iritat, încerca să se bărbierească.

Într-un ciob de oglindă cu mai multe muchii își vedea atât fața cât și imaginea soarelui. Ba mai mult, tot acolo apăruse acum și mutra nedumerită a lui Sycamore care, în spatele gratiilor, se chinuia zadarnic să-și amintească ultimele douăzeci și patru de ore.

Cine oare era scundacul? De fapt, nu putea fi decât medicul, dar ce era cu vocile care se auzeau peste tot? Atât în casă, cât și la colțul șopronului, ba altele răsunau tocmai de la marginea lacului! În fața clădirii principale erau așezate opt șei.

Văzu cum bărbatul tresare, cum se holbează în oglindă și cum se întoarce încet spre el, cu fața pe jumătate săpunit, cu briciul în mână.

— Ah! exclamă rotofeiul și se apropie cu pași stângaci la magazioara. *Hey, boys!*¹ S-a trezit!

Se auziră voci care-l strigau pe sheriff-ul Blaine și din ce în ce mai mulți bărbați intrară în raza vizuală a lui Sycamore.

Acum tăceau. Se mulțumeau să-i fixeze chipul, posomorâți.

— Ei, băiete spuse tipul durduliu, când ne-am văzut ultima oară arătai mai bine. Ia privește-l, Howard. Cred că acum nu va mai încerca s-o facă pe „nevinovatul”...

¹ *Hey, boys!* – Hei băieți!

Howard Blaine arăta ca un taur care ieșise de curând din apă. Îi aruncă tânărului o privire scurtă și descuie ușa. Apoi intră.

— Vino, Sycamore!

Altceva nu-i mai spuse, dar chipul său, ochii mai ales, vorbiră cu atât mai mult.

Tânărul îl urmă în curte.

Între timp se adunasem toți membrii poterii.

— Mi-e sete.

Vocea lui Sycamore era abia perceptibilă.

Blaine făcu un semn cuiva. Omul se îndrepta spre clădirea principală, intră, și, când reveni; ținea în mână o cană mai mare și un pahar, iar dintr-un buzunar al pantalonului răsărea gâtul unei sticle.

Sycamore bău mai întâi un pahar de apă.

— Ia, bea și whisky! Blaine, cu aceeași expresie ostilă pe chip, îi întinse sticla.

Alcoolul curse ca un foc lichid prin beregată. După încă un pahar de apă, tânărul se simți ceva mai bine, dar în ciuda acestui fapt era totuși atât de obosit și fără vlagă, că fu silit să se așeze pe banca din faimoasei.

— Cum se mai simte Sutter? întrebă el cu glas scăzut.

Oamenii alcătuiseră un semicerc larg și-l priveau cu atenție.

Blaine ridică din umeri.

— S-ar putea ca medicul din Siskadee să ajungă astăzi aici. *Well*, băiete... de fapt, nici n-aș avea nevoie să-ți ascult cântecelul, dar chiar așa: de ce i-ai spart, lui Scuter capul? Înainte de a răspunde, să știi că nu te poți bizui pe nici un fel de subterfugii sau răstălmăciri. Situația este foarte clară și fără echivoc. Ghinionul tău e că amicul Sibley te-a lăsat în plata Domnului. Și mai e ceva, băiete – îți dai seama, cred de situația ta: ești acuzat de crimă. Deci, dă-i drumul!

În capul lui Sycamore bubuia acum un fel de tobă indiană. Dar tânărul își veni în fire repede, strânse din ochi și privi apoi țintă, când pe *sheriff*, când pe oamenii acestuia. Apoi izbucni într-un râs ciudat care era mai degrabă un scâncet. Dar asta păru că-i stârnește din nou durerile. Dintr-odată redeveni grav. De-abia, acum înțelese tâlcul celor afirmate de Blaine.

— „Acuzat de crimă”? Pesemne că ați înnebunit!

Bărbații stăteau neclintiți, de parcă ar fi fost niște statui lucrate din ghips.

— Trebuie să mă corectez. *Deocamdată*, învinuirea nu are în vedere decât vătămare corporală gravă și complicitate la două atacuri banditești asupra unor bănci. Dar, după câte îmi dau seama, *foarte curând* acuzațiile astea vor suna altfel. Și anume: *jaf și crimă*. Ștreangul te așteaptă la Siskadee, băiete!

— Sunt nevinovat, *sheriff*! Sycamore țintui disperat steaua care strălucea în bătaia soarelui, pe pieptul namilei. Nu sunt de fel amestecat – nici în jafurile de care vorbești, nici în așa-zisa crimă!

— Sigur că nu, îl ironiză Blaine reținut. Sutter a vrut doar să încerce dacă nu cumva țeasta lui poate zdrobi peretele, iar tu ți-ai găurit umărul cu un

glonț din revolverul său, așa, ca să te amuzi! Iar în ce-l privește pe amicul Sibley, mărinimos cum ești, l-ai lăsat să plece în bună pace...

— La naiba, *mr. sheriff*, n-am nimic de-a face cu toate treburile astea! Nu eu l-am rănit pe Sutter.

— Zău?! Deci vrei să dai vina pe Sibley, nu?

Chipul lui Sycamore se preschimbă într-o mască.

— Nu cunosc nici un fel de Sibley, sau cum i-o zice. De fapt, despre cine e vorba?

— Păi, dacă nu ești autorul fărădelegilor. Înseamnă că trebuie să fie altcineva, ce părere ai?

— Așa este. Dar nu-l cunosc pe omul de care vorbiți.

— Mai bine zis nu-l cunoșteai, accentuă Blaine. Și nici nu l-ai întâlnit, așa, întâmplător, la izvoarele care se găsesc la miazăzi de Lumas Well?

— L-am întâlnit chiar din întâmplare, asta-i adevărul!

— Și eu trebuie să cred așa ceva?

— Mi-e totuna ce crezi dumneata, *mr. sheriff*, se recită tânăru. Eu doar spun cum s-a întâmplat. Până în clipa aceea nu-l cunoscusem pe omul de care vorbiți, iar numele lui nu-l știu nici măcar acum.

Un zdrahon tuciuriu, cu umerii largi și barbă stufoasă se vâri în față.

— Jigodie nenorocită, tot tu ești cu gura mare, tot tu...?

— Dă-i pace, Beckett, îl admonesta Blaine fără a se răsuși, eu iau interogatoriul aici, s-a înțeles?

Oamenii bombăniră.

— Văd că vrei să-l acoperi pe Sibley. Asta-i curată prostie, Sycamore! Poate că frigurile ți-au încălzit gândurile. Uite, încerc să te scutesc de asemenea minciuni. Îți spun eu care este adevărul și tu n-ai altceva de făcut decât să recunoști. Nu-ți dai seama că ai pierdut bătălia? Fii bărbat până la capăt!

— Dar de ce să nu mă întrebați și în continuare, de ce...

— Mai târziu, îl întrerupse Blaine cu un gest scurt al mâinii. Despre jefuirea băncii din Santa Fe nu vreau să vorbesc, fiindcă pe mine mă privește doar ceea ce s-a întâmplat la Siskadee. Deci, ați fost trei – Hopkins, Sibley și tu, Sycamore. Fiindcă ai o mutră inofensivă, ți-a revenit misiunea să intri în oraș înaintea celorlalți, pentru a iscodi. După ce ai făcut această recunoaștere, folosindu-se de informațiile tale, cei doi au atacat și au jefuit banca. Tu ți-ai continuat drumul spre miazănoapte, făcând – pentru a deruta urmăritorii – un ocol mare, iar Hopkins și Sibley s-au despărțit imediat. Sibley a avut ghinion, gloanțele noastre i-au găurit burduful de apă. Necazul însă nu a fost prea mare, fiindcă oricum urma să vă întâlniți la puțurile din preajma munților Lumas Well. Și cum tu aveai un burduf intact, v-ați hotărât să traversați împreună *Llanos*-ul. Zis și făcut! Greșeala pe care ați făcut-o, cea de a nu ocoli *Clearwater Springs*, avea să vă coste. Să te coste!

— Chiar așa, *mr. Sheriff*, fiindcă spuneți că mă costă: și cu partea mea de pradă, cum stau lucrurile? Ați mai întâlnit vreodată un bandit care să renunțe la dolarii obținuți cu atâtea spaime și să dea acești bani altuia? Ba

mai mult, îi dă aceluiasi posibilitatea și să spele putina?

— Dar e la mintea cocoșului, băiete! Întrucât nu erai cunoscut, n-aveai de ce să te temi de noi. Știai că întâlnirea cu potera era aproape inevitabilă. Singura ta, șansă de a trece prin „plasa” noastră era aceea ca în clipa respectivă să nu ai banii asupra-ți.

— Unul dintre noi doi este nebun, găfâii Sycamore îndârjit. Și Daniel Morris pe care l-am întâlnit la izvoarele South Cimarron-ului? Tot minciuni, tot închipuiri, nu? Te pomenești că l-am visat?!

— Ușurel, tinere! Felul în care te-ai hotărât să te aperi nu face nici doi bani. Nu doar noi; ci toată lumea din Siskadee știa că *trader*-ul voia să ajungă la un trib de indieni *navaho*². Astfel ți-ai aranjat și tu un alibi provizoriu. Destul de bunicel, dacă te gândești că Morris nu revine înainte de cinci, șase luni. Și doar pentru niște bănuieli, nimeni nu poate fi închis atâta vreme. *Well!* Dar ați făcut după aceea greșeala de neiertat de a alege drumul care trece pe aici. Pesemne voiați să cumpărați niște cai de la Sutter și să vă reîmprospătați proviziile de apă. Poate ați fost și martorii, faptului că flăcăii ranch-ului au plecat – cine știe? N-aveați însă habar că Sutter este *U.S. Marshall*. Și că astfel este și în posesia anunțului de punere sub urmărire a lui Sibley. Nu i-a fost deci greu să-l identifice pe infractor și cum îl știu eu pe Sutter, sunt convins că a încercat să vă aresteze. Ceea ce pentru o persoană singură, confruntată cu niște răufăcători de teapa voastră, s-a dovedit a fi, totuși o nerozie. Sibley a reușit să dispară cu banii, având însă timp să observe că glonțul marshall-ului ți-a sfârtecat umărul: Și asta i-a convenit! Știa că-l vei ucide pe Sutter. Nu era exclus ca rana ta să fie gravă: dacă mureai, cu atât mai bine...! Ți-ai ieșit din minți și l-ai doborât pe *marshall*, lovindu-l în cap cu crosa revolverului tău.

— Ce scorneli tâmpite! exclamă tânărul disperat.

— Dar Sutter are o țeastă tare ca fierul. N-a murit imediat. Primul lucru pe care l-ai făcut apoi a fost să-ți legi rana. Mai târziu, ți-a venit ideea că flăcăii ranch-ului se pot reîntoarce înainte ca tu să fi în stare să pleci. Era nevoie de o poveste pe care s-o poată crede. Pericolul ca Sutter să-și revină și să dezvăluie adevărul despre cele întâmplare nu era prea mare. N-aveai, asupra-ți nici un *cent*³ din banii furați, iar mutra ta inspiră încredere. Temeiuri suficiente, credeai tu ca să-i poți duce de nas pe ortacii lui Sutter. Era riscant, dar șansa nu trebuia neglijată.

— Dacă ar fi fost așa, de ce l-aș fi îngrijit atunci pe *marshall* ca pe un copil de țată?

— Fiindcă și asta ar fi contribuit la buna impresie pe care urma s-o produci flăcăilor. Ehei, băiete, ești într-adevăr dat naibii! Dar pe mine nu mă duci! N-am văzut până acum un bandit care s-o facă pe infirmierul cu unicul martor al ticăloșiei sale, astfel încât acesta să-l dea pradă ștreangului. Așa ceva nu

² *Navaho* – Trib din familia nadenă New Mexico, *Arizona* (vezi și cap. I).

³ *Cent* – Monedă subdivizionară americană, a suta parte dintr-un dolar.

există. Oamenii lui Sutter, care nu știu despre tine toate celelalte amănunte pe care le cunoșteam noi, te-ar fi crezut. Ți-ar fi sorbit spusele – așa cum se face cu un gin bun și vechi. Și toate astea le-ai plănuit gândindu-te că nu e posibil ca *marshall-ul* să poată supraviețui peste trei zile.

— Ți-am mai spus d-le *sheriff*: ești smintitul cel mai mare cu care am avut de-a face!

— Se poate să fiu, dar m-am împăcat de mult cu asta, rânji omul legii.

— Poate aflu de la dumneata și de ce i-am dat bătrânei piei-roșii zece dolari ca să-l trimită pe medic încoace? Țipă Sycamore mintos. Voiam neapărat să nu scap ocazia asta unică în viața unui om, cea de a afla cum e când te spânzură cineva și când tu ești de fapt nevinovat?!

— *No!* rânji Blaine atât de crâncen, de-ai fi zis că e un *grizzly*⁴ chinuit de crampe abdominale. *No*, într-un timp începuseși să simți efectul frigurilor. Știai că riști să pieri ucis de febră traumatică dacă un medic nu-și făcea rapid apariția.

— Ei drăcie! Dar când au trecut indienii pe aici nu eram rănit defel. Ei pot să depună mărturie. Delirul fierbințeli l-a făcut pe Sutter să pună mâna pe revolverul meu și să tragă în mine. Și asta s-a întâmplat a doua zi după ce au plecat indienii.

— Urma unei împușcături la umăr poate fi ascunsă cu destulă ușurință. Iar bătrânul a spus că ei n-au zăbovit aici decât cel mult zece minute și că n-a schimbat cu tine decât vreo zece-douăsprezece vorbe. Și mai e ceva, Sycamore! Mai e o gaură pe care n-ai cum s-o astupi. L-ai rugat să-l trimită încoace pe *doc*. Doar pe *doc*. Un nevinovat ar fi cerut ca în același timp să fie anunțat și *sheriff-ul*. Dar tu n-ai făcut-o. Ei, ce mai zici?

— Pentru Sutter cel mai important lucru era medicul și din cauza asta nu m-am gândit la altceva. Cred că în sinea mea chiar contam ca bătrânul să bată toba în Siskadee, astfel încât s-o afle toată lumea, deci sa veniți încoa', mr. *Sheriff*.

Blaine dădu din cap aprobând.

— Sigur că trebuia să iei și asta în calcul. Ce vrei, loc de noroc, nu alta. În definitiv, febra traumatica te poate curăța uneori mai repede decât o face ștreangul. Dar a doua oară nu mai reușești să mă duci de nas. De fapt, nici prima oară n-ai reușit de-a binelea. Cred că te va bucura să afli că am descoperit urmele focului vostru de tabără din preajma izvorului. Așa ca mai bine ar fi să renunți! Vezi doar că nu mai are rost.

— Bine, mr. Blaine, spuse Sycamore după câțva timp. Să lăsăm deocamdată lucrurile așa cum sunt. Alaltăieri, Sutter și-a revenit un moment, ba chiar a vrut să și mănânce dar în vreme ce i-am pregătit ceva a leșinat din nou. Dacă vine medicul azi sau mâine, o să-l readucă el în simțiri. Și atunci, oricum, iese totul la iveala.

⁴ *Grizzly* – Urs cenușiu din America de Nord (*Ursus horribilis*).

Blaine se uită la el ca la o făptură ciudată.

În mintea tânărului răsunau iarăși cuvintele lui Jude. Era într-adevăr un idiot. Totul se întâmplase chiar cum profețise acesta. Ba mai rău, parcă. Nu existau decât doi martori. Unul se afla de mult în Noul Mexic și în siguranță. Nimeni nu va reuși să-l găsească vreodată. Celalalt zăcea ca o arătare inconștientă în pat și lupta cu moartea. Nu prea era probabil cu va scăpa cu viață. Fără mărturia lui Sutter lucrurile stăteau foarte prost pentru Sycamore.

Desigur, nimeni n-avea cum proba cu tânărul ar fi implicat în furtul la care se știa că participase Sibley. Mai mult, el putea chiar dovedi că nici nu avea cum să fie la Siskadee atunci când se produsese *hold-up*-ul. Dar o privire aruncată chipurilor sumbre ale bărbaților, arată că nici unul dintre ei n-avea chef să aștepte o jumătate de an până când Morris va reveni și va putea să confirme spusele sale.

Îi știa pe acești texani impulsivi. Sentința lor era repede rostită.

— Cum, tot nu-ți dai seama că în zadar mai nădăjduiești ceva? întrebă Blaine.

— Văd doar că aparențele sunt împotriva mea. Și nu vă iau, asta în nume de rău, fiindcă îmi dau seama ca nu mă puteți crede. Nu cer decât dreptul pe care îl are orice cetățean american, cel de a-mi dovedi nevinovăția.

— Sigur, că ai dreptul ăsta, Sycamore. Cel puțin din parte-mi. Dar nu știu dacă voi izbuti să-i fac pe flăcăii lui Sutter să fie de aceeași părere cu mine. Ei țin la *rancher* ca la propriul lor tată.

Tânărul răsuflă cu greutate.

— Ei, nimic, nici o mărturisire, Sycamore? întreba Blaine după câteva minute, așa ca și cum nici n-ar fi așteptat altceva.

— Ați recunoaște că ați doborât un bărbat, dacă adevărul ar fi totuși altul? se înfurie tânărul.

Ofițerul de poliție se răsuci și plecă. La ușă se întoarse iar.

— Nu te închid fiindcă ești rănit și nu ai armă. Privirea lui căzu asupra oamenilor. Iar voi, vegheați asupra lui! De îndată ce pare a fi gata să pună mâna pe vreuna, trageți!

— Tare aș vrea să știu de ce facem atâtea farafastăcuri cu ăsta, mârâi unul. Când întâlnești șobolani, îi ucizi, nu te apuci să-i îngrași.

— Asta n-ai decât s-o gândești când nu sunt eu prin apropiere, Mac. Individul este un bandit și un ucigaș, dar la spânzurătoare va ajunge numai după ce va fi condamnat conform legii. Să nu uiți asta!

Apoi dispăru în casă.

Mac Pepper se mută de pe un picior pe celălalt, se uită țintă în ochii arzând de febră ai lui Sycamore, apoi își privi tovarășii.

— Pariez că în scurt timp guzganul ăsta va încerca să facă rost de o armă, spuse el sumbru.

CAPITOLUL VII

„ORICE OM ARE DREPTUL SĂ SE APERE!”

După-amiaza, Blaine, împreună cu trei dintre oamenii săi stăteau la căpătâiul lui Sutter. Rănitul, care tot nu-și revenise din leșinul prelungit, nu mai era decât o umbră a uriașului de odinioară. Slăbise îngrozitor de mult și avea o paloare anormală. Coloritul feții sale ajunsese acum la un alb-cenușiu intens și pielea părea un pergament subțire tras peste oasele craniului.

— Tocmai a înghițit niște zeamă de carne, șopti Jack Terance, să vedem dacă poate s-o țină în el. Ar fi foarte bine!

Omușorul sheriff-ului se mișca spasmodic în sus și în jos.

Rămaseră multă vreme neclintiți, privindu-l țință pe bolnav.

Măselele lui James Spiller, cel mai voinic dintre ei, mestecau în gol. Omul se răsuci și plecă. După câțva timp, îl urmară și ceilalți. În cameră nu rămăsese decât Adam Carter, care se așeză pe un scăunel. Din când în când, ștergea măruntele broboane de sudoare de pe fața bolnavului.

În vremea aceasta, James Spiller ajunsese în preajma lui Sycamore care se așezase într-un loc umbrit. Bărbatul îl scuipă, rămase locului cu picioarele depărtate și-l fixă cu privirea pe tânăr care, ridicându-se, își șterse chipul împietrit.

Blaine și ceilalți rămaseră locului. Sheriff-ul deschise gura să spună ceva, dar renunță când văzu expresia din ochii celui astfel insultat.

În vreme ce Sycamore – care era dezbrăcat până la brâu și a cărui parte stângă era împodobită cu un bandaj ce-o înfășură strâns – se apropie de James cu pași foarte egali și mișcându-și picioarele într-un fel ciudat, rigid, iar brațele îi pendulau fără vlagă parcă, acesta își desprinsese centura și o lăsă să pice. Apoi încremeni ca o stană de piatră.

Tânărul se opri chiar în fața lui.

Privirea sa arzătoare se înfipse în ochii lui Spiller, oare simți că-l trece un fior.

O mișcare care, din pricina repeziciunii cu care fusese făcută, aproape că scăpă privitorilor, propulsa în sus mâna dreaptă a lui Sycamore; tot atunci degetele se înfipseră, în chica adversarului, smucind în jos capul lui James. Concomitent, genunchiul drept al tânărului se înalță și izbi năprasnic.

Se auzi un fel de gâlgâit iar corpul adânc încovoiat al lui Spiller dădu înapoi, împleticindu-se. În aceeași clipă, un upercut îi trăsni bărbia îndoindu-i capul pe spate. Lovitura fu atât de puternică încât omul căzu la pământ cât era de lung.

Că rana lui Sycamore se resimțea ca urmare a acestor mișcări rapide, se putea vedea limpede pe fața lui crispată.

Dar această durere nu-l opri, nu-l paraliza, ci îi întărește și mai mult mânia. De abia se redresase James, că pumnul explodează iar în bărbia lui. Pentru a se apăra, omul își înalță în grabă mâinile. Astfel îi rămase însă stomacul

descoperit. Cu capul înainte, Sycamore făcu un salt uriaș, iar izbitura aproape că-l frânse în două pe individul imprudent. Șocul îl catapultă în peretele casei. Încet, trupul se năruî la pământ.

Dar și Sycamore căzu. Și anume pe partea stângă. Suferința cumplită ce izvora acum din umărul rănit îl aduse aproape în pragul nebuniei.

Cu gura larg deschisă și cu respirația tăiată, izbuti să se ridice, dar durerea îl făcu să-și muște până la sânge buzele. Fără voie, chinul insuportabil îi smulse un geamăt.

Căscă ochii mari, îi strânse iar, dar nu reuși să zărească altceva decât o ceață care se unduia. În auz îi stăruia un vuiet și genunchii-i tremurau atât de tare, încât mersul său nu mai era altceva decât o înlănțuire de mișcări frânte.

Între timp, James se adunase de pe jos, fără ca să-l slăbească din ochi pe cel care stătea acum iarăși în apropierea sa, vădit marcat și cu brațele spânzurând.

Mâna dreaptă a combatantului mai vârstnic pendula înapoi, își luă elan, zvâcni în față și, zburând apoi de jos în sus, se îngropă în pântecul lui Sycamore.

Tânărul ajunsese astfel involuntar în poziția unui briceag pe jumătate închis, dar un upercut de stângă îl dezdoi iarăși, ca după aceea o directă de dreapta să-i demoleze umărul rănit.

Geamătul lui Sycamore suna aidoma celui unui cal muribund.

Pata de sânge din bandaj se lățea văzând cu ochi. Dar omul nu mai simțea nimic.

Când James dădu semne că vrea iarăși să se năpustească împotriva lui, vocea aspră a *sheriff-ului* se făcu auzită:

— Stop, ajunge, James!

Nimeni nu încercă să-l ajute pe Sycamore. Priviră în tăcere la Spiller care, după ce își luă centura de pe jos, se îndreptă clătinându-se spre malul lacului. Genunchii nu-l mai ascultau.

— Dacă tânărul n-ar fi fost rănit, James ăsta al nostru, deși tare ca un bizon, n-ar fi avut sorți de izbândă, își zise Howard Blaine.

Și ceilalți gândiră la fel.

Iar undeva în adâncul ființei lor îi încercă un fel de admirație față de acest tânăr neînsemnat în aparență, care, deși avea o rană inflamată pricinuită de glonț, deși măcinat de friguri și slăbit de sângele pierdut, reușise, cu doar câteva lovituri ale drepte sale, să-l încolțească atât de tare pe James, cel voinic ca un urs.

În ciuda oprobriului lor, în ciuda mâniei pe care le-o stârnise presupusa lui faptă, erau americani, erau texani – deci oameni care apreciază orice performanță, indiferent dacă aparține unui ucigaș sau unui sfânt.

— Duceți-l în casă, spuse Blaine. Și vedeți ce-i cu rana lui. Tu, Will, apucă-te și fă ceva de mâncare. Nu cred că în următoarele douăzeci și patru de ore se va pune pe picioare.

Se înșelase însă; de-abia căzuse amurgul că Sycamore coborî din pat.

Mai întâi sorbise o zeamă puternică de carne, apoi mîncă zdravăn. Acum se afla lângă casă și aerul răcoros îi pria de minune.

Blaine, care îl privea de la fereastra camerei de lucru a lui Sutter, își clătină capul a părere de rău.

— Păcat, mare păcat de flăcăul ăsta, spuse el apoi lui Steve Beckett.

Bărbatul, pe cât de scund pe atât de înfipt, cu mutra lătăreață ce semăna cumva cu o clătită, îl privi mirat.

— Păcat de un ucigaș?

— Păcat de flăcăul ăsta, nu înțelegi? Are puteri mai ceva decât un taur. Pentru orice *rancher* un asemenea om este o comoară. Mare păcat! Colinda prin cameră, cu mâinile la spate. Sunt două soiuri de oameni cu care am de-a face. Unii sunt răufăcători din naștere, „meseriașii” cum le spun eu, de felul lui Isham Hopkins, care trebuie striviți așa cum o faci cu gîngăniile dăunătoare. Alții însă au un fond bun – și măcar la început sunt la fel ca oricare din noi. Dar o greșeală mărunță îi face să-și piardă mințile și s-o ia la vale. Aceștia sunt de fapt cei mai primejdioși; li se pare că au temeuri, că sunt nedreptățiți. Și asta îi transformă în niște sălbăticiuni. Sycamore e unul dintre ei. Iar Jude Michael Sibley este și mai. Ei, dar mi-aș fi dorit ca până la ora asta *doc* să fi venit deja. Cred că va trebui să mai avem răbdare până mâine dimineață.

— Pe mine mă interesează cu totul altceva acum, Ward...

— Și anume ce?

— Suntem plecați de acasă de aproape douăsprezece zile. Prăvălia aia a mea, negoțul... Și ceilalți tot așa: nu numai că-și pierd timpul, dar și o groază de bani, dacă vom continua să zăcem așa, fără să facem ceva. Nu ne putem îngădui asta. Maggy a mea se descurcă ea vreo câteva zile, dar după aceea... Trebuie să ne întoarcem acasă, Ward. Ce părere ai?

— Mda, cam ai dreptate. Dar trebuie să vedem și ce spune *doc* Ellsworth.

— Păi de ce?

— În primul rând pentru că Sycamore nu e în stare să suporte un asemenea drum – nu poate călări în halul în care este...

— N-avem decât să înjghebăm un *travois*⁵, ce naiba!

— Da, dar mai întâi trebuie ca *doc* Ellsworth să-i extragă glonțul. Și cred că nici atunci n-o să fie posibil. Iar va pierde sânge și asta o să-l slăbească și mai mult.

— Am priceput, deci cu alte cuvinte trebuie să ramii aici până când flăcăul va fi iar – cât de cât – în măsura să se țină-n șa. Dar pentru asta nu cred că-ți trebuie șapte oameni?

— Așa-i! Mai întâi aș vrea să știu însă părerea lui Ellsworth despre Sutter. După aceea văd eu ce facem...

⁵ *Travois* – Vehicul primitiv folosit de indieni (ceva intermediar între targa și sania noastră).

— Sutter nu-și va mai reveni, treaba asta o vede și-un orb. De opt zile zace cufundat în leșinul ăsta. Îți dai seama, opt zile! Doar ai văzut și tu rana. Nu mai există nici o nădejde, Ward! Ce te tot complici atâta cu Sycamore ăsta? Ce rost are ca doc să-i mai coase rana, dacă și așa individul va fi spânzurat? N-are nici o noimă?

— S-ar putea să fie așa, vezi tu, datoria mea este să aplic legea – eu n-am cum s-o schimb. O aplic și basta! Și nu uita că i-am garantat lui Sycamore dreptul de a se putea apăra. Orice om trebuie să aibă acest drept, înțelegi?

Steve scoase un sunet care semăna cu o mârâitură, după care spuse:

— Faptul că trebuie să spânzurăm pe cineva nu înseamnă o distracție – cel puțin pentru mine, unul – dar în cazul ăsta nu mai există nici cea mai mică îndoială. Pe tine nu te lasă steaua, dar noi nu purtăm așa ceva, deci...

— Nu uita că atunci când am constituit potera asta, ați depus un jurământ.

— *Pshaw!*⁶ Am jurat că în timpul urmăririi vom respecta întocmai ordinele tale. Dar „vânătoarea” s-a încheiat. Sutter trage să moară și asta din pricina... Nu, să știi că eu unul m-am săturat. Merg să discut și cu ceilalți. Trebuie să ajungem la o înțelegere cu tine și vom ajunge.

— Nici vorbă de înțelegere, accentua Blaine cuvântul. N-ai decât să vorbești cu ei, dar nu se face nimic până când nu se ivește medicul aici. Aveți cuvântul meu!

CAPITOLUL VIII

ÎL AȘTEPTĂM PE ELLSWORTH ȘI CONSTATĂM CĂ NU VINE SINGUR

A doua zi, venind dinspre răsărit, din direcția lanțului de dealuri, apărură niște puncte mișcătoare care se apropiau acum statornic de lac.

Sycamore, care ședea pe mal cu picioarele spânzurând în apă, le observă primul. Avea ochii ageri. Numără trei puncte: două mari și unul mic. Deci doi călăreți și un animal de povară.

Nu putea fi decât medicul, fiindcă „trupa” lui Sutter era compusă din cinci persoane.

Și ei trebuiau să revină curând acasă! *Săptămâna lor*, din Mesilla se terminase de mult!

În mod curios, febra sa traumatică slăbise dintr-odată, cam de la miezul nopții. Dar rana începuse să colecteze. Ea pulsa – de fapt zvâcnea – atât de puternic, încât toată partea lui stângă – de la gât până la șold – era mai fierbinte decât restul capului, de parcă ar fi fost pradă focului îl îngrijora și faptul că de la o zi la alta puterile bolnavului scădeau. Felul cum se sfârșea *marshall-ul* era o lovitură pentru tânăr. De când potera se afla acolo, nu mai

⁶ *Pshaw!* – Interjecție care exprimă dezgust, dispreț.

avusese voie să-l vadă.

— Îi merge prost, răspunsese aseară Blaine întrebării sale, dacă vrei să-l vezi – n-am nimic împotriva, în vocea lui nu se simțea nici cea mai mică urmă de compătimire. Cândva Sutter i-a salvat viața lui James. La viața lui, marshall-ul a fost om odată!

Apoi se răsuci. Lui Sycamore i se păru că o face fiindcă încerca să-și ascundă astfel chipul desfigurat de mânie. Dar nici nu era nevoie. Oricum, tonul cu care vorbea spunea destule.

Toată noaptea, tânărul nu izbuti să adoarmă, căutând zadarnic o cale de a ieși din încurcătură. Dar așa ceva părea că nu există.

Doar dacă Sutter și-ar redobândi cunoștința și le-ar spune cum s-au petrecut lucrurile. Dar cu fiecare oră ce trecea, șansa asta devenea mal mărunță.

De când febra propriu-zisă îi trecuse și își regăsise judecata, lui Sycamore îi devenise limpede că n-aveau cum să răspundă în același fel urii, urii oarbe cu care-l copleșeau oamenii aceștia, cu toate că ar fi avut destule temeuri.

Văzuse că are de-a face cu niște indivizi în fond foarte de treabă. Poate aspri în aparență, dar de fapt cumsecade, ba chiar de înțeles. Ura lor firească nu se îndrepta împotriva sa, ci împotriva lui Jude Sibley. Împotriva *ucigașului rancher*-ului Sutter. Fiindcă asta era clar acum, rănitul va muri. Leșinul nu era altceva decât o comă prelungită. Iar omul odată mort, Sibley era un ucigaș! Dar membrii puterii îl considerau pe el drept făptaș și n-avea cum să-i convingă că nu-i așa.

Dimineața se regăsiseră iarăși cu toții la marginea lacului. Tânărul se așezase la nici zece *yarzi*⁷ de ei, la umbra unui înalt *prairie-schooner*⁸ pe care-l trăsese acolo din motive care îi scăpau.

Fără să se sinchisească de prezența sa, se înțeleseseră să respecte dorința lui Blaine ca să fie așteptată sosirea medicului, înainte de a isprăvi cu Sycamore. Și-acum *doc* se afla la mai puțin de o *milă*⁹!

Sycamore își mușcă buzele.

Ce trebuia să facă? În ce fel se putea apăra? Blaine probabil că nu se va opune oamenilor dacă aceștia vor voi să-l linșeze. Și o voiau!

Nici măcar în clipa aceea tânărul nu-l considera pe Jude drept ucigaș. Lovise într-adevăr prea tare, iar Sutter avusese neșansa de a se mai și izbi în cădere.

Acum observaseră și ceilalți călăreți care se apropiau.

Începură să strige aprinși, să se agite.

Câțiva dintre ei își goliră revolverele în cerul care radia albastru și nevinovat și se grăbiră în întâmpinarea medicului.

Zece minute mai târziu, Will Coster alerga spre casa în pragul căreia Blaine,

⁷ *Yard* – Unitate de lungime egală cu 0,9144 m.

⁸ *Prairie-schooner* – Corabie a preeriilor, chervan, cai coviltir.

⁹ *Milă* – Unitate de măsură pentru lungime, folosită în Anglia și SUA, egală cu 1 609,3 m.

cu mâna făcută strașină, se trudea să deslușească identitatea călăreților.

— A... a adus-o și pe Dee, Blaine – pesemne că doc a înnebunit. Cred că fata nu mai poate...

— Doc n-a avut o idee proastă. De cele mai multe ori femeile se descurcă mai bine cu doi bolnavi decât ar face-o un bărbat, mormăi Blaine, dar nici lui nu-i convenea că Philip Ellsworth era însoțit și de fiica sa, Doreen. Lucrurile urmau să se complice. O știa pe fată. Cei doi Ellsworth veniseră de vreo câțiva ani din Est. Iar cu moravurile texane – desigur, destul de aspre – nu reușiseră încă să se împrietenească.

Speranțele lui Sycamore însă renăscură. Prezența unei femei putea constitui cea mai bună piedică în calea urii bărbaților.

Având pe față semnele unei așteptări, unei speranțe încordate, privea către micul grup care se apropia rapid. Acum reuși să-i distingă cu claritate. Mai întâi medicul, care arăta ca un nobil scoțian care fusese surprins de o furtună de nisip. Era un personaj înalt, zvelt și foarte distins. Ce-i drept, felul cum ședea în șa putea să-ți provoace compătimirea. Nu oricine era născut pentru așa ceva. În schimb, fiica lui, îmbrăcată în niște veșminte bărbătești practice, făcea o figură mult mai bună. Nu era de mirare. Cum avea să afle mai târziu, călăria era pasiunea Doreenei.

Când ajunseră în curte, Sycamore o privi cu și mai multă atenție.

Înfățișarea ei era cumva fără cusur, deși... Fața era ovală și regulată. Gura, poate un pic cam mare. Dar buzele pline înlăturau această impresie. Avea un năsuc cârn și o mulțime de pistrui.

Dar, în mod curios, aceste detalii nu-i alterau imaginea. Pistruii, nasul cârn și părul blond-pai care era strâns într-un coc greu aparțineau acestei fete, pe care nu ți-o puteai închipui altfel. Nu era o frumusețe, dar în felul ei era extrem de atrăgătoare.

Privirea pe care i-o aruncă lui Sycamore, după zâmbetul prietenos adresat lui Blaine, cuprindea, pe lângă o curiozitate evidentă și ceva care semăna cu un dezgust profund la care se adăuga și teama, o teamă de care ți-e cumva ciudă.

O găleată cu apă rece nu l-ar fi putut dezmetici mai rapid...

Desigur, mutra lui puternic tumefiată de lovituri și care bătea acum în toate culorile, putea să-ți stârnească frica.

Tatăl ei nu-l măsură decât fugitiv cu o privire ce trăda interesul profesional al medicului și atâta tot.

Cu pașii gravi, care aminteau de cei ai unui președinte de tribunal, intră în casă. Pur și simplu nu-ți puteai închipui că în viața lui ar exista și situații care să-l determine să umble mai repede. Iar gândul ca omul ar putea eventual să și fugă sau, Doamne ferește, chiar să alerge, nu putea să mai treacă prin mintea cuiva care, anterior, îl privise măcar o clipă.

Trecând pragul în urma tatălui ei, fata mai privi o dată nedumerită spre Sycamore, de parcă s-ar fi întrebat cum un individ atât de primejdios ca el poate fi lăsat așa, în stare de libertate.

Apoi dispăru. Imediat după ea intrară și ceilalți. Doar Adam și Steve mai întârziară o clipă pentru a deșeuca caii și pentru a desprinde din legăturile care o fixau de animalul de povară, cutia de lemn destul de mare, asemănătoare poate cu sicriul unui copil. Duseră îndată obiectul în casă.

Sycamore iubea caii. Se îndreptă către cele trei animale istovite, care erau acoperite cu un strat gros de praf și care stăteau acum cu capul spânzurând în jos.

Unul dintre ei era un ponei bălțat în alb-negru, mărunț și rezistent. Fusese călărit de medic. Avea un piept lat și capul mic. Fornăi ușurel când tânărul își trecu degetele peste nările-i catifelate.

Fata folosise un animal sur. Trebui mai întâi să îndepărteze praful, pentru a constata asta. Era o iapă tânără și rezistentă, o tretină cu picioare lungi. Puteai să-ți închipui că era și foarte rapidă.

Tocmai voia să bată grumazul calului de povară, când îl săgetă un fior.

Coburul!

Între clapă și tocul de piele propriu-zis se căsca o deschizătură. Iar prin aceasta răzbătea licărul crosei unui revolver.

Încă mai înainte de a realiza pe deplin constatarea, avea deja în mână six-shooter-ul¹⁰ argintat, calibru 38. Aruncă o privire rapidă în magaziile de gloanțe. Plumbii luceau mat. Erau încărcate.

Vârî arma în buzunar.

Dar astfel ar fi atras atenția.

Păși grăbit spre casă. Își aminti că oamenii îi azvârliseră cizmele în magazia de materiale. Ajunse neobservat acolo și, cum ușa era deschisă, intră, găsi îndată încălțările și, suflecându-și pantalonii și le trase pe picioare, își vârî apoi arma în carâmbul drept, după care aduse veșmântul în poziția inițială.

Pintenii îl încurcau însă. Îi desprinse.

CAPITOLUL IX

ȚAPUL ISPĂȘITOR

După o jumătate de ceas în pragul casei se ivi Jack Terrame.

— Să vii și tu, spuse el morocănos.

Așteptă până când tânărul trecu pe lângă el, apoi îi urmă.

Îl ridicaseră pe Sutter. Câteva perne îl propteau, asigurându-i stabilitatea.

Când îl zări, Sycamore tresări speriat.

Față de imaginea pe care o oferea acum, Sutter cel pe care-l văzuse cu câte zile în urmă arătase înfloritor.

Palmele mari ale lui James sprijineau un cap de mort! Privirea cruntă cu care Spiller îl măsură pe tânăr, îl făcu pe acesta să frisoneze. Apoi observă ca parul fusese îndepărtat din jurul rănii de-un lat de palma. Plaga în sine se

¹⁰ *Six-shooter* – Revolver cu șase focuri.

înfățișa ca o crăpătură adâncă.

La început i se păru că Doreen pregătește niște fașe pentru... un cadavru! De-abia puțin mai târziu baga de seamă zvâcnetul spasmodic al mâinii drepte a rănitului, o biată mână palidă și străvezie, care zăcea pe pătură.

Ellsworth îl observă pe Sycamore cu un calm bine cumpănit, apoi împinse către acesta un scăunel.

— Așează-te! spuse el complet neutru și destul de obosit.

Tânărul o făcu, îi surprinse privirea scurtă, cercetătoare. Și simți căutătura sumbră a oamenilor stăruind asupra sa. Chiar și Blaine se uita la el de parcă ar fi vrut să-l rupă în bucăți.

Medicul desfăcu bandajul lui Sycamore, apoi examina atent locul pe unde intrase proiectilul. Degetele sale fine o făcură cu atâta blândețe, că rănitul nu simți nici cea mai mică durere.

Părul său castaniu deschis, grizonat de acuma, mirosea a rășină de pin, constată el – dar probabil sa înșelase. În tot vestul Texasului nu existau conifere.

— Regret, dar trebuie să deschidem iarăși rana, spuse el, este aproape vindecată, dar sub ea... N-avem încotro, se cere ca glonțul să fie extras.

— Nu prea cred că e nevoie, mârâi James răgușit.

Ellsworth nu-și ridică privirea.

— Asta vă rog s-o lăsați în seama mea, domnule Spiller! N-o spusese nepoliticos, dar oricum, foarte precis.

— Când ți-a scăzut febra? Mi s-a spus că ai avut febră, nu?

— Da, azi noapte s-a muiat dintr-odată.

— Deci de vreo douăsprezece ore. Și mai-nainte de asta. A fost tot timpul prezentă?

— Da.

— Asta înseamnă că glonțul trebuie scos. Și încă repede. Febra va reveni. Să știi însă că n-am anestezic. Voi încerca să lucrez cât se poate de rapid.

Sycamore dădu din cap în semn că era de acord.

Medicul se ridică.

— Aduceți o masă – și prosoape sau cearșafuri.

Adam și Mac dispărură. Cu vădită neplăcere, însă.

— E foarte important să nu te miști. Din cauza asta va trebui să fi imobilizat.

— Nu-i nevoie, *doc* – nu le fac eu o asemenea plăcere neghiobilor ăstora. N-o să zic nici pâs.

— Asta nu contează. Dinspre parte-mi poți să și urlî. N-ai voie însă să te miști. Și încă un lucru: asta cu scosul glonțului depinde doar de dumneata, înțelegi?

Sycamore înțelesese foarte bine. *Doc* voia să spună că, oricum, extragerea glonțului nu va influența soarta viitoare a tânărului. Scoase un mârâit care ar fi făcut cinste unui dog matur.

— Dați-i drumul! Se lungi pe masa care fusese între timp adusă. Avu însă

grijă ca nu cumva cracul drept al pantalonului să lunece în sus.

„N-am voie să leșin acum”, gândi el înfocat, „dacă vor da peste revolver s-a dus și ultima șansă”. Că Sutter nu se va mai trezi era clar văzându-i înfățișarea – limpede ca lumina zilei, așa că nici nu-l mai întrebă pe medic.

Doreen terminase cu bandajatul. Sutter zăcea încremenit în pat. Fata se apropie de masă.

Două cute verticale îi brăzdau fruntea. Când privirea ei coborî asupra lui Sycamore, fața i se posomorî.

Că și fiica medicului îl privea cu un dispreț atât de evident, îl lovi pe tânăr ca o țâșnitură de apă fierbinte. Știa că fata nu putea gândi altfel. Totuși, acest chip încremenit îi arăta că nimeni, dar absolut nimeni nu credea defel în nevinovăția lui. Își încleștă dinții.

Apoi bisturiul cel lung se cufundă în carnea lui. Îl simțea ca pe o lance incandescentă.

Ellsworth se întrerupse și-l privi.

— Mai departe! Sycamore avu un rictus ca unul căruia, din greșeală, îi cade o nicovală pe vârful cizmelor.

Modicul continuă să caute proiectilul.

Simțământul unei dureri nebunești, imposibil de asemuit cu ceva, îi aduse lacrimi în ochi. Dintr-odată urmă o smucitură și instrumentul de tortură fu scos.

Toți tăceau. Oamenii stăteau în cameră de parcă nu i-ar fi interesat nimic, dar nici unul dintre ei nu pierdea vreun amănunt.

Sycamore văzu deasupra-i chipul fetii. Părea cu o zărește printr-o pânză de apă. Tampona sângele care izvora grăbit.

În cele din urmă glonțul ieși iarăși la lumina zilei.

Când îl văzu prins de fălcile cleștelui îngust – o moviliță de plumb sângerie – își aduse fulgerător aminte că-și cumpăraseră la Carson gloanțe din cele noi, de plumb aliat cu antimoniu și cu înveliș de zinc. *Keeper-ul*¹¹ spuse că atunci fuseseră scoase pe piață.

Dar Sutter afirmase cu nu părăsise ranch-ul de aproape un an. Avea desigur o anumită rezervă de muniție în casă, dar aceasta nu putea să fie alcătuită decât de obișnuitele gloanțe de plumb nealiat.

Acest gând îl însufleți atât de mult încât, luptându-se cu trâmbele de ceață ale slăbiciunii ce amenințau să se transforme în leșin, se săltă totuși repede.

— Glonțul, doc – dați-mi glonțul!

Cu o uimire stăpânită, Ellsworth lăsă proiectilul să cadă în palma făcută căuș a lui Sycamore.

— Blaine, adu Coltul lui Sutter și centura mea!

— Ce înseamnă asta? mormăi omul.

— Cred că-ți pot dovedi ceva.

¹¹ *Keeper* – Aici în sens de comerciant, patronul magazinului.

Blaine făcu un semn lui Mac Pepper.

Acesta aduse ambele centuri de arme.

— Scoate un glonț din centura mea și altul din cea a lui Sutter! spuse Sycamore, privind la chipul concentrat al fetii, care se apropiase acum foarte mult.

Gâfăitul disprețuitor al lui James Spiller puncta tăcerea cu semne de întrebare. Blaine se uită mai întâi la el, dar extrase apoi câte un proiectil din fiecare centură.

— Da, și?

— Pune gloanțele unul lângă celălalt și cercetează-le cu atenție! Există vreo deosebire între ele?

Tăcere.

— Da, Sutter are gloanțe de plumb moale, nealiat, pe când tu... da... ia să vedem... Scoase încetișor un briceag din buzunar, îl desfăcu și încercă să cresteze glonțul cu tăișul, dar nu reuși... pe când tu ai deja gloanțe din cele noi, cu cămașă în zinc. Și ce-i cu asta?

— Mai uită-te și la glonțul pe care tocmai l-a scos *doc* din pielea mea.

Blaine își îngădui un răgaz pentru a privi nemulțumii în juru-i. După asta luă totuși proiectilul muiat în sânge și-l studie cu băgare de seamă.

— Phiu, fluieră el printre dinți, asta e... ăsta e un glonț cu cămășuială de zinc.

— ... din Coltul meu, completă Sycamore.

Liniștea coborî peste încăpere.

Blaine își reaminti fulgerător că, de fapt, Sycamore afirmase de la bun început că Sutter trăsesese asupra lui la trei zile după ce fusese rănit! Și că o făcuse când delira. Cu revolverul tânărului! La trei zile după...

— Ia spuneți, *mr. Ellsworth*, puteți constata când a fost provocată această rană?

— Asta n-o pot spune decât destul de aproximativ. Poate să fie veche de șase zile, dar poate să aibă chiar mai mult. Nu se închisese prea bine. Înclin să o consider ca datând de șase-șapte zile, mă pot însă și înșela.

— Nu zece zile? întrebă Blaine cu vocea înecată.

— Posibil. Dar în situația asta – având în vedere constituția lui fizică excelentă – rana ar fi trebuit să fie aproape vindecată.

— Eu i-am deschis-o iarăși, cu câteva lovituri de pumn, hârâi James Spiller și se alese cu o privire îngrozită a fetii, ceea ce nu-l deranjă defel.

Ellsworth nu clipi.

— Atunci, e posibil. Când s-a întâmplat asta?

— Ieri de dimineață. Individul a devenit obraznic și...

— Nu mă interesează, se apără medicul cu un gest demn de un grande de Spania și îl privi iarăși pe Blaine. Mda, este, cum am mai spus, greu de estimat. Oamenii de aici trebuie apreciați după cu totul alte criterii decât se face îndeobște. Nu mă mai miră nimic. Ambele termene despre care s-a vorbit sunt deci posibile.

— *Mr. Sheriff*, ai văzut că am avut în umăr unul din propriile mele gloanțe. Crezi că așa, neavând ce face, am început să-mi găuresc corpul? Ți-am mai spus cum s-a întâmplat: Sutter – aiurind din pricina frigurilor, a tras asupra mea la trei zile după ce a fost rănit. Și asta a făcut-o cu revolverul meu, pe care îl lăsasem aici. Dovada că este așa e chiar glonțul!

— Glonțul nu dovedește decât faptul că rănitul a folosit Coltul tău, atâta tot. Asta nu înseamnă că Sutter a tras asupra ta când delira și nici că trecuseră trei zile de când era rănit.

— Nu vrei să accepți nici un motiv, oricât ar fi el de întemeiat, spuse Sycamore mânios. Ții morțiș la idea că eu i-am spart capul marshall-ului și nimic nu te poate convinge că nu-i așa, strigă el acum, ținându-l pe Blaine cu ochi scăpărători. Ai nevoie cu orice preț de un țap ispășitor și, cum n-ai găsit altul, înseamnă, după judecata dumitale strâmbă, că eu sunt acela. Ce dracu'! Nu pricepi că nu m-am atins de Sutter? A vrut să scoată revolverul și să-l aresteze pe Sibley. Dar acesta a fost mai rapid și l-a lovit în cap cu crosa armei sale. N-a vrut să-l ucidă, altminteri ar fi tras. Nu?

Suflul fierbinte al respirației sale încingea obrații omului legii. Bărbații încremeniseră. Nimeni nu observase că sângele șiroia fără conținere din rana deschisă, prelungindu-se apoi pe piept și, luând-o pe corp la vale. Năclăia cracul stâng al pantalonului și cizmele, pentru a se aduna în cele din urmă pe podea, într-o băltoacă. Chiar și Ellsworth și fiica lui, fascinați, îl priveau ținând pe tânărul care se dezlănțuise.

— Apoi, între mine și Sibley se iscă o ceartă. Mi-a spus că aș fi idiot dacă nu l-aș însoți. Că voi fi bănuț. Că voi fi băgat până-n gât în rahatul ăsta. Doamne și câtă dreptate a avut! Dar nu aveam cum să-l părăsesc pe Sutter, n-aveam cum să părăsesc un rănit. Asta chiar ar fi însemnat moarte de om, nebun de trei ori afurisit ce ești! urlă el la Blaine, fulgerându-l pe omul cu un cap mai înalt decât el și care-l privea cu chipul împietrit. Sunt mai nevinovat decât nasul dumitale borcănat! Întâmplarea a făcut să-l întâlnesc pe Sibley. Omul a vrut să tragă asupra mea fiindcă avea nevoie de apă, dar eu am fost mai repede și...

— În sfârșit, te-am prins! șuieră Blaine triumfător. Dă-mi centura ta, James, scoate gloanțele din Colt, dar repede.

James îi azvârli centura lui Sycamore. Cu chipul schimonosit, tânărul o încinse.

Nu dădu atenție ciudatelor scântei care-i jucară în ochi, dar care dispărură rapid și făcu doi pași îndărăt.

— Numără, James! ordonă Blaine cu chipul crispat.

James numără.

Ochii celor de față priveau fascinați la cei doi, care se înfruntau.

Marshall-ul adoptase poziția caracteristică pentru asemenea cazuri: spatele puțin curbat și picioarele depărtate, iar mâna – cu degetele desfăcute, plutea deasupra crosei revolverului. Sycamore era însă și în asta un neconformist: drept ca o lumânare, așteptă cu degetul gros al mâinii vârat în spatele

cataramiei.

La „trei”, un zvâcnet le animă brațele.

Tânărul își mișcă atât de rapid revolverul, încât mai târziu nimeni n-a putut să descrie exact felul în care făcuse aceasta.

Cocoșul țacăni și gura țevii arăta spre pântecul lui Blaine, în vreme ce acesta reușise de-abia să-și extragă arma pe jumătate.

Mâna lui rămase în poziția în care o surprinsese clinchetul.

Fața marshall-ului prinsese o culoare cenușie asemănătoare cu cea a plumbului. Tăcerea copleșise odaia.

— Și asta nu-i revolverul meu, Blaine, mai izbuti să șoptească Sycamore, căruia începuseră din nou să-i joace în fața ochilor trâmbele de păclă cenușii ale leșinului, iar tocul armei e plasat ceva mai sus decât la centura mea. Și-n afară de asta sunt fără vlagă, sunt stors.

Reprezentantul legii continua să tacă.

Sosise însă clipa când și „Indian-Alb” trebui să cedeze. Revolverul se rostogoli cu zgomot pe podea. Dădu ochii peste cap.

Dacă prezența de spirit nu l-ar fi făcut pe Blaine să-l prindă în brațe, tânărul s-ar fi prăbușit.

Printre oamenii care alcătuiau potera nu era nici unul care să nu știe că sheriff-ul (cum îl alintau ei, deși funcția sa oficială era de *marshall*) Howard Blaine era unul din cei mai rapizi trăgători din *County*¹². Și cam aceeași faimă îl precedase și pe Jude Michael Sibley.

Iar spectacolul de care avuseseră acum parte fusese de-a dreptul fantastic. Flăcăul acesta, al cărui corp istovit tocmai îl așezau din nou pe masa și care acum era bandajat cu băgare de seamă de Doreen – oare de ce roșise ea atât de ciudat? – era probabil cel mai rapid pistolar pe care-l văzuseră vreodată. Ți se zbârleau perii de pe ceafă dacă te gândeai la faptul că întâmplarea te-ar fi putut pune în fața unui Sycamore sănătos și „proaspăt”, care ar mai fi avut asupra-i și propriul său revolver.

— Pesemne că Sutter îi reținuse revolverul mai înainte. Aruncând o privire vădit impresionată băltoacei de sânge, Spiller își ridică revolverul și-l vârî între pantalon și corp. Centura voia să și-o ia de-abia după ce se termina cu îngrijirile care se dădeau tânărului.

Ridicându-se, văzu în ochii Deei o expresie pe care nu reuși s-o înțeleagă. Același lucru îl păți și Blaine împreună cu alți câțiva.

Marshall-ul dădu aprobator din cap.

— *Yea*. Așa va fi fost. Sigur că așa a fost! Doar îl cunoaștem pe Sutter. Prudent cum îl știm, i-a luat Coltul lui Sycamore – probabil când acesta dormea și, în dimineața următoare, i l-a ținut lui Sibley, sub nas, fără să-i mai acorde atenție flăcăului, știindu-l dezarmat.

Iar întrebarea cu privire la obiectul cu care, de fapt, îl doborâse Sycamore

¹² *County* – Ținut, district.

pe *rancher*, rămase deschisă.

După aceasta îl transportară pe Sycamore în odaia lui. Între timp, mai goliseră o cameră, în care, după aceea, montară două paturi de campanie.

Pentru Ellsworth și pentru fiica lui.

Ambii erau frânți de oboseală.

Medicul rugă să fie îndată trezit dacă s-ar întâmpla ceva cu Sutter sau Sycamore. Până acum nu avusese nici o reacție emoțională. Dar din felul cum rosti cel de-al doilea nume, Blaine își dădu seama că Ellsworth începuse să nutrească o anumită simpatie față de tânăr.

Și cu atât mai puțin îi conveni marshall-ului când văzu ceva asemănător și în ochii obosiți ai Deei.

Va urma...

Matthieu Durand
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

➤ N° 4

STALKING **IN AFGHANISTAN**

ZÉPHYR
BD

TEAM Rafale

TEAM RAFALE

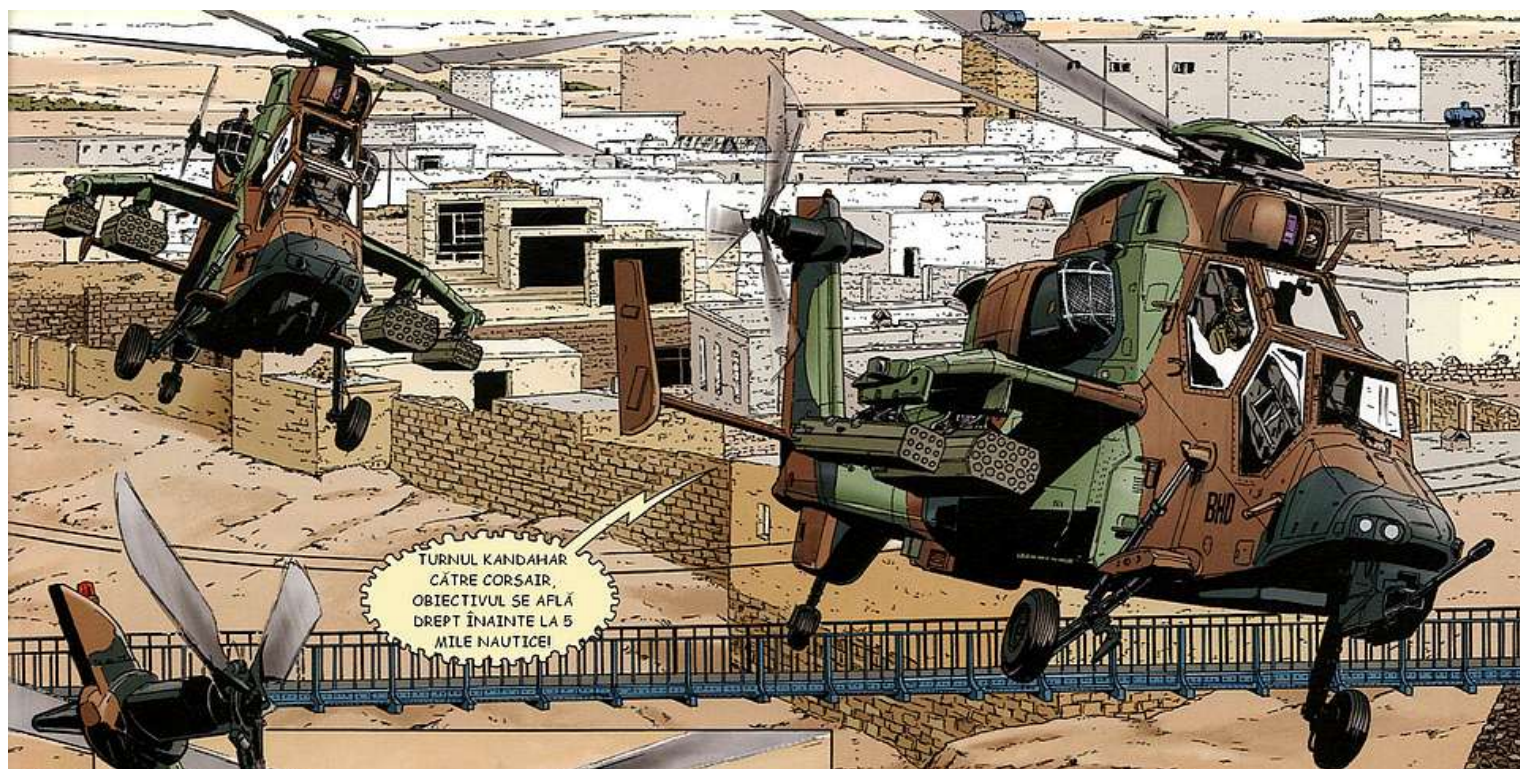
ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

KANDAHAR... TOM NOLANE, JESSICA NATE ȘI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE AU CĂZUT ÎN CAPCANĂ. NU E NICI O ÎNDOIALĂ CĂ VOR SCĂPA, DAR CU CE PREȚ? ȘI CE ESTE MISTERIOASA UNITATE DE COMMANDO 801 CARE OPEREAZĂ ÎN APROPIEREA FRONTIEREI AFGANE? AU CEI ȘASE SOLDAȚI GPC MISIUNEA DE A SUPRAVEGHEA SATELITUL PRĂBUȘIT PENTRU A PREVENI DISPARIȚIA SA? CÂT DESPRE PROCESORUL QUANTUM, ACUM ESTE CLAR FAPTUL CĂ TALIBANII AU RECUPERAT TEHNOLOGIA CARE VALOREAZĂ AUR. EI HOTĂRĂSC SĂ-L VÂNDĂ LUI ANATOLI GURCHEV, LIDERUL MONDIAL AL TRAFICANȚILOR DE ARME. DATĂ FIIND IMPORTANȚA FINANCIARĂ A TRANZACȚIEI, EL DECIDE LUARE DE MĂSURI EXTREME PENTRU A SCOATE PROCESORUL DIN AFGANISTAN.

TOM, JESSICA ȘI CAMARAZII LOR DIN 1/7 PORNIȚI PE URMELE RAPIDULUI ȘI VICLEANULUI INAMIC SE VOR CONFRUNTA LA VITEZE DE 1,6 MACH DEASUPRA MUNȚILOR AFGANI PÂNĂ LA MARGINEA DEȘERTULUI IRANIAN.

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIȘ

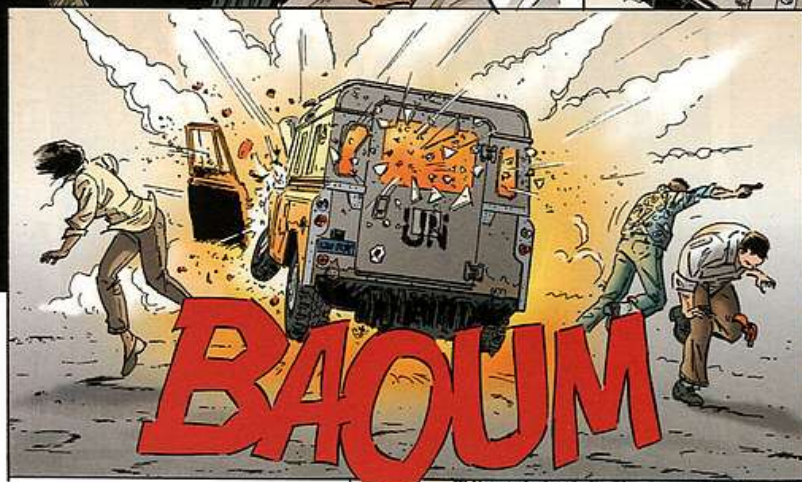

*TIGER HAP (SUSȚINERE ȘI ESCORTĂ) ESTE ÎNARMAT CU UN TUN CE 30 MM ȘI RACHETE DE 68 MM.

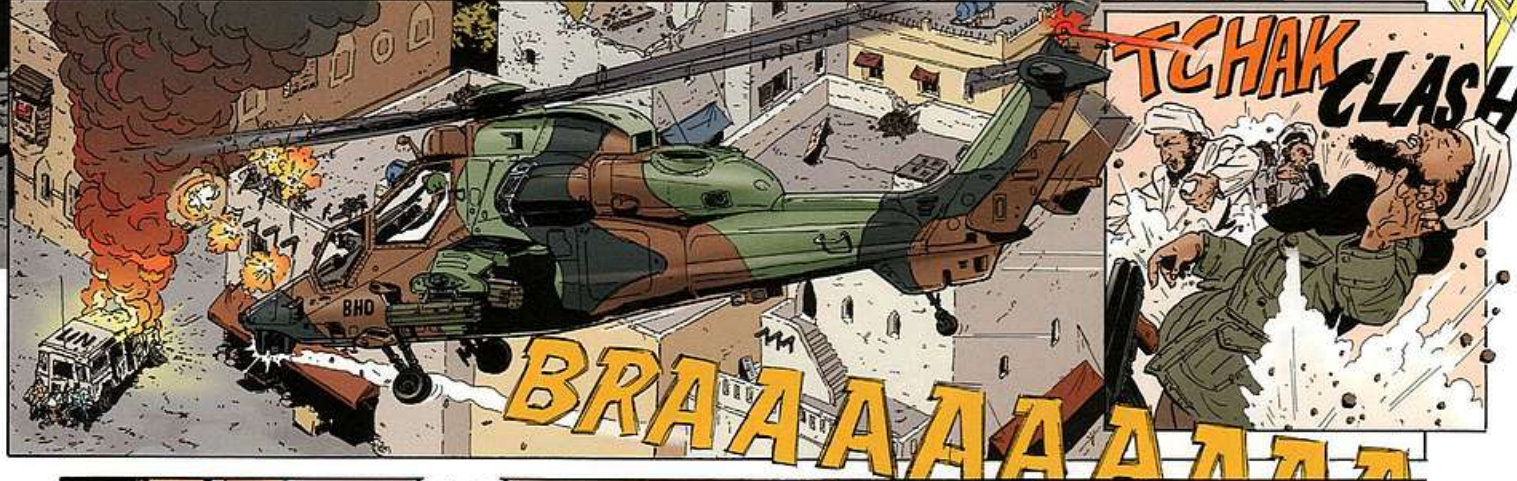
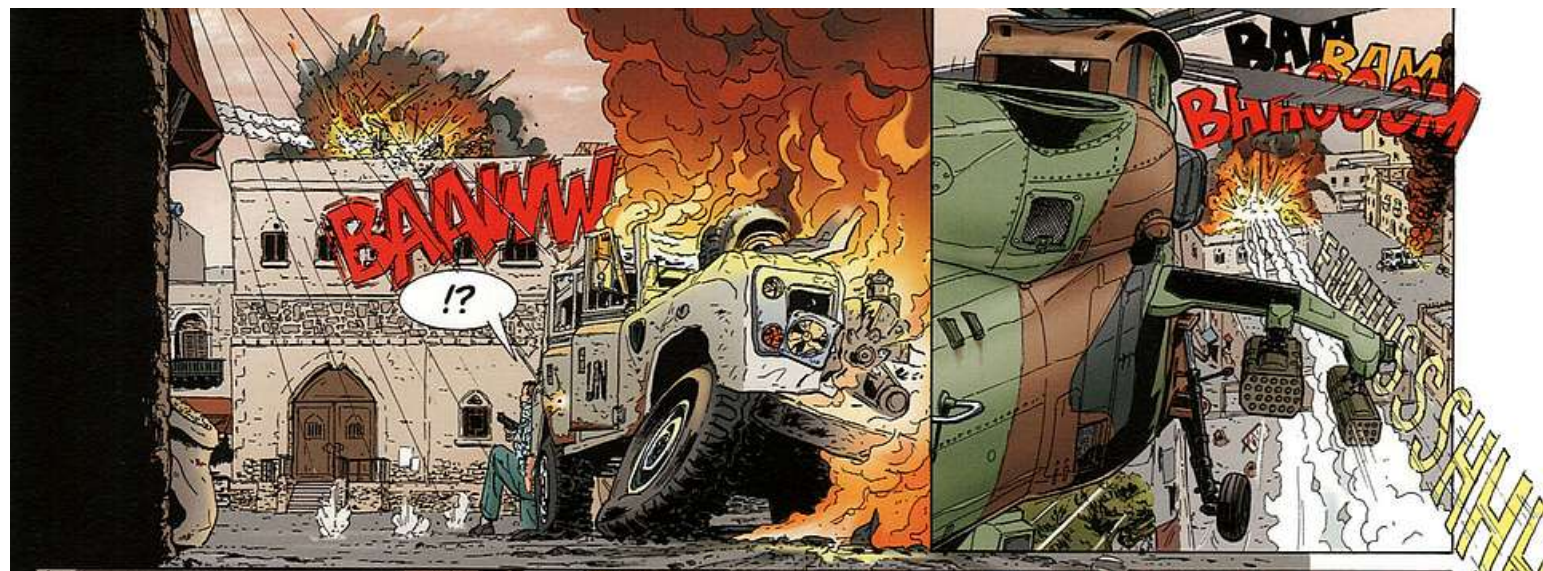
*RPG (RUCHNOY PROTIVOTANKOVY GRANATOMET) LANSAȚOR RUSESC DE GRENADE REACTIVE.

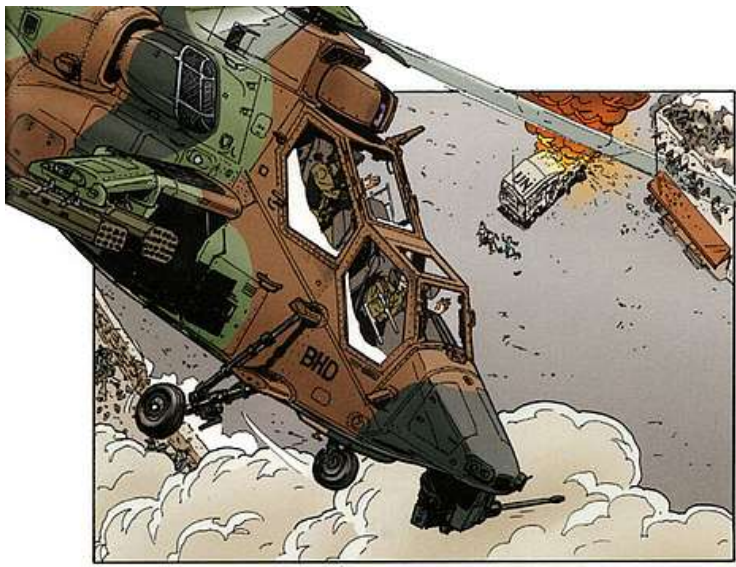

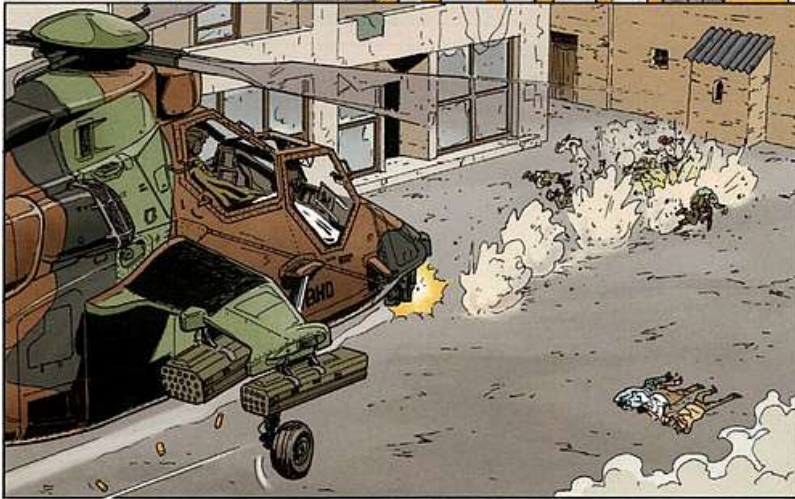
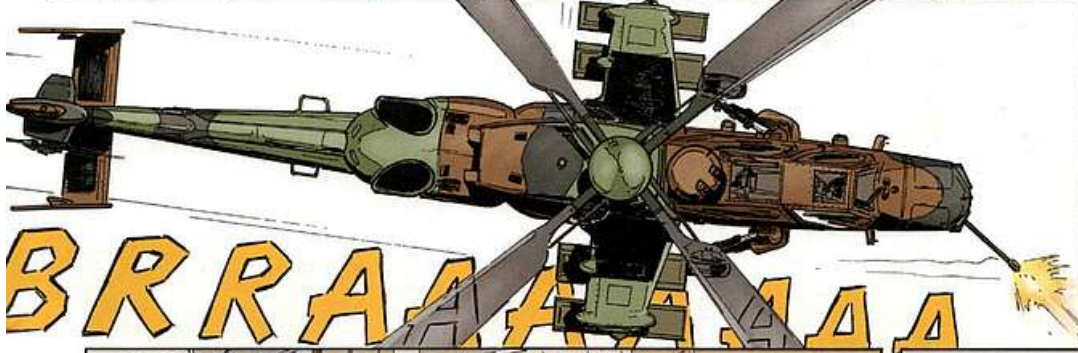
ACOLOI

CITIȚI !

GAZETA SF

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

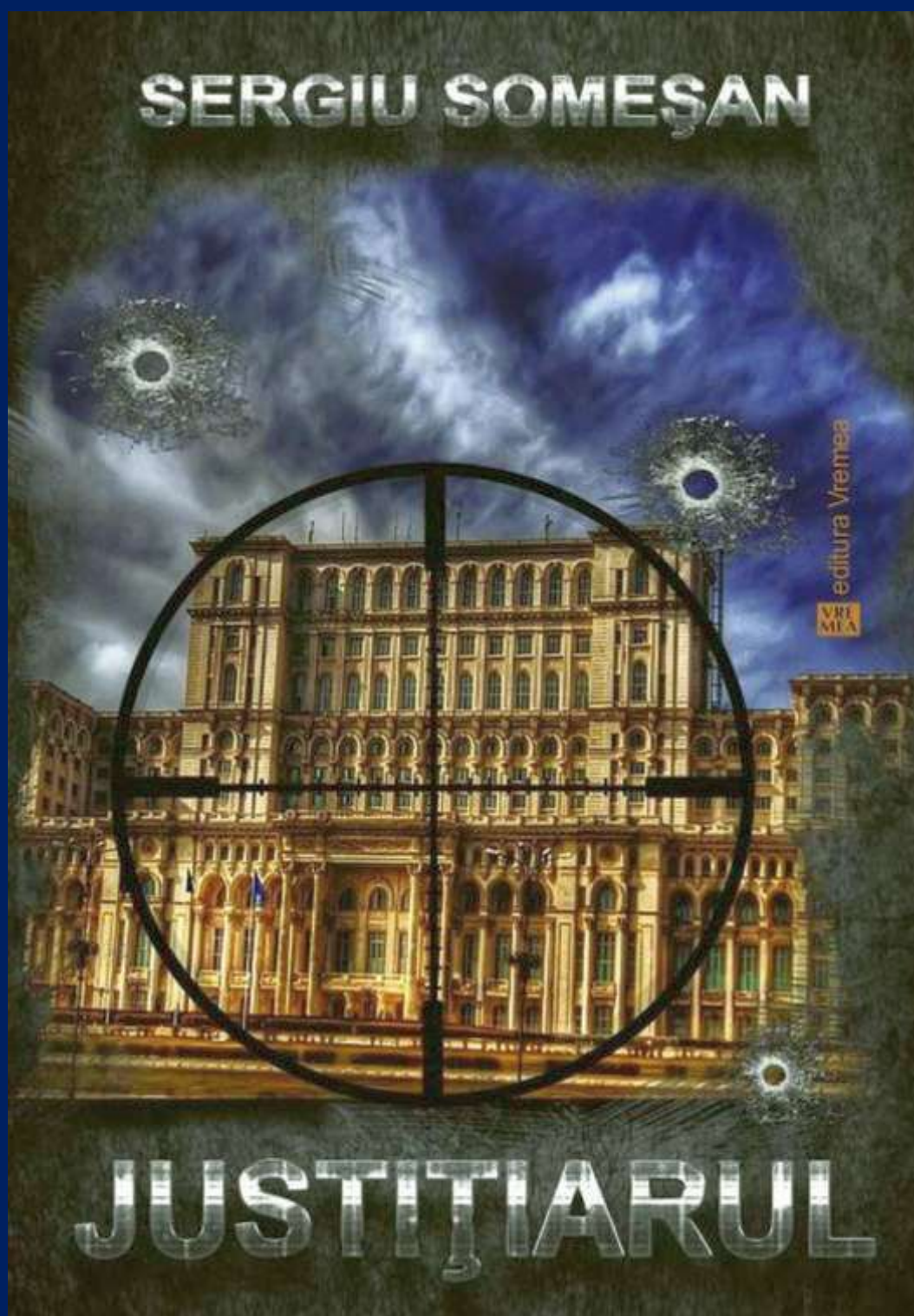
<http://fanzin.clubsf.ro>

În librării, ultimul roman polițist al lui Sergiu Someșan intitulat “JUSTIȚIARUL”.

Vi se pare cunoscuta imaginea ?

Citiți, că nici nu știți ce pierdeți !

Nic Dobre - Căldura ghețarilor

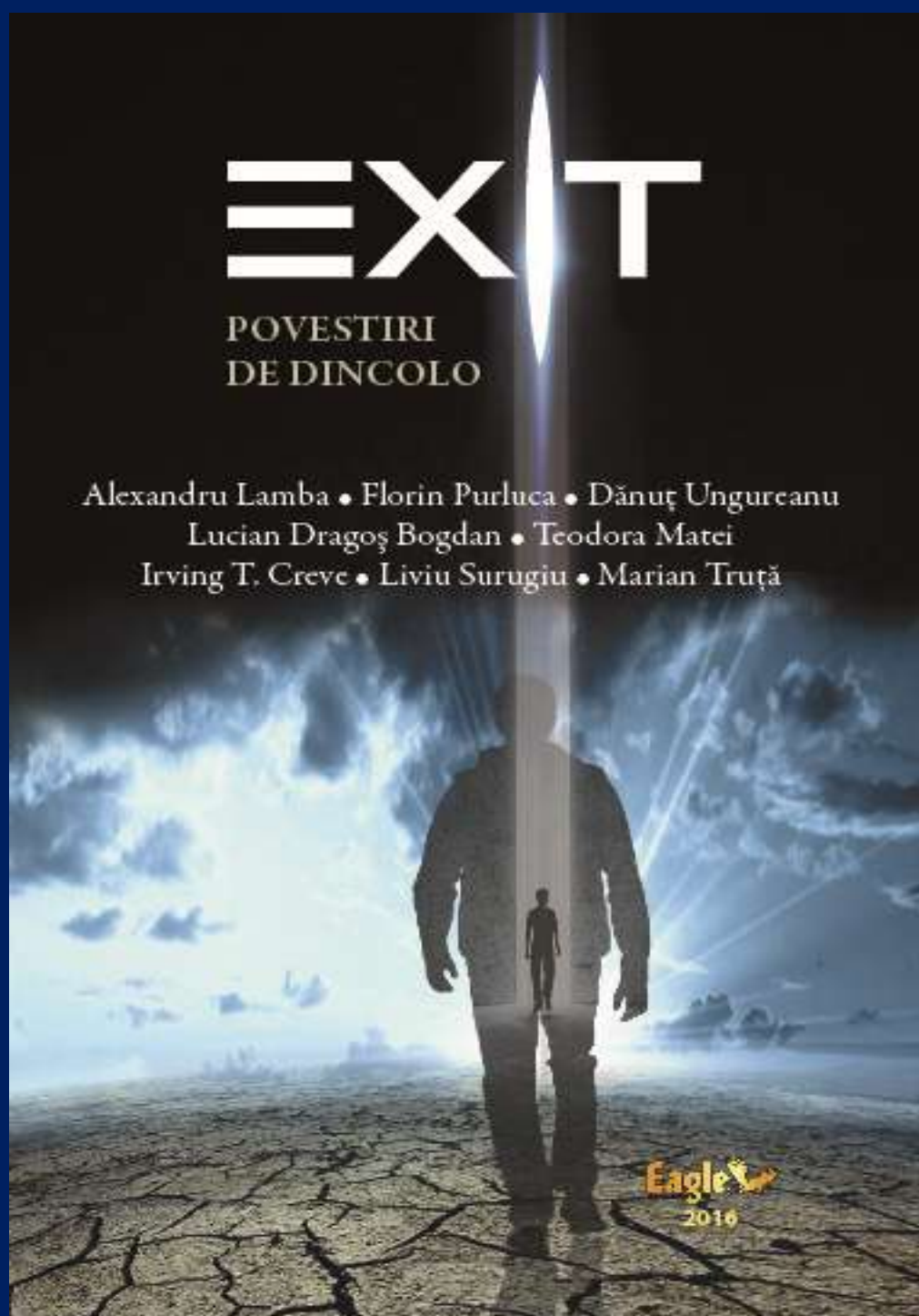
„Cartea lui Nic Dobre vorbește, printre multe altele, despre o anume chemare a instinctelor omenești, despre dorul de casă (dacă această sintagmă nu s-a prăbușit deja în desuetudine, sub presiunea implacabilă a unui alt ”ghețar” – globalizarea), despre eternul balans între nerăbdarea marilor explorări și revenirea perpetuă la insula de baștină.”

--- Dănuț Ungureanu ---

EXIT –Povestiri de dincolo

Opt autori explorează pragurile lumii de dincolo, într-o călătorie captivantă, uneori sumbră, alteori amuzantă, alteori plina de tristețe și însingurare.

Alexandru Lamba – Sub steaua infraroșie

